NEMZETÜNK SZOLGÁLATÁBAN MEGHALNI LEHET, DE ELFÁRADNI SOHA!

Megjelenik minden hó 15-én

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Alapítva: Hungária Szabadságharcos Mozgalom, 1962.

48. ÉVFOLYAM 6. SZÁM | 2009. JÚNIUS | ÁRA: 280 Ft

Dr. Otward Müller: CIGÁNYOK A GÁZKAMRÁBAN MESÉK, LEGENDÁK ÉS TÉNYEK (4. oldal)

KISS SÁNDOR: **ZSIDÓ FAJISÁG – MAGYAR FAJISÁG** 6. oldal

STEVE BRADY: **INTELLIGENCIA – GÉNEK VAGY KÖRNYEZET?** 10. oldal

GERMAR RUDOLF: **HOLDRASZÁLLÁS: TÉNY VAGY KOHOLMÁNY?** 12. oldal

TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS: **TRÓNFOSZTÁS ÉS „KOSSUTH-CÍMER”** 14. oldal



Major Tibor:

ERŐSSÉGÜNK A NACIONALIZMUS!



1920. június 4-én kényszerítették a magyar küldöttséget a parancsolt *trianoni békeszerződés aláírására.* A trianoni békediktátum hátterének leleplezésére és a leleplezés eredményének a világ közvéleménye elé tárására az adatgyűjtők számára fontos kútforrást jelent *Henri Pozzi* francia diplomata 1935-ben kiadott *„Századunk bűnösei”* című leleplező könyve. *Henri Pozzi* mint francia diplomata évekig dolgozott a világháborút és a Trianont előkészítő nemzetközi bűnözőkkel és így ismeri a békediktátum minden féltve őrzött titkát.

„Hivatalos hazugságok olyan mélyen gyökereznek a francia köztudatban, hogy a teljes felvilágosítást közvéleményünk nem tudná elviselni és nem is tudna a hirtelen feltárt igazságokban hinni. Csak lassan, fokozatosan dereng előtte az igazság, úgy és oly mértékben, ahogy a lelkiismeret, a viszály vagy a hiúság egymás után megszólalásra kényszeríti az egykori szemtanúkat. Minden talpalatnyi föld, amelyet 1920-ban Magyarországtól elvettek, kizárólag a magyaroké volt! Egyetlen elvett területről sem lehet állítani, hogy a lakosság szabad akaratából cserélt gazdát. E területek annyira magyarok voltak, hogy az új birtokosok féltek a népszavazás eredményétől, és ezért tiltakoztak ellene.”

Az igazságot kereső francia diplomata történelmi munkájából kiderül, hogy *„Románia, Szerbia és Csehország egyetlen olyan területet sem kapott Trianonban, amely valaha is az övé lett volna! Csehszlovákia a maga államiságát a trianoni békének köszönhette. A békekonferencián a szerbek, a csehek és a románok által magukénak követelt országrészek a történelem folyamán sohasem voltak birtokukban. Magyarország már ezer év előtt is a legtökéletesebb földrajzi egységet alkotta. Egységes állam volt, éppúgy, mint Franciaország.”*

Ismeretes, hogy Horvátország nyolcszáz éven át élt Magyarországgal önként vállalt sorsközösségben, amikor a szerbekhez csatolták, mégpedig annak ellenére, hogy a horvátokat műveltségük, vallásuk és érdekeik a magyarsághoz kötötték.

A tótok és rutének ezer évig éltek együtt a magyarokkal, mégis átengedték őket a cseheknek. Erdély és Bánát ezer éven át magyar föld volt, ennek ellenére Romániához csatolták. 1919-ben még a béke hatalmas döntőbírái is elismerték, hogy a szlovákok, a rutének, a Bánát és Erdély románjai, a Bácska szerbjei, a horvátok és a szlovének századokon keresztül a magyar állam keretébe tartoztak, nemzeti életük összeolvadt a magyarokéval...

„Csehszlovákia megteremtése és a népszavazás között kellett választanunk” ismerte be az a *Benes,* aki Magyarország feldarabolásának felelős szerzője. A békekötés csak azok követeléseit elégítette ki: akik akarták, előkészítették és felidézték a háborút.

1444-ben a törökök Várnánál aratott győzelme után hatalmas szerb tömegek menekültek Dél-Magyarországra. Ebben az időben már 400 év óta álltak a magyarok megerősített várai a Duna mentén. A horvátok 1102-ben választották meg Kálmán királyt uralkodójuknak. A szerb betelepülések idején Horvátország már 350 éve közös államot alkotott Magyarországgal.

A románok azon az alapon formáltak jogot Erdélyre, hogy ők a Trajanus császár által telepített római zsoldosok leszármazottai, illetve utódai. Ez az állítás történelmi hazugság. A románok nem voltak Trajanus zsoldosainak leszármazottai. *„Ezek a zsoldosok* – olvasható Henri Pozzi történelmi munkájában – *éppúgy száműzött katonák voltak, mint később az Algir déli részeibe deportált francia katonák. Ahogy Franciaország Elzász-Lotharingiáról, a zsidók Izraelről nem mondtak le 2000 éven át, úgy a magyarok sem mondanak le soha jogos követeléseikről.”*

Trianon igazságtalan volt Magyarországhoz és a Szövetségesek 1920-as határozata, amivel 3 millió magyart az utódállamokba kényszerítettek, a magyar nemzet döbbenetes szétforgácsolását jelentette. Nincs olyan nemzet – a magyarokon kívül –, amelyik nyugodtan fogadná az ilyen horderejű határozatot. Nincs olyan utódállam, amelyik megoldhatná a magyar kisebbségi kérdést, kiirtás, erőszakolt beolvasztás vagy tömeges elüldözés nélkül, amennyiben nem hajlandó nemzetpolitikájában változásoknak helyet adni. A nemzet megőrzése csak a szomszédaival esedékes történelmi igazságszolgáltatás közös elfogadása révén lehetséges.

„Romániában nyíltan tartják napirenden azt a megoldási lehetőséget, hogy alkalmas időben kiűzzék a magyarságot szülőföldjéről. Önámítás – magyar-román és magyar-szlovák viszonylatban – közli dr. Kosztin Árpád az Összmagyar Testület alelnöke a Keresztény Vetés 1994. októberi számában –, a határok megszüntetésében a polgárok, az egyének, az eszmék és az áruk szabad áramlásában gondolkodni akkor, amikor Trianon és Párizs ellenére, történelmünk folyamán a szomszédok úgy és annyira nem ragaszkodtak határaikhoz, mint most.”

A kommunizmus összeomlását követő „magyar” kormányok „Alapszerződés”-eikben még a békés úton történő határmódosítás lehetőségéről is lemondtak. Az ilyen, az összmagyarság jövőjét, fennmaradását veszélyeztető szerződések kötését a magyar nemzet soha nem bocsátja meg kormányainak. Az elrabolt ősi földünkön az asszimiláció gátlástalanul folytatható, e szerződések birtokában szabadabban nyomorgathatják és asszimilálhatják az uralmukban levő magyar nemzetrészeket. Mindezek tudatában az alapszerződések megkötése *hazaárulás!*

A trianoni tragédia elkerülhető lett volna, ha az uralkodásra alkalmatlan Habsburg Károly király helyett, nagy nemzeti királyainkhoz hasonlóan erős akaratú személy uralkodik. IV. Károly királynak megbocsáthatatlan bűnös hibái miatt történhetett meg hazánk területének megcsonkítása. A király, mint a hadsereg főparancsnoka megengedhette volna, hogy a főváros katonai parancsnoka, Lukacsics altábornagy az utcai zavargók ellen a fegyverhasználathoz folyamodjék. *Ez lett volna az egyedüli és szükséges eljárás arra, hogy a zsidók által szított lázadást elfojtsák.* A második bűnös hibát akkor csinálta, amikor mint a hadsereg főparancsnoka, a külországi frontról a csapatokat – amelyeknek nagyobb része *a zsidó lázítások dacára* hazafias szellemet képviselt és hadi felszereléssel érkezett – nem parancsolta a határok védelmére.

Katonai szakértők szerint nem lett volna lehetetlen sikeresen védeni évezredes határainkat az ellenséges szomszédok leharcolt katonai alakulataival szemben. Ennek bizonyítására a történelem megörökített egy sikeres országvédelmet, azt ti. amikor *Kemál Atatürk török hadvezér* 15 000 áldozatot vállaló török hazafival indított felszabadító támadást és kiűzte a Törökországba bevonult „entente cordiale” elnevezésű szövetségbe tömörült francia és angol csapatokat, visszaszerezve hazája függetlenségét. IV. Károly azonban elárulta hazánkat, nemzetünket ▶

▶ és feláldozta a Habsburg-dinasztia jövőjét is. A Habsburg I. Ferenc József császári rendeletével keletkezett jogsértés adott alapot a Habsburg kormányok által alkalmazott magyartalanító politikának és az idegen fajú népeknek ahhoz, hogy az általuk lakott magyar ősterületek elszakítását követeljék.

Minden nagy költő látnok, a nemzet papja. A költő olyan, amilyen a nép, amely hordozza, ihleti. Élete, sorsa, gondolatai sajátos, misztikus nyilvánulása magának a nagy családnak, a nemzetnek. *Ady Endre,* ez a magyar sorsot hordozó magyar költő a legdrámaibban élte át a nagy nemzeti katasztrófa előtti magyar lélek vergődését, végsejtését.

Ady Endre a nemzet nagy halálmenetében ott állt a Halottak Élén, amikor idegenek siserahada marcangolja a magyart, átalakítva a Duna mentét szégyenkalodává. *Ady meghallotta a nagy Titkot, a Duna vallomását.* Erről a borzalmas, átokverte jelenről beszél neki gúnyosan az Ős Kaján, az Eltévedt Lovas, erről mesél neki álmosan a hó alatt pihenő Alföld.

Miként mindig úgy volt a látnokokkal, a többet tudókkal, *Ady Endrét* nem értette meg a kávéházba szorult dzsentri, nem értette meg a Rothschild-kölcsön hínárjában fuldokló hivatalos politika. Nem értette meg a magyar Olimposz alatti mocsárban károgó intelligencia, az okosan helyezkedők, akik ott ülnek a magyar Ugaron s nem tudják, hogy fejüket, jussukat, szívüket elkobozzák. Azok, akik minden igának barmai.

A katolikusok elfordultak tőle, mert – kálvinista. A kálvinisták mert – dekadens. A dekadensek mert „Magyar". A nem magyarok megrontották *Adyt* és bevonták a maguk lármás irodalmi zajongásába, hogy zsenijével fémjelezze a gettóból előkerült új jövevények haladó szellemű tehetetlenségét. *Micsoda magyar sors, micsoda szimbóluma a teljes magyar életnek, hogy 15 milliónyi magyarból éppen egy Léda volt az, aki Ady lelkébe piros-fekete glóriával beevezett.*

Micsoda gúnyos magyar végzet: a nagy magyar tragédia főpapjának, költőjének múzsája abból a galíciai zsidó áradatból került ki, ahonnan Kun Béla, Szamuelly Tibor, Corvin-Klein Ottó, no meg később Rákosi–Gerő–Vas és a többi országhódító. Mily átka e népnek és költőjének, hogy Léda (Adél) semmivé csókoló ajkai közt keresi a Tavasz üdvét – miként előtte Tisza Kálmán a Rothschild kölcsönben. Ezt a semmivé válást meg is találta a Lenin-fiúknak a halálos ágyához felhallatszó üvöltésében, miként megtalálta népe is az 1945-ös „felszabadulás" terrorjában.

Ha valaki 1867-től kezdve a mai napig „feltérképezné" Magyarország vezető, vagy ha úgy tetszik elnyomó rétegét, szinte kísértetiesen azonos neveket, stromanokat találna az élet napos oldalán. Gróf Tisza Kálmán s mögötte Wachrmann Móric, vagy a Rothschild-ház, a tőzsde és a nagybirtok. A „felszabadulás" után Rosenfeld Mátyás és mögötte Apró-Apfelbaum, a Király utcai származású zsidó réteg. Bajnai Gordon miniszteri kinevezése is a világhódítók (SZDSZ) műve volt. *A halálos ölelésű Léda négyezer ösztönnel ma is betölti fajtája misszióját.*

A költő olyan, mint népe. *Ady* sem volt már képes felismerni önön ellenségét. Léda bálba hívja, nászba hajtja. *Léda úgy jelenik meg Ady életében, mint Solymosi Eszter pendantja. Ott egy másik magyar költő, Eötvös Károly tagadta saját vérét az ártatlan Eszterben és meggyalázta a magyar nemzetet nyomorult júdáspénzért. A magyar parasztlánykának a tiszaeszlári zsinagógában kiontott véréből keltek életre a nemzet borzalmas démonai, hol a liberalizmus öltözetében, hol az asszimiláció leple alatt idegenszagú irodalmi zajongásban (Nyugat köre), hol leplezetlen valóságban (judeo-kommunizmus). Trianon és az azt követő hazai bolsevizmus természetes következménye annak a tiszaeszlári pernek, amelyben a már akkor is alélt magyarság nem tudott védekezni.*

A nemzet nem értette meg, hogy 1882-ben „nem csak" egy magyar leányka nyakát vágták el. *Kiömlő vére iszonyú szimbóluma lett az egész nemzet meggyilkolásának. Solymosi Eszterből egy nemzetébresztő magyar Jeanne D'Arc lehetett volna.* Elkövettük a súlyos mulasztást és 20 év múlva elkövette a nemzet látószemű költőfejedelme is. Léda Aranyszobra megvakította szemét, mert számára Adél: Minden. Adél, az örök zsidó ideál, akit mindig olyankor vet föl a végzet, amikor a pusztulás közeleg. *Adél pontosan az volt Ady Endre életében, mint a Delilák és Juditok az Ószövetség történetében.*

Vajon ez a vég valóban beteljesedik Árpád népén napjainkban?

Magyar népünk volt egyedül képes arra, hogy a Kárpátok ölelte Duna-medencében ezer éven át szerves állami rendszert építsen ki. Politikailag, társadalmilag és gazdaságilag egyesítette e természetrajza szerint is egységes területet és ebben a területegységben olyan szerves állami testet hozott létre, amely az elmúlt fejlődésnek, korszellemnek, Európa állami gyakorlatának megfelelt, ezekhez idomulni tudott.

Szálasi Ferenc a korszerű világnézet és korszellem követelményeinek építi fel a magyar *Szent Korona országait,* bővíti ennek értelmét és gyakorlatát népszavazással szentesített autonómiákkal és az 1526-ban elbukott magyar birodalmiságot több, mint négyszáz éves kényszerszüneteltetése után újra felépíti, számára új életvalóságot, új életcélt és új élettartalmat ad a népcsaládok közös akaratából.

Nyolcvankilenc év távlatából – a trianoni békediktátumot és az azóta történt eseményeket tekintve, amelyek főképpen a hazugságokra alapozott gyűlöletből és tájékozatlanságból származó békeparancs következményei – megállapíthatjuk, hogy e békediktátumok a kommunizmus összeomlását követően ma is állandóan táplálják a pánszláv (és pánromán) törekvéseket. Egész ezeréves történelmünk során talán még sosem voltunk olyan veszélyben, mint most. A nyugati világ teljes közönye mellett nemcsak az utódállamok fojtogató gyűrűje vesz bennünket körül, hanem a kommunizmust követő *zsidó diktatúra* is mindent elkövet és megragad, hogy nemzeti öntudatunk ébredését, biológiai fennmaradásunkat elnyomja. *Ezzel a veszéllyel szemben a kor és a sors parancsaként múlhatatlanul szükséges nemzetünk régi alkotóerejét újból felébreszteni.* Hazánk és fajtánk védelme erre kötelez bennünket, mert csak megfelelő nyomatékkal tudjuk érvényesíteni a trianoni békediktátummal kapcsolatos igazságunkat.

A *vértanú Szálasi Ferenctől* származik az a figyelmeztető nyilatkozat, amelyben 1937 őszén a pesti Vigadóban tartott nagygyűlésen először meghirdette a *Hungarizmust:* *„Az első világháborúban győztes nyugati nagyhatalmak szenilis vénjei által – csak hazugságokra hivatkozva – kiagyalt, végrehajtott országcsonkítást nem fogadhatom el! Minden alkalmat, módot felhasználok, hogy a több, mint ezeréves joggal szerzett és megtartott hazát a történelmi határokig terjedően mint Magyar Birodalmat újra felépítsük. Sikertelen tárgyalások esetén a nemzet szellemi és biológiai erejével felerősített hatalmának segítségével valósítom meg ezt a magyar jövőt biztosító tervet."*

Hungarista államunkban népi közösségünk akaratát népszavazással juttatja kifejezésre. *Szálasi Ferenc* szavaival élve: „A Kárpátok ölelte Duna-medence honképes és talajgyökeres népcsaládjai általános, titkos népszavazással fogják szentesíteni és törvényesíteni az autonómiaterületeket és a honföldek alkotta közös Nagy Hazát. *Akár békés úton, akár fegyveres erővel történik is testvéri népcsaládjaink visszacsatolása a Nagy Haza megépítése céljából: a népszavazás alaptörvénye nem módosítható és nem állítható félre. Mi nem személyekkel akarjuk erre vonatkozó szerződésünket kötni, hanem a mi magyar nemzetünk teljessége és összessége köt életszerződést a testvéri nemzetek teljességével és összességével."*

Az 1920-ban véghezvitt, 1947-ben megismételt országcsonkítással és az 1956-os nemzeti szabadságharc szégyenteljes elárulásával nem sok reménye lehet nemzetünknek trianoni tragédiánk igazságos rendezésére. *Szálasi Ferenc* már 1943 őszén tartott értekezletén a nyugati hatalmak rémületére a következőket mondta: *„A magasra fejlődött technika következtében turáni testvérünk, a japán nép már nem tízezer kilométerre, hanem csak tíz repülő óra távolságra él hozzánk. Csökkeni fog a technikai akadály, hogy szoros kapcsolatot létesítsünk." Ennek érdekében* meg is tette a szükséges lépéseket. Sajnos az elvesztett második világháború következtében nem sikerült a sok jó eredménnyel kecsegtető tervet megvalósítani.

Ma már recseg-ropog a hazugság országa. Közeledik a Számonkérés, az Elszámolás órája. A felelősségrevonás a nemzet szent akarata. Eközben a nagy magyar politikai trágyagödörben pedig folyik a birkózás.

HŐSÖK NAPJA

1924-ban a magyar törvényhozás minden év május utolsó vasárnapját a hősök napjává nyilvánította, és egészen 1944-ig ezen a napon hivatalos ünnepségeket tartottak a magyar háborús hősök tiszteletére. Magyarország szovjet megszállása után, vagyis 1945-től kezdve oly sok más nemzeti hagyományunkkal együtt a hősök napja is a kommunista rendszer tilalmi listájára került.

Az 1990-től hatalomra került kormányok egyike sem tett kezdeményező lépést annak érdekében, hogy újra hivatalos állami ünnep legyen a hősök napja. Az egyedüli változás a kommunista évekkel szemben annyi, hogy nem tiltják, nem büntetik, ha valahol valakik május utolsó vasárnapján – nem hivatalosan – megemlékeznek nyilvánosan nemzeti hőseinkről.

A posztkommunista, balliberális életérzést a hősiséggel szemben a legnyíltabban néhány képviselői hozzászólás tükrözte 1990 után. Országgyűlésünkben ilyen liberális szólamok hangzottak el: „Én egyáltalán nem akarok hős lenni." „Hála az égnek, hogy olyan korban élek, amikor nem kell hősnek lenni." „Isten őrizzen olyan kortól, amikor hősnek kell lenni."

A közvetlen szövegkörnyezet, amelyben ezek a képviselői megnyilatkozások elhangzottak, azt mutatja, mintha ezek az „urak" voltaképpen a háborút utasították volna el, annak öszszes borzalmával együtt. De ha a szavak mélyebb értelmét megfontoljuk, világossá válik, hogy szavaik valójában a keresztény magyarság által elfogadhatatlan hedonizmust és utilitarizmust (az élvezet- és haszonelvűséget) tükrözték.

Egy erkölcsi alapon álló magyarnak ugyanis minden korban, így a mi korunkban is, ha nem akar hitvány, „sehonnai bitang ember" lenni, igenis szinte minden nap hősnek kell lennie – harmadik eset nincs! Mert egy olyan korban, ahol a tömegtájékoztató média szinte teljes egészében az önző, „önmegvalósító", élvezethajhász életmódot propagálja; azt a világnézetet tükrözi, amely szerint mindenki értékét egyedül az adja meg, hogy mennyi pénze van, és mindenki ásatag, maradi, ostoba ember, akinek szemében szent „a hűség a becsületem", legyen az akár a Hazához, akár a házastárshoz, akár egyszerűen az adott szóhoz való hűség – igenis a békés mindennapok során megnyilvánuló hősiesség kell ahhoz, hogy megmaradjunk hűséges, becsületes keresztényeknek és igazi magyarnak!

A magyarság hagyományos felfogása és a keresztény világnézet a testi és szellemi élvezeteket – közöttük a szexuális élvezeteket is – értéknek tartja. Aquinói Szent Tamás ezeket az *élvezetes jó* (bonum delectabile) kategóriájába sorolja. Értéknek tekinti a pénzt, a hírnevet, a hatalmat is a keresztény teológia: ezeket *hasznos jónak* (bonum utile) nevezi. De ezeket *nem tekintheti végső célnak,* legfőbb jónak a keresztény, mert:

1) a hasznos javak nem önmagukért kívánatosak, csak eszközök valami önmagában kívánatos jónak megszerzésére (a pénz az általa megvásárolható árukért vagy szolgáltatásokért kívánatos; a Szahara közepén többet ér egy pohár víz, mint akár 10 000 dollár);

2) az élvezetes jó már önérték, de mivel múlékony és véges értékű, nem elégíti ki teljesen a hiánytalan boldogságra született ember vágyait.

Tehát, ahogy a hasznos jó alá van rendelve az élvezetes jónak, a véges, korlátozott élvezetes jó is alá van rendelve a végtelen, korlátlan, magasabb rendű jónak, az isteni jóságnak, amelynek elérését az ember számára az Istentől az emberi természetbe adott *erkölcsi jó* (bonum honestum) biztosítja. *S ha egy adott helyzetben csak becstelenség* (hazaárulás, gyávaság, hűtlenség, lopás, rablás, korrupció stb.) *árán érhető el a hasznos, illetve az élvezetes jó, akkor abban a helyzetben* az igazi keresztény magyarnak *az erkölcs, a becsület és a Haza érdekében le kell mondani a hasznos, illetve az élvezetes jóról!*

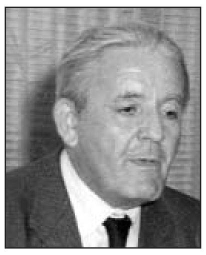
Ahhoz, hogy ezt valaki mindig, minden körülmények között megtegye, *hősnek kell lennie!* Hősnek kell lennie a Nemzet háborújában – és természetesen azokat tiszteljük hősként, akik életüket adták azért, hogy a Nemzet éljen! S a hazaáruló pedig „sehonnai, bitang ember". – De hősnek kell lennie békében is: szembe kell szállni a TV által reklámozott ünnepeltek életmódjával: igazi hősként többre kell tartani a becsületes munkával szerzett szerény keresetet, mint a korrupcióval szerzett nagy vagyont; többre, ezerszer többre kell becsülni a hűséget Istenhez, a Hazához és a Családhoz, mint az Istennel dacoló ateizmust, a kozmopolitizmust és a családellenes törekvéseket!

Az említett liberális képviselő „urakkal" szemben mi nem *azért örülünk, mert* „nem kell hősnek lenni", hanem azért, mert *olyan korban élünk, amikor nem lehet középszerűnek lenni:* ha nem akarunk gazemberek lenni, csakis hősök lehetünk.

Mindazonáltal minden évben hősök napján elsősorban háborús hőseinkre gondolunk büszke örömmel és a hősöknek kijáró tisztelettel. Mert nem feledjük, hogy „hőseink hitéből, hőseink véréből támad fel Hazánk".

Úgy legyen!

Tudós-Takács János



Tudós-Takács János:

A TEOLÓGIA VÁLSÁGA, MEGÚJULÁSA ÉS A „HAGEMANN-ÜGY”

A Duna TV 2009. április 27-i, 21 órakor kezdődő, „Hitvallók és ügynökök” című filmjében az egyik szereplő, Hagemann Frigyes azt a látszatot keltette, mintha ügynökként jelentéseket írtam volna róla.

Ezzel szemben az igazság az, hogy tényleg írtam egy tájékoztatást Hagemannról, 1969 július elsején, mégpedig a svájci Fribourgban, az Albertinum dominikánus rendház vendégeként, *de nem a kommunista Állambiztonság, hanem a római Hittani Kongregáció részére,* amelyben feltártam, hogy Hagemann a katolikus hittel ellenkező módon magyaráz számos dogmatikai és erkölcsi kérdést, és teszi ezt mint katolikus pap a katolikus egyház nevében és tekintélyével. Tájékoztatásomat atyai jóbarátom, Dr. Mehrle Tamásnak, a fribourgi egyetem tanszékvezető dogmatika professzorának javaslatára írtam meg, és ő továbbította a Hittani Kongregációnak.

Könnyen lehet, hogy tájékoztatásom másolata a Rómában tevékenykedő papi ügynökök révén a magyar állambiztonsági szervek kezébe kerülhetett. De teljesen biztos, hogy a Hittani Kongregációnak írt tájékoztatásom miatt Hagemann Frigyes Kádár Magyarországában sohasem került volna börtönbe, ugyanis a kommunista rezsim szemében nem bűncselekmény, hanem pozitív tett volt úgy tanítani, ahogy ezt Hagemann tette, hiszen zavarta a katolikusok tisztánlátását. *Hagemann nem emiatt, hanem azért került börtönbe, mert a földalatti Regnum Marianum tagjaként ifjúsági csoportokkal foglalkozott!*

Hagemann téves nézetei a teológia jelenlegi válságával kapcsolatosak. Ezért a közte és köztem fennálló teológiai ellentét jobb megértése végett szólni kell a teológia válságáról, ismeretségemről Hagemann Frigyessel és a róla szerzett tapasztalataimról, valamint a teológia remélhető megújulásáról, újjászületéséről.

A teológia válsága

A teológia jelenleg legnagyobb válságainak egyikén megy keresztül, és a válság nagysága abban nyilvánul meg, hogy sokan összetévesztik a megújulással. Pedig a válság jelen van, a megújulásra még várni kell. A megújulás csak akkor várható, ha a válságot legyőztük.

Ez a válság főként abban jelentkezik, hogy *egyes – főként zsidó származású, a szabadkőművességgel rokonszenvező, liberális – teológusok új fogalmakkal és új elvekkel állnak elő, anélkül, hogy a régieket megvitatták volna, sőt anélkül, hogy egyáltalán szükségét éreznék annak, hogy közös nevezőt keressenek.*

A teológia jelenlegi válságát főleg az okozza, hogy a II. Vatikáni Zsinat (1962–1965) szövegei kétértelműek, és e szövegeknek a modernista liberális teológusok téves, a katolikus hittel összeférhetetlen értelmezést adnak. Ez a téves, modernista értelmezés okozza a teológia jelenlegi válságát.

Kik a modernisták, mi a modernizmus?

A XIX–XX. század fordulóján kialakult „modernizmus” elnevezésű irányzat szerint az ember nem képes objektíve érvényes istenfogalmat kialakítani. Ezért a modernizmus szerint minden kívülről jövő isteni kinyilatkozás lehetetlen, de van az emberben egy tudatalatti szükséglet Isten után. Ez egyfajta sajátos érzést vált ki. Ennek átélése lenne a hit, ami nem egyéb, mint a tudatalatti lét sötétjéből előtörő jelenség.

A modernisták szerint az értelem ezt a szubjektív érzést fogalmakban és formulákban igyekszik kifejezni. Ezek a dogmák, amelyeket a különböző korok embereinek mindig át kell fogalmazniuk a maguk érzés- és élményvilágának megfelelően.

A modernizmust Szent X. Piusz pápa a XX. század elején elítélte és „minden eretnekség foglalatának” nevezte. Az általa elrendelt *antimodernista eskült* a II. Vatikáni Zsinatig le kellett tennie minden katolikus papnak a szentelése előtt, és így *le kellett tennie az 1955-ben pappá szentelt Hagemann Frigyesnek is.*

A továbbiak megértése végett tudnunk kell, mit ért dogmán a katolikus Egyház. A katolikus teológia számára a dogma Isten által kinyilatkoztatott igazság, amelyet az Egyház a hívők elé terjeszt, és abban a hívőknek hinniük kell. A dogmákat a mindenkori pápa vagy egymagában, vagy valamely egyetemes zsinat határozatát jóváhagyva mondja ki. A pápák nem minden megnyilatkozása dogma, hanem dogmáról akkor beszélünk, ha a következő négy feltétel együttesen valósul meg, vagyis amikor a pápa

a) az egész Egyház számára,
b) mint legfőbb pásztor,
c) hit és erkölcs dolgában,
d) végérvényesen dönt.

A katolikus hit szerint a pápa a dogmák kimondásában nem tévedhet, mert Krisztus Péternek ezt mondta: „Te Péter vagy, azaz Kőszikla. Erre a Kősziklára építem Egyházamat, és a pokol kapui nem vesznek erőt rajta.” (Mt 16,18) Ámde a „pokol kapui”, vagyis a Sátán hatalma legyőzhetné az Egyházat, ha Péter utóda, a Pápa még a hívők hitét megszabó dogmák kimondásában is tévedne.

A II. Vatikáni Zsinatot megelőző minden egyetemes zsinat számos dogmát mondott ki, de a II. Vatikáni Zsinat egyet sem. Ebből az következik, hogy a II. Vatikáni Zsinat szövegeit úgy kell értelmezni, hogy azok összhangban legyenek a már kimondott dogmákkal.

A zsinati szövegek téves értelmezése nyomán erőteljes szubjektivizálódás ment végbe a teológia területén. Így mára *a dogmatikából pszichológia, és az erkölcstanból szociológia lett.* A modernista teológusok szerint az egymást kizáró értelmezések közül – a lélektani szükségletnek megfelelően – szabadon lehet választani, mert szerintük egyik teológiai rendszer sem állíthat fel végérvényes elveket, hiszen ismeretünk nemcsak hiányos, hanem viszonylagos is. Ez a felfogás a katolikus hittel összeegyeztethetetlen, és a történelmi relativizmusnak és a nominalista kételynek nyit kaput (az utóbbi felfogás szerint a fogalmaink nem jelentik, hanem csupán jelzik az objektív valóságot). E modernista felfogás követői (és így Hagemann is) elveszítik a kellő tiszteletet az igazsággal szemben. Ezért a modernisták teológiájában elvileg szóba sem jöhet az objektív igazság, hanem csupán a teológusok szövegeinek, legjobb esetben a gondolatainak a megállapítása a cél. Így állt elő egy olyan teológia, amely mindent kérdésessé tett, és szinte semmilyen választ nem ad.

A mondottak fényében érthető, hogy *a II. Vatikáni Zsinat szövegeinek modernista értelmezése, amelyet Hagemann magáévá tett, a hívő katolikus számára elfogadhatatlan.* A modernista értelmezést néhány példával illusztráljuk.

a) A vallásszabadságról szóló zsinati nyilatkozat szerint az emberi személy méltósága megköveteli, hogy vallási kérdésekben senki se legyen köteles a saját lelkiismerete ellen cselekedni. – Ezt a modernisták úgy értelmezik, hogy minden vallás egyformán értékes, illetve mindegy, milyen vallást követ az ember, mert a vallások csak szubjektív értékű különböző utak Isten felé. – Az ortodox, helyes értelmezés viszont az, hogy az Egyháznak nem kényszerítenie, hanem tanításával meggyőznie kell az embereket.

b) Az egyik zsinati szöveg „a tudományok autonómiájáról” beszél. – A modernisták szerint ez azt jelenti, hogy a teológiai erkölcstan nem emelhet kifogást például az abortusz, az aktív eutanázia, a mesterséges megtermékenyítés orvosi gyakorlata ellen, hiszen az orvostudomány is – mint minden tudomány – autonómiája azt jelenti, hogy a teológia nem lehet a többi tudomány ismeretforrása és pozitív normája (nem szabhatja meg például, hogyan kell operálni vagy interkontinentális rakétát gyártani), de szükségképpen negatív normája minden tudománynak: erkölcsi alapon megszabja, hogy *mit nem tehet erkölcsösen* a tudomány. Ezzel erkölcsi keretek közé szorítja a tudományokat.

c) Az ökumenizmusról szóló zsinati szöveg „az igazságok hierarchiájáról” beszél. – A modernisták ennek alapján azt mondják, hogy vannak lényegesebb és kevésbé lényeges igazságok, és az ökumenizmus érdekében az utóbbiak feladhatók. – Az ortodox értelmezés szerint viszont az „igazságok hierarchiája” csak annyi jelent, hogy a hit központi magvához (a Szentháromság egy Istenben való hithez) közelebb áll például a Fiúisten megtestesülése és megváltó kereszthalála, mint – mondjuk – az a kérdés, hány szentség van. De *mint igazság, minden igazság egyenlő értékű;* értelmetlen lenne „igazabb” és „kevésbé igaz” igazságról beszélni. Minden kinyilatkoztatott igazságban egyformán hinni kell.

Az idézett példák jól mutatják, hogy *a II. Vatikáni Zsinat kétféle (ortodox és modernista) értelmezését nem lehet úgy felfogni, mint két, egymással egyenrangú katolikus „véleményt”.* A modernisták ugyanis a zsinati szövegeknek a dogmákkal összeférhetetlen értelmezést adnak. Az ortodox teológus viszont minden zsinati szöveget a már kimondott dogmákkal összhangban értelmez. *Nem két katolikus nézet áll tehát egymással szemben, hanem az ortodoxia és a „minden eretnekség foglalata”, a modernizmus.*

Ismeretségem Hagemann Frigyessel és a róla szerzett tapasztalataim

Hagemann Frigyessel 1955-ben ismerkedtem meg a Római Katolikus Központi Hittudományi Akadémián, amelynek mindketten hallgatói voltunk. Később, 1963-ban és 1964-ben a Szolidaritász HTSZ-ben munkatársak voltunk. Ott ismertem meg teológiai nézeteit és két éven át számtalan vitában próbáltam meggyőzni modernista felfogásának téves voltáról. Eredménytelenül.

1967–1968 folyamán szamizdat teológiai írásai is kezembe kerültek. Ezekből megállapítottam, hogy modernista nézetei mellett kitart és így oktat másokat. – Számos téves nézete közül álljon itt öt:

1) Házasulandó személyeknek azt tanácsolta, hogy ne kössenek mindjárt egyházi házasságot, hanem mintegy öt évig csupán polgári házasságban éljenek, mert – úgymond – „abból könnyű elválni”. Csak akkor esküdjenek meg egyházilag, ha öt év után is megfelelőnek tartják a partnerüket. – Ez az öt éves „próbaházasság” nyilvánvalóan ellentétes a katolikus hittel és erkölccsel, amely szerint a házasság elsődleges célja a teljes testi-lelki önátadás, ezért az eleve lehetségesnek vélt válás tudatával folytatott házasélet ellentmond a házasság elsődleges céljának, a teljes önátadásnak. Ezért a „próbaházasságra” való biztatás katolikus paphoz méltatlan.

2) Hagemann a „szituációs etika” alapján tanította az erkölcstant, s így tagadta, hogy vannak mindig és mindenhol, minden körülmények között kötelező, örök erkölcsi törvények. – Ezzel szemben szilárd katolikus tanítás, hogy a tiltó természeti törvények abszolút érvényűek, mindig, mindenhol, minden körülmények között kötelezők.

3) Egyik, Hagemann által írt szamizdatban többek között ez olvasható: „Az Isten azt akarja, hogy erkölcsösek legyünk. Ezt tanultuk… Az Isten azt akarja, hogy bűntelenül éljünk… Ezt tanultuk. Ezt és sok minden egyebet tanultunk. Ez mind igaz, és egyben mind hazugság… Istennek nem kedvesebb a bűntelen, de szürke élet, mint a bűnökkel tarkított, de érett személyiséget eredményező élet.”

Nyilvánvaló, hogy a fenti sorok iskolapéldáját jelentik az erkölcsöt relativizáló szituációs etikának, amely a katolikus hittel összeférhetetlen. Isten végtelen szentségével ellenkezik, hogy számára a „bűnnel tarkított élet” kedvesebb legyen, mint a bűntelen élet. Azt sem vallhatja egy katolikus, hogy az érett személyiség szükséges előfeltétele lenne a bűnnel tarkított élet, mert a végtelen bölcs Istenről nem tételezhető fel, hogy olyan erkölcsi parancsokat adott, amik gátolják a személyiség fejlődését.

4) A „tudományok autonómiájára” hivatkozva Hagemann azt állította, hogy a katolikus erkölcstan semmilyen orvosi beavatkozást nem tilthat, amit egy orvos szükségesnek lát. – Ez a nézet szó szerint azonos a „tudományok autonómiájának” modernista értelmezésével, amire fentebb rámutattunk, s ezért egy katolikus számára elfogadhatatlan.

5) Hagemann a prédikációjában kijelentette: „Tessék tudomásul venni, hogy Krisztus nem a kereszthalálával, hanem a feltámadásával váltotta meg az emberiséget.” – Ezzel szemben Szent Pálnak, de az evangélistáknak is megkérdőjelezhetetlen tanítása, hogy Krisztusnak mint istenembernek végtelen értékű engesztelő áldozata mint helyettesítő elégtétel jelenti a megváltást a bűnöktől, és ezt az áldozatot Krisztus az önként vállalt kereszthalál által mutatta be, mint „örök Főpap” (Zsid 4,14; 5,5; 5,10; Mt 26,28; Mk 14,24; Lk 22,20).

A sor még hosszasan folytatható lenne, de ennyi is elég annak érzékeltetésére, hogy *Hagemann és közöttem nem két katolikus felfogás szállt szembe egymással, hanem az ortodoxia szállt szembe a II. Vatikáni Zsinat modernista értelmezésével.*

Mindehhez még három megjegyzést kell fűzni:

a) Hagemann elkötelezett híve volt a zsidó Freud pszichoanalitikus elméletének, és általában a pszichológiai megfontolásoknak és az általa helyénvalónak tartott freudista pszichoanalitikus terápiának rendelte alá, illetve ezért áldozta fel a dogmatikai igazságokat. Ezért vált az ő dogmatikája is modernista pszichológiává.

b) A hatvanas évek magyar püspökei nem sokat törődtek a hit tisztaságával, ezért egyikük sem lépett fel a magyarországi tévtanok ellen, így Hagemann ellen sem. Az Egyháznak azonban Istentől rendelt kötelessége az isteni kinyilatkoztatást sértetlenül őrizni és így adni tovább a híveknek. Ezért jött létre egykor az Inkvizíció, amely – az újkori hamis liberális beállítással szemben – a hit megőrzésének és nem az emberek kínzásának intézménye volt. Ahogy az Inkvizíciónak értesülnie kellett a hitet veszélyeztető tévtanokról, éppen úgy jogutódjának, a Hittani Kongregációnak a rá bízott kötelességének teljesítéséhez feltétlenül tudnia kell, hogy milyen tévtanok vannak forgalomban, *nem azért, hogy büntessen, hanem azért, hogy a maga tekintélyével figyelmeztesse a katolikus Egyház papjait,* hogy az Egyház nevében ne tanítsanak olyasmit, ami összeférhetetlen az Egyház tanításával. Ezért látta 1969-ben feltétlenül szükségesnek Dr. Mehrle professzor, hogy írjam meg az említett tájékoztatást a Hittani Kongregációnak. *A teológiai szakszerű megfogalmazásra az 1958-ban megszerzett baccalaureátusi, és az 1969-ben megszerzett licentiátusi fokozatom alapján kompetensnek ítélt, mint szakképzett filozófust és teológust (a két megszerzett egyetemi fokozatomról természetesen hiteles írásos dokumentum áll rendelkezésemre).*

c) A „Hitvallók és ügynökök” filmcím megtévesztő, mert ez a cím egy kalap alá veszi az ortodoxia harcosait a modernista tévtanítókkal. Kádárék börtönében nemcsak hitvallók ültek, hanem hitetlenek és tévtanítók is.

A katolikus hittel számos pontban szembehelyezkedő Hagemannak a „hitvallók” közötti szerepeltetése azért is groteszk, mert ő maga kijelentette: „Az egyházból mint intézményből teljesen kiábrándultam.” (Hetényi Varga Károly: „Papi sorsok a horogkereszt és a vörös csillag árnyékában.” Lámpás Kiadó, 1992, 93. o.)

A teológia megújulása

Sok teológus azt hiszi, hogy a teológiát úgy kell megújítani, ahogy a városokban lerombolják a régi házakat, hogy újakat építsenek a helyükre. Ennek megfelelően azzal kezdik az újítást, hogy lerombolják az ősi teológiai értékeket. Ez hibás eljárás, mert a teológia megújulását az élőlények növekedésének analógiájára kellene felfogni. Az élőlények csakis a már adott alapszerkezetüknek megfelelően növekedhetnek, és nem asszimilálnak olyan elemeket, amelyek élettörvényeikkel összeegyeztethetetlenek. Minthogy pedig a filozófia és a teológia a lényegében változatlan valóságnak a lényegében változatlan emberi szellem által végzett befogadása, minden hiteles megújulásnak az eddig megismert igazságokkal szerves folytonosságban kell végbemennie. *Ezért bizonyos, Hagemannhoz hasonló teológusok romboló dühe nem vezethet a kívánt eredményhez.* Aquinói Szent Tamás filozófiailag igazolt intellektuális optimizmusával, azzal a meggyőződésével, hogy a teremtett világból merített és analóg megértést tartalmazó fogalmaink alkalmasak az objektív valóság felfogására, kellene abszolút érvényű alapot teremteni a történelmi relativizmus és a nominalista kétely legyőzésére. E feladat sikeres megoldása biztosíthatja egyedül a teológia igazi megújulását.

Dr. Otward Müller:

CIGÁNYOK A GÁZKAMRÁBAN – MESÉK, LEGENDÁK ÉS TÉNYEK

A média és a politikusok sohasem fáradnak bele az olyan megalapozatlan állításokba a cigányok sorsával kapcsolatban a Harmadik Birodalom alatt, mint pl.: „több, mint egy millió cigányt gyilkoltak meg a Harmadik Birodalom idején", és „500 000 sinti és roma halt meg a holocaust során". Ez a cikk arra akar rámutatni, hogy az ilyen állítások összeegyeztethetetlenek e nomád törzseknek a második világháború előtti és utáni statisztikai adataival – azokkal a statisztikai adatokkal, amelyek könnyen hozzáférhetők a nagyközönség számára. Be fogjuk bizonyítani, hogy a második világháborús cigány veszteségekre vonatkozó hivatalos számadatok durván eltúlzottak.

Lényeges túlzás az emlékművel kapcsolatban

1999. augusztus 7-én a német sajtó a következő DPA-közleményt hozta:

„A Német Cigány Központi Tanács megújította kérelmeit a nemzetiszocialisták által meggyilkolt cigányok tervezett berlini emlékművére… A Központi Tanács azt állította, hogy az 500 000 cigány holocaust-áldozat emlékművét, amelyet már 1994-ben jóváhagyott Berlin városa, a Parlament és a szövetségi kormány, most fel kell építeni. Mindazonáltal a berlini Városi Tanács tagadta, hogy megígérte egy ilyen emlékmű megépítését."

Az ügy felújította az „500 000"-es számmal kapcsolatos vitát. Ezt a számot újra meg kell vizsgálni, mivel ez szolgál igazolásul egy emlékműhöz. Nem létezik igazi bizonyíték az 500 000 állítólagos áldozatról. Nincs hiteles dokumentációja ennek a számnak, és sohasem vizsgálták meg tudományosan ezt a kérdést. Ha valaki nem ért egyet az állítsommal, kérem, közölje ezzel a magazinnal a dokumentációt, beleértve a szerzőt, címet, a kiadót, az évet, az ISBN számot stb. Jómagam több, mint 20 éve keresek információt e téma szakszerű kutatásáról.

Nyomozás a követelés megalapozottsága után

Az első kérdés, ami felmerül az, hogy mi az alapja annak az állításnak, hogy 500 000 az áldozatok száma. Mi az eredete ennek a számnak? Donald Kenrich és Grattan Puxon 1972-ben írt egy könyvet „Az európai cigányok sorsa" címmel. A Londonban kiadott könyvet úgy dicsérték, mint ami „az első tudományos történelme ennek az ősi népnek, amelyet nyugati kisebbségnek tekintenek", valamint „történelmi és szociológiai jellegű tudományos, fontos mű". Tilman Zülch („Társaság a veszélyeztetett népekért") közétette ennek egy német fordítását 1981-ben, Göttingenben. Ebben a fordításban az objektív, tényleges cím így lett visszaadva: „Sintik és romák – egy nép megsemmisítése a nemzetiszocialista államban". A 'destiny' angol szó, amely sorsot jelent, a németben a 'Vernichtung' szóval lett visszaadva, ami megsemmisítést jelent. Valakinek tényleg el kell végeznie a propagandisztikus fordítás tudományos vizsgálatát!

Kenrich és Puxon megpróbálta megállapítani, hogy 219 700 cigányt öltek meg. Ez 1972-ben volt, amikor kevesebb dokumentáció állt rendelkezésre, mint most. Jelenleg könnyű bizonyítani, hogy a szám túlságosan magas. A különböző számok, amelyek a becsült összes számot kiadják, rendkívül pontatlanok, többnyire egyéni becslésen alapulnak, amelyek abban az időben nem voltak dokumentálhatók.

Említésre méltó, hogy Angliától Közép-Európáig az áldozatok száma 219 700-ról 500 000-re nőtt, teljesen függetlenül a „nácik" további tevékenységétől. Azon évtől kezdve szüntelenül ezt a számot terjesztette Tilman Zülch és az ő „Társasága".

Most, hogy tudjuk az „500 000"-es szám eredetét, a következő kérdés: „Hol van ez dokumentálva?" Minden nyilvános kijelentéshez tartoznia kell valamilyen dokumentációnak. A következőkben beszámolok arra irányuló próbálkozásaimról, hogy találjak egy dokumentált forrást erre a számra. Az ezirányú próbálkozásaim mindeddig sikertelenek voltak.

Kutatási eredmények: nulla

1980-ban erre a számra dokumentációt Dr. Mark Münzel cigánykutatótól (frankfurti Népkutatási Múzeum) kértem. Az ő válasza:

„Konkrétan azt javaslom Önnek, érdeklődjön az izraeli Üldözési Múzeumnál, amely elérhető Mme Miriam Novitsch-on keresztül, c/o Etudes Tsiganes, 2 rue d'Hauptpoul, F-75019, Paris 19-eme."

A válasz Mme Novitsch-tól a „Ghetto Fighter's House" nevű izraeli címről érkezett. Ezt írta:

„Létezik a cigányoknak egy szervezete is; ők kártérítést igényelnek a németektől, mivel igaz, hogy mintegy 500 000 cigányt meggyilkoltak."

Mme Novitsch volt olyan kedves, hogy válaszolt a levelemre, de elmulasztotta, hogy megküldje a kért dokumentációt, és nem idézett semmilyen forrást. Írtam neki ismét, konkrétan megismételve a kulcskérdést: „Tudja-e Ön ennek a számnak az eredetét?" De ez alkalommal egyáltalán semmilyen választ nem kaptam.

1980. május 31-én írtam a Nemzetközi Nyomozási Központnak (Arolsen) és ezt kérdeztem:

„A Nemzetközi Nyomozási Központ tudomása szerint hány cigány halt meg a nemzetiszocialista rezsim által elkövetett atrocitások következtében?"

A szervezet, amely legvalószínűbben rendelkezik információval a meggyilkolt 500 000 cigányról szóló állítással kapcsolatban, ezt válaszolta:

„Levelére vonatkozóan (1-12 pontok) szeretnénk tájékoztatni Önt, hogy a Nemzetközi Nyomozó Központnak nincs olyan dokumentatív anyaga vagy egyéb információja, amely képessé tenné arra, hogy válaszoljon az Ön kérdésére."

Kérem, gondoljanak arra, hogy a Nemzetközi Nyomozó Központnak az archívumában több millió dokumentum, karton, dosszié stb. van minden koncentrációs táborról vagy annak megfelelő intézményről. Ennek ellenére nem képes igazolni még 20 000 német cigány meggyilkolását sem, annál kevésbé 500 000-ét. Láthatóan rajtam kívül senki sem próbálta dokumentálni a cigány veszteségeket a Nyomozó Szolgálaton keresztül, mégis minden nagyobb újság tudja a pontos számot: 500 000! Nem megdöbbentő?

Másik szervezet, amelytől pontos információt reméltünk: a hivatalos müncheni Német Kortárs Történelmi Intézet. Mindazonáltal Hellmuth Auerbach, ezen intézet munkatársa érdeklődésemre válaszul Kenrich-Puxonra és Christian Bernadac-nak egy munkájára hivatkozott, amely a számot mintegy 229 950-re becsülı. Az Auerbach-levél abból a szempontból érdekes, amit közvetve feltár: a Kortárs Történelmi Intézet legalábbis 1980-ig úgy tudta, hogy nem létezik dokumentáció az 500 000-es szám mellett. Ennek ellenére a rá következő 20 év alatt nem törekedett informálni a sajtóügynökségeket, a médiát, a politikusokat, a német szövetségi kormányt stb., hogy az állított 500 000-es szám teljesen dokumentálatlan, légből kapott, és így nem használható fel minden német hátrányára.

Az amszterdami Holland Háborús Dokumentációs Intézet nevében E. G. Groenveld érdeklődésemre a következő választ adta:

„A nácik által meggyilkolt cigányok összes számát mintegy 200 000-re becsülik."

Ő is Kenrich-Puxon-t adta meg, mint forrását. Ismét egy jelentős történeti intézet nem rendelkezett semmilyen bizonyítékkal az áldozatok állítólagos 500 000-es száma mellett és nem tett jelentést azokról a kutatásokról, amelyek azt bizonyítják, hogy a 200 000-es szám is inkorrekt.

Jeles történészek, mint Churchill életrajzírója, Martin Gilbert, teljes mértékben tudatában van annak, hogy az 500 000-es szám nem lehetett korrekt, ahogy ezt olvassuk „A holocaust" című könyvében. Gilbert, az Oxfordi Merton College tagja, egyike Anglia legsokoldalúbb történészeinek. Úgy gondolja, hogy az 500 000-es szám durva propagandisztikus túlzás, és kifejezi meglepetését, hogy német politikusok továbbra is tudatosan hamis információt terjesztenek hivatalos minőségükben, még akkor is, amikor már nincsenek erre kényszerítve a megszálló hatalmak által.

A lapkiadó tulajdonosok, amikor megkérdezik őket, hogy mik azoknak a számoknak a forrásai, amelyekkel folyamatosan összevissza dobálóznak, olyan válaszokat adnak, mint például a Welt-archívum:

„Kérem, forduljon a 'Társaság a veszélyeztetett népekért' intézethez, Post Office Box 159, Göttingen."

Még a legnagyobb újságok (amelyek több száz újságírót alkalmaznak, óriási archívummal rendelkeznek, és feladatuk többek között az is, hogy kötelesek megvizsgálni a honfitársaik elleni súlyos vádakat) sem vállalták a kötelezettségeiket.

A baloldali Der Spiegel, Németország legnagyobb hírmagazinja, a vitatott szám forrása utáni érdeklődésemre a következő választ adta:

„Válaszolva az Ön kérdéseire, Tilman Zülch (főszerkesztő) *'Elgázosítva Auschwitzban, üldözötten a mai napig'* könyvére hivatkozunk (Reinbek, 1979, 121.)."

A 121. oldalon Zülch ezt állítja:

„Az európai ciganológusok [a cigánykutatás specialistái] becslései szerint a Harmadik Birodalom ebből a nemzetiségi csoportból mintegy 500 000 férfit, nőt és gyermeket gyilkolt meg a maga 'Végső Megoldása' részeként, noha ennek a népirtásnak teljes terjedelme még mindig nincs meghatározva."

Sajnos, a Der Spiegel által oly kritikátlanul terjesztett statisztika forrása nem vesződik azzal, hogy azonosítsa az „európai ciganológusokat". A média sohasem teszi fel a legfontosabb kérdést! Mindazonáltal a Der Spiegel válasza egy másik kérdést sugall a logika tudósai részére: hogyan képes egy személy vagy csoport üldözöttnek lenni mind a mai napig, miután 60 évvel ezelőtt „Auschwitzban elgázosították"?

Cigány követelések

A Romák Uniója és a Német Sintik Ligája 1980-ban közzétett egy kiáltványt, amelyet a Németország Szövetségi Köztársaság kormányához címeztek, amelynek a bevezetője a következőképpen szól:

„Legalább fél millió európai cigány esett áldozatául a Harmadik Birodalom rasszista politikájának […] Ezért a következő lépéseket gondoljuk megfelelőnek a Németország Szövetségi Köztársaságának: 1. A Szövetségi Köztársaság nevében a jelenlegi kormánynak hivatalosan el kell ismernie a népirtás tényét, amelyet a német Harmadik Birodalom az európai cigányok ellen elkövetett. […]"

A történelem azt mutatja, hogy amikor a Központi Tanács valamit követel, a bonni politikusok haptákba vágják magukat. 1985. november 7-én, a Német Parlament 171. ülésszaka alatt, „a cigányok és a nekik megfelelő csoportok helyzetéről és követeléseikről" szóló viták alkalmával Helmut Kohl kancellár kijelentette:

„A Szövetségi Köztársaság kormánya 1982. december 21-én ezt a megállapítást tette: a cigányok súlyos igazságtalanságot szenvedtek el a nemzetiszocialista diktatúra alatt. Rasszista motívumokból üldözték őket és közülük sokakat meggyilkoltak. Ezeket az atrocitásokat népirtásnak kell tekinteni."

Így 1982-ben a német szövetségi kormány újból „népirtással" vádolta meg a német népet. 1985. november 7-én mondott beszédében Kohl kancellár ugyanezt a gondolatmenetet folytatta:

„Megközelítően 500 000 cigány szenvedett erőszakos halált Hitler diktatúrája alatt. […] Ezeket az atrocitásokat népirtásnak kell tekinteni."

Egy 1986. február 11-i keltezésű nyílt levélben azt kértem, hogy Kohl kancellár

„mutasson fel a nagyközönségnek valamilyen igazolható dokumentációt, illetve anyagi bizonyítékot, ami többé-kevésbé világosan és kétértelműség nélkül alátámasztja az Ön vádját az 500 000 cigány ellen elkövetett népirtással kapcsolatban. […] Bízom benne, hogy Ön egyet fog érteni velem abban, hogy egy jogállamban a vádlónak kötelessége, hogy a vádjait bizonyítsa. A beszédében Ön is azt állította, hogy 'faji megkülönböztetés nem fordulhat elő ismét német földön'. Amíg Ön megbízható bizonyítékkal nem támasztja alá súlyos állításait, ezek az állítások megkülönböztetést jelentenek a németek többsége ellen. Nagyon hálás lennék, ha arról tájékoztatna engem, hogy a német szövetségi kormánynak van-e igazolható bizonyítéka azokra az atrocitásokra, amelyeket Ön állít."

Tizenhárom évvel később, 1999-ben a szövetségi kormány még mindig nem kínált fel dokumentatív bizonyítékot ezeknek az állításoknak az alátámasztására, hacsak Michael Zimmermann „A cigányok ellen folytatott nemzetiszocialista megsemmisítési politika" című bombasztikus esszéjét nem tekintjük válasznak, amelyet a német kormány hivatalos hetilapjának, a Das Parliament-nek mellékleteként nyomtattak ki. De az csak német cigányokról tárgyal, és nem tartalmaz

bizonyítékot az állítólagos 500 000-es számra. Egy fejezetet szentel a „sterilizáció és házassági tilalom" közbevetett témájának is. Dr. Roman Herzog német szövetségi elnök 1997. március 16-i heidelbergi beszéde, amely szó szerint idézte a cigány szervezetek állításait, világossá teszi, hogy a német kormánynak nem szándéka bizonyítani, módosítani vagy dokumentálni iszonyú állításait.

Herzog német elnök beszéde

1997. március 16-án, a heidelbergi Német Cigányok Dokumentációs és Kulturális Központjának megnyitását jelző beszédében Dr. Roman Herzog, Németország Szövetségi Köztársaságának elnöke kijelentette:

„A kiállítás, amelyet ma megnyitunk, illusztrálja, hogy a hosszú ideig tartó megkülönböztetés üldözésben és gyilkosságban tetőződött. Csaknem 500 000 áldozat, akik közül több, mint 20 000 német cigány volt – ez hatalmas méretű barbárság."

Köszönjük Önnek, Herzog elnök, mi tehát állítólag 20 000 német cigányt gyilkoltunk meg. A következő Donald Kenrich, aki a következőket adja elő:

„Amikor a nemzetiszocialisták hatalomra kerülnek 1933-ban, körülbelül 20 000 cigány élt az akkori Németország határain belül."

Itt van egy kis probléma, mivel Grattan Puxon 1979-ben arról tájékoztatott minket, hogy „a cigányok szervezete a megközelítően 50 000 németországi születésű cigány problémáival foglalkozik."

A New York Times 1992. szeptember 27-én az E5 oldalon azt állította, hogy jelenleg 200 000 cigány él Németországban.

Így itt az a kérdés Herzog elnök számára: hogyan lehetséges, hogy a 20 000 cigány, amely a második világháború előtt élt Németországban, és akik közül 20 000 meghalt 1945-ig (20 000-20 000=0), 1979-ig 50 000 főre, és 1997-ig 200 000 főre gyarapodott? Kérjük figyelembe venni, hogy Puxon sajátosan a Németországban született, és nem az ide bevándorolt 50 000 cigányról tesz említést. Az egyetlen lehetséges következtetés az, hogy Herzog elnök politikailag korrekt kijelentése, miszerint 20 000 cigányt gyilkoltak meg, illetve sterilizáltak, nem felelhet meg a történelmi tényeknek.

Azt az állítását, hogy „több, mint 20 000 német cigányt" gyilkoltak meg, a Frankfurter Allgemeine Zeitung napilap is kétségbe vonta. 1993. január 27-én egy cikk, amely „Roma-kiállítás Mainzban" címmel jelent meg, ezt állítja:

„Mintegy 8000 német cigány él jelenleg Rajna-Pfalzban. Krausnick szerint ezen családok többsége legalább 300 évre visszamenő dokumentációt tud felmutatni az egyházi anyakönyvekben, mint az itt született status bizonyítékát."

Ha 8000 cigány, aki 1992-ben Rajna-Pfalzban él, képes felmutatni „dokumentációt az egyházi anyakönyvekben, mint az itt született status bizonyítékát", akkor logikailag arra következtethetünk, hogy 1) ők nem vándoroltak be erre a területre, 2) őket nem gyilkolták meg, illetve nem sterilizálták a Harmadik Birodalom idején. Figyelembe kell vennünk, hogy Rajna-Pfalz kis tartomány Németországban, és hasonló a helyzet a többi tartományban is. Az következik tehát, hogy Herzog elnök állításai nem lehetnek igazak.

Emlékezzünk, hogy Herzog elnök 1997. március 16-án „megközelítően 500 000 gyilkossági áldozatról" beszélt. Ha elhisszük azt a számot, amelyet Jab F. Hancock cigány aktivista 1990. augusztus 20-án írt a New York Times főszerkesztőjének szóló levelében, akkor Herzog valójában alábecsülte a számot:

„Az újabb tudomány most azt mutatja, hogy több, mint 1 millió cigányt öltek meg a Harmadik Birodalomban, és ez a becslés a kutatásunk előrehaladtával emelkedik […]"

Az 1 milliós számot közzétette a Nemzetközi Cigánymisszió is (Post Office Box 410, Karlsruhe) a Stimme der Zigeuner periodikában, és terjesztették egy „Holocaust" című kiadványban is. Itt olvasható:

„Azt a tényt alig említik, hogy a 6 millió zsidó mellett mintegy 1 millió cigányt gyilkoltak meg ugyanolyan módon."

Itt kiegészítő bizonyíték az, hogy az áldozatok száma az állítólagos gyilkosságok óta eltelt idővel arányosan növekszik. Hasonlítsuk most össze a legújabb „áldozati" számokat a háború előtti népességi adatokkal.

Az elnöki ellentmondás

Grattan Puxon becslése szerint mintegy 1 millió cigány élt a második világháborúban részt vevő országokban. Az Encylopedia Americana 1940-es kiadása az egész Európára vonatkozó számot 750 000-re becsüli. Az Encylopedia Americana 1968-as kiadása (13. kötet, 590. o.) ezt mondja:

„Az európai cigányok számát a második világháború előtt 750 000–1 000 000-ra, illetve 1 500 000-re becsülték."

Nagyszerű, mondjuk 1 millióan voltak. Nos, annak érdekében, hogy kimutassuk, hogy a fél millió és egy millió közötti áldozatszámok inkorrektek, hasonlítsuk össze Európának 1939-ben Hitler által megszállt részeiben élő cigányok számát az 1992-ben ott élő cigányok számával. Idézzük emlékezetünkbe azt a németellenes propagandisztikus állítást, hogy azokat a cigányokat, akiket nem gyilkoltak meg, sterilizálták! Az 1939-re vonatkozó számok Kenrick és Puxon könyvében találhatók. Most fontoljuk meg az 1992-re vonatkozó számokat, amelyeket a New York Times tett közzé 1992. szeptember 27-én. A következő táblázatot állíthatjuk össze a cigányok számára vonatkozóan az alábbi európai országokban 1939-ben és 1992-ben:

Kenrich-Puxon,	**1939**	**New York Times, 1992**
Belgium	500	10 000
Hollandia	500	35 000
Németország	20 000	200 000
Csehszlovákia	93 000	1 000 000
Bulgária		1 000 000
Baltikum	7 000	50 000
Anglia		100 000
Franciaország	40 000	500 000
Olaszország	25 000	400 000
Ausztria	11 250	
Lengyelország	50 000	750 000
Románia	300 000	3 000 000
Jugoszlávia (Szerbia és Horvátország)	88 500	1 500 000
Spanyolország és Portugália		750 000
Skandinávia	< 50 000	
Magyarország	100 000	500 000
Szovjetunió, Oroszország	200 000	1 000 000
Összesen:	**935 700**	**10 845 000**

Jegyezzük meg, hogy a New York Times nem ad meg számokat Belgiumra, Hollandiára és Magyarországra vonatkozóan; ezeknél Grattan Puxon-ra támaszkodhatunk. Nyilvánvaló, hogy a teljes cigány népesség 1992-re több, mint 10 millió. A háború előtt a szám 750–1 000 000 körül volt. Jegyezzük meg azt is, hogy a New York Times forrásul a „Romák Nemzetközi Unióját" jelöli meg. Ilyen számokat látván, hogyan beszélhet bárki is „népirtásról"?

Térjünk vissza Herzogra és a beszédeire!

„Maga Hitler utasította Himmlert, hogy kivétel nélkül minden cigányt deportáljon a megsemmisítő táborokba. Azután módszeresen meggyilkoltatta őket, az egyik családot a másik után, mindenkit, a kisgyermekektől kezdve az idős nagyszülőkig. Ez a nácik uralma alatt álló egész területen végbement."

Ez Dr. Roman Herzog szavainak hivatalos változata. Jegyezzük meg, hogy ezek a megdöbbentő megjegyzések öt teljes évvel a New York Times-cikk megjelenése után történtek a német állam legmagasabb képviselőjének részéről. Németország vezető politikusai még mindig ilyen halandzsát mondanak a nyilvánosságnak a XX. század végén, a számítógépek, mikroprocesszorok és a Holdra szállás korában!

Herzog pontos szavai:

„Módszeresen meggyilkoltak […] mindenkit, a kisgyermekektől az idős nagyszülőkig […] a nácik uralma alatt álló egész területen".

Mi történik, ha az ő megjegyzéseit egyszerű matematikai formulaként kifejezzük? Németországra, Lengyelországra és Csehszlovákiára vonatkozóan az ő megjegyzései a következőképpen fejezhetők ki:

Németország, 1939	Németország, 1992
20-20=0=50	20-20=0=200
Lengyelország	
50-50=0=750	
Csehszlovákia	
93-93=0=1 000 000	

Herzog állításainak matematikai megfogalmazása bizonyítja, hogy ezek az állítások nem lehetnek korrektek, noha pontosan tükrözik az ő adatait. Semmi sem bizonyítja jobban a hivatalos, politikailag korrekt történelemtudomány csődjét, mint az olyan köztisztviselőknek a megnyilatkozásai, mint amilyen a német szövetségi elnök, Herzog.

7. A kutatás csak most kezdődött el

Vonjuk le a következtetést a cigánykutató Dr. Streck-től vett idézettel:

„Lehetetlen volt rekonstruálni egy ellentmondásmentesen összeálló tervet, amely a cigányokat sújtó népirtásra irányult volna, akár egy ilyen terv megfogalmazását, akár a végrehajtását tekintve."

„A valódi kutatás csak most kezdődik" – ez a címe Bettina Schulte cikkének, ahogy arról beszámol a baloldali német napilap, a Frankfurter Rundschau 1997. február 13-án. Az alcím: „Goldhagen korrigálása: a freiburgi egyetemen tartott előadások a holocaustról." A cikk számunkra a jövő reménye.

„Ennek a témának empirikus és pozitivista megközelítését egészen fiatal tudósok úttörő kutatásai tették lehetővé. Eredeti dokumentumok nagyon pontos kutatásának segítségével megállapítást nyert, hogy a cigány áldozatok száma ténylegesen sokkal kisebb, mint ahogy azt hivatalosan állították. A tényleges szám mintegy 50 000, és nem 500 000." (Michael Zimmermann, Essen-Jéna)

Itt megint a jól ismert tízszeres „holocaust eltúlzási tényezővel" találkozunk!

Az is érdekes, hogy a Rundschau cikke egy hónappal előbb jelent meg, mielőtt Herzog elnök elmondta a beszédét. Nyilvánvalóan az elnök cikkírói nem törekedtek lépést tartani az egykorú történelmi kutatással.

8. Következtetések

A kutatásunk azt mutatja, hogy:

59 év telt el a második világháború befejezése óta, és ezalatt senki sem jött elő semmilyen objektív, illetve igazolható dokumentációval, amely alátámasztotta volna, hogy az állítólagos „népirtás" 500 000 cigány halálát eredményezte volna.

A történettudós csakis azt a következtetést vonhatja le, hogy nem volt ilyen „népirtás". Ennek talán legjobb bizonyítéka az élő, mégpedig Európában élő cigányok száma az 1990-es évek elején: 10,8 millió. Ez tízezres gyarapodás a háború előtti számhoz képest.

A politikusok és az általuk irányított média által szüntelenül hangoztatott atrocitás-számok nem lehetnek valósak.

Azok 100%-os propagandisztikus túlzást tükröznek, amelynek célja a jogtalan kártérítési igények alátámasztása.

Semmi sem igazol egy berlini emlékművet, és nem indokolt ilyet építeni.

A politikusoknak nincs joguk állami politikát folytatni hamis, félrevezető adatok alapján.

Ebben a cikkben idéztük Herzog elnököt, amint ezt mondta:

„Csaknem 500 000 gyilkossági áldozat, akik közül több, mint 20 000 német cigány volt – ez hatalmas méretű barbárság."

Tehát „20 000 német cigány volt". Meg kell kérdeznünk Herzog elnököt, tudja-e, hogy Pforzheim városában, 1945 tavaszán egyetlen éjjel 17 600 német polgári lakos – zömmel nő és gyermek – égett el elevenen a szövetségesek által végrehajtott foszforos bombatámadás következtében? Vagy hogy 20 000 polgári lakost gyilkoltak meg hasonló módon Kölnben? Vagy hogy más polgári lakosok százezrei pusztultak el Hamburg, Drezda és más német városok százainak gyújtóbombás támadása során, a Genfi Egyezmény égbekiáltó megsértése miatt? Ez valóban „hatalmas méretű barbárság" volt. A két világháború során Németország ellenségei által kiagyalt atrocitástörténetektől eltérően a Németország ellen elkövetett atrocitások teljesen dokumentálva vannak. Vajon Pforzheim, Köln, Hamburg vagy Drezda lakosai követelnek-e holocaust-emlékművet Berlinben? Lenne-e olyan német politikus, aki támogatna ilyen követelést?

A Német Cigányok Központi Tanácsának kétségtelenül joga van a német cigányok érdekeit előmozdítani, de honnan veszik a jogot arra, hogy képviseljék Európa összes cigányát? Minthogy a második világháború alatt meghalt cigányok száma világosan messze 20 000 alatt van, miért építsenek emlékművet Berlinben e különleges alcsoport részére, de a sokkal nagyobb atrocitásokat elszenvedő német áldozatoknak ne?

1999. augusztus 18-án Heinrich Wefing írt egy felvilágosító cikket a Frankfurter Allgemeiner Zeitungban „Az emlékezet kiterjesztése" címmel a cigány Központi Tanács igényeiről „a 'Harmadik Birodalom' által meggyilkolt 750 000 cigány emlékműve iránt". Wefing rámutatott, hogy 1997 és 1999 között a cigány áldozatok száma „mágikus erővel" újabb 50%-kal, 500 000-ről 750 000-re növekedett. Mindazonáltal az erről a témáról a főszerkesztőhöz írt korrigáló levelemet nem közölték.

Forrás: The Revisionist (2004)
(Ford.: *Tudós-Takács János*)

Kiss Sándor:

ZSIDÓ FAJISÁG – MAGYAR FAJISÁG

Ha a zsidó és a magyar faj érvényesülési harcának kilátásait akarjuk vizsgálni, meg kell állapítanunk a két nép fajiságát. Minthogy fajfogalom kétféle van, antropológiai és szociális, aszerint van kétféle fajiság is. De minden esetben a fajiság azon testi és lelki jegyek foglalata, amelyek az illető népet jellemzik más fajokkal szemben. Tiszta antropológiai fajisága csak ősnépnek van; ellenben szociális fajisága minden kultúrnépnek. Az antropológiai fajiság túlnyomóan testi jellemvonásokat foglal magában, a szociális fajiság meg éppen lelkieket. A tiszta antropológiai fajiságú ősnép aránylag egyszerű társadalmi viszonyok közt él, kevés vérkeveredésen ment még át, s így a hozzátartozó fajtestvérek sok testi sajátosságban megegyeznek. Pszichikai jellemvonásaik még egyszerűek és gyéren vannak, mert történeti múlt nélkül, intézmények híján és primitív szociális berendezkedés mellett nem lehetett alkalom lelki sajátosságok kifejlődésére és sokasodására. Ilyen antropológiai fajisága van mondjuk a hottentottáknak, vagy az eszkimóknak. Minél több viszontagságon esett át egy népfaj, minél gazdagabb szociális intézményekben, annál inkább fejlődik át antropológiai fajisága szociális fajisággá. A fajra jellemző testi vonások meggyérülnek, a lelki vonások megszaporodnak. A történeti válságok során ugyanis többször nyílik alkalom különböző fajú néptöredékek felszívására, emiatt az eredetileg egységes antropológiai jelleg elmosódik és felaprózódik egymástól eltérő típusok és változatok sokaságára. Ámde ugyancsak a hosszú történeti múlt megsokszorozza a faj tapasztalásait, szaporítja az intézményeket és az intenzív szerveződés kötelékeivel fűzi össze a faj egyéneit. Ez a folyamat egyrészről szaporítja a közös viszontagságokon átesett, azonos élményekkel gazdagodott fajtestvérek lelki tulajdonságait; másrészt a folytonos érintkezés hosszú ideje lehetővé teszi az egyező lelki jellemvonások elterjedését és állandósulását. Azonos viszontagságok, azonos intézmények, egyforma nevelés és társadalmi kényszer hatása alatt a népfaj egyéneinek lelkialkata mindjobban egyformává válik, ezt az egyformává alakuló lelkialkatot a hagyomány és szoktatás századokon keresztül származtatja tovább nemzedékről nemzedékre, mígnem többé-kevésbé öröklékennyé válik. Ez a lelki jellemvonásokban gazdag, s részben öröklékeny fajiság a szociális fajt jellemzi, annak az egyéneit akkor is összekapcsolja egy faji közösségbe, ha beolvadás, vagy vérkeveredés útján jutottak a faj kötelékébe. Az egységes szociális fajiságú népben, mint amilyen a magyar is, sokféle antropológiai típus egyénei találhatók fel, ez a tény az ezeréves vérkeveredéseinkre utal vissza: de a fajtestvérek mégis meglepően egyeznek pszichikai tulajdonságaikban, és más népfaj egyéneivel szemben feltűnően egyező lelki apparátussal viselik a létharcot. A modern társadalom keretében szinte kizárólag pszichikai készségekkel viseltetik a fajok érvényesülési harca, ezért a fajiságok vizsgálatánál nekünk is erre kell a fősúlyt fektetnünk. Az alábbiakban a zsidó faj szociális fajiságát fogjuk vizsgálni a magyar faj szociális fajiságával szemben.

Ágoston Péter A zsidók útja című könyvében tagadja a zsidók fajiságát. Nem nagy súlya van ennek a tagadásnak, mert ő általában minden népfajnak, sőt állati és növényi fajoknak a létezését is tagadja. Mégis ki kell rá térnünk, mert a műveletlen és félművelt körökben elég gyakran felbukkan ez a különös álláspont. Magyarázatát mindenütt, Ágoston Péternél is, abban találjuk, hogy az illetők nem ismerik a fajiság fogalmát. Ágoston kiírta valahonnan a kerekföld minden zsidajának antropológiai típusát, s a végén kimondja, hogy ennyi különböző antropológiai típus mellett nem lehet „egységes zsidó fajról" beszélni. Mert az abesszíniai zsidóknak fekete a bőre, a kínaié meg sárga. Mert a zsidóság pszichikai jellemvonásai nem is a vérből erednek, hanem a kétezer éves történeti múlt fejlesztette ki azokat. Mivel ezek a lelki tulajdonságok kifejlődtek, s nincsenek meg a világ teremtése óta, azt hirdeti, hogy azok nem is lehetnek tartozékai a zsidó fajiságnak. Ebből látszik, hogy Ágoston valami misztikus természeti hatalomnak tartja a fajiságot, mely ha egyáltalán létezik, örök, változhatatlan és szuverén. Így aztán nincs mit csodálkozni, hogy nem ismer sem zsidó fajt, se semmiféle népfajt, sőt állati és növényi fajokban sem hisz. Nem tudja, hogy semmi sem igazolta annyira Herakleitosz mondását, hogy παντα ρει, mint a fejlődéstan. A fajok az életküzdelem során, a kikerülhetetlen környezeti hatások, a természetes és ivari kiválogatódás révén szakadatlan változnak. Így lesz a harmadkori anchitherium-ból a mai ló, a másodkori szauruszokból a mai gyík, a turáni ősmagyarból a mai magyar. És azért, ha egy nép fajisága külső testi jegyekben meggazdagodott, szóval az antropológiai értelemben vett fajiság szociális fajisággá finomult, az illető népfaj nem szűnik meg a legszigorúbb természettudományi jelentésű fajnak maradni. Azt, hogy a magyarországi zsidóság is milyen egységes fajiságú, határozott jellegű faj, eléggé bizonyítja az a körülmény, hogy az egész magyar nemzetnek tökéletesen a nyakára ült. A magyarországi zsidó nép fajisága olyan gazdag, hogy lelki jellemvonások mellett bőségesen tartalmaz még testi jegyeket is. A magyar zsidóság tehát nemcsak szociálisan egyöntetű faj, hanem antropológiailag is tiszta faj, ami arra mutat, hogy ez a faj ugyancsak kevés vérkeveredésen ment keresztül évezredek óta. Ezért ismeri fel minden valamirevaló megfigyelésű ember már az első látásra is a zsidóban a zsidót. Egyébiránt nekünk kevés kutatnivalónk van a zsidó fajiság szomatikus jegyei közt, még ha vannak is, mert a mai társadalomban már nem az orr alakja, a haj göndörsége, vagy a testalkat ereje determinálja valakinek a boldogulását, hanem a lelki diszpozíciók.

A zsidó fajiság egyetemes, határozott és rettenetes ellenálló. Egyetemes, mert ugyanazon faji tulajdonságok majdnem minden zsidónál feltalálhatók ugyanazon összefüggésben, s ez pl. a magyar fajiságra korántsem mondható el annyi jogosultsággal. Határozott, mert egészen jól körül lehet határolni azt a pszichikai komplexumot, ami általában minden zsidót jellemez. Ellenálló, vagyis a zsidót semmiféle kényszerűség nem tudja kiforgatni faji sajátosságaiból. Akármilyen társadalmi környezetben nő fel a zsidó, akármilyen ellenséges vagy barátságos hatások nyomásának van kitéve, a zsidó fajiság acélos merevséggel szegül ellene minden változásnak és megmarad olyannak, amilyennek kétezer év alatt kialakult. Egyébiránt ezen nincsen semmi csodálnivaló: a zsidó évezredek óta él tökéletesen zárt faji életet, vérkereszteződéseken nem esett át, szociális helyzete, parazita életmódja temérdek idők óta változatlan volt: nem volt hát semmi alkalma változatainak sokasodására. Így lelt a zsidó fajiságnak legsarkalatosabb jellegévé a változatlanság. Tökéletesen ellentéte ennek a magyar fajiság. A magyar nép turáni fajisága már ab ovo csekély ellenálló erejű, akárcsak a többi turáni népé; ehhez járul még a magyar faj viszontagságos élete a történeti idők során, a különböző társadalmi rétegekben való tagozódás századokon keresztül, a sokszoros vérkeveredés. Ezen tényezőknek kikerülhetetlen biológiai eredménye a nagyfokú változékonyság, egyedi sokrétűség. A magyar nép fajisága csekély ellenálló erejű. Így van ez a növény- és állatvilágban is. Amely állatfajt vagy növényfajt sokféle természeti környezetben tenyésztenek, sokféle keresztezésnek vetnek alá (pl. a kutya, a szarvasmarha, a búza, a bab), az temérdek egyedi változatot hoz létre és faji sajátosságai sem olyan konzervatívok, mint amely fajnak az élete állandó feltételek közt folyt le (pl. a tigris, majomkenyérfa). Előre óvást teszünk itt az ellen, nehogy valaki a fajiság változatlanságát összetévessze az egyéni alkalmazkodóképesség hiányával, vagy a faji változékonyságot az egyéni alkalmazkodóképességben keresse. Ennek már a zsidó és magyar faj szembeállítása kielégítő cáfolatát adja. A zsidó fajiság állhatatos, változatlan, szívós, tulajdonságait megőrzi; ámde ezen tulajdonságok életrevalók és az egyént képesítik a legmostohább viszonyok közt való boldogulásra is, ha megtalálja a neki való környezetet, a kizsákmányolható dolgozók tömegét. A magyar fajiság lágy, csekély ellenálló erejű, de a magyar ember azért korántsem képes olyan hirtelen beletalálni magát akármilyen új helyzetbe, mint a zsidó.

Minthogy minden lélekelemzés csak akkor állhat meg, ha a kifejtett eredmények nem függetlenül állnak egymás mellett, hanem egymásnak kölcsönös feltételei, az alábbiakban arra törekszem, hogy a faji jellemvonásokat kölcsönös összefüggésükben magyarázzam. Azért célszerűnek látszik, hogy a fajiság lélektani jellemvonásait értelmi, érzelmi és akarati csoportosításban tárgyaljuk, hogy ezáltal könnyebben áttekinthessük az ismertetőjegyeket. Értelmiség tekintetében a zsidóról határozottan megállapíthatjuk, hogy a legintelligensebb faj a hazánkban élő összes népfaj közül. Hiú nem-zsidók sokszor tiltakoztak már e megállapítás ellen, az objektív vizsgálat mégis ezt igazolja. Persze ez nem azt jelenti, hogy az összes zsidó értelmesebb volna az összes keresztényénél. Sőt a húszmilliónyi nem-zsidó lakosságban bizonyosan több milliónyi olyan értelmes ember van, akiknek az intellektusát a zsidóságéval egészen egyenrangúnak kell tekintenünk. Csakhogy egy fajnak a boldogulásában nem az értelmes egyének abszolút száma játszik szerepet, hanem a faj átlagos intellektuális színvonala; már pedig az átlagos zsidó határozottan intelligensebb, mint az átlag nem-zsidó. Kiemelem, hogy itt nem az értelmi képzettséget, vagy a műveltséget kell érteni, hanem az értelmi diszpozíciókat, szellemi képességeket. És ezt az állításomat nem arra alapítom, hogy a középiskolai tanulók közül a zsidók átlagosan jobb tanulók, mint a nem-zsidók; mert ezt az elsőséget legtöbbször ki lehet magyarázni a zsidó szülők előnyösebb osztályhelyzetéből, a sokkal nagyobb otthoni kényelemből, az erőteljesebb táplálkozásból. Hanem azzal igazolom, hogy a zsidó tanulók szellemi fejlődése sohasem bicsaklik meg a 20 éves korban, sőt akkor vesz igazi lendületet és eltart egészen a férfikor derekáig; ellenben a keresztény egyének óriási hányada a 20. év körüli korban szellemileg zátonyra kerül, értelmi továbbfejlődése megakad, pályájában letörik, vagy ha keserves kínnal elvergődik is a diplomáig, hivatásának mindvégig harmadrendű, selejtes töltelléke marad, és zsidó szaktársaival értelmi erő dolgában össze sem lehet hasonlítani. Persze nem szabad itt számításba venni azokat, akik az anyagi támogatás kimerülése miatt törnek le tanulói pályájuk közepén, mert a nem-zsidók közt, sajnos, ilyenek is akadnak igen sokan. De ezeket leszámítva is, mindenki igazolva találja állításomat, ha saját kartársaira gondol. Zsidó osztálytársai többnyire közepes eredménnyel elvégezték a középiskolát; főiskolákra, egyetemre kerülvén, egyre fokozódó biztossággal haladtak az oklevélig. Végül bármilyen minősítéssel szerezték meg az oklevelet, a maga hivatásában legtöbbjük kiválóbbnak, intelligensebbnek bizonyul, mint a nem-zsidó osztályosok átlaga. A nem-zsidók értelmi növekedése nagy átlagban csak a huszadik évig tart, s ekkor megakad sokszor a legkiválóbb, legtöbbet ígérő tanulók fejlődése; a zsidók értelmi fejlődése egyre fokozódó intenzitással egész a férfikorig tart, s ekkor már a nem-zsidó értelmiségieknek csak csekély százaléka tart lépést a zsidóval. Ennek magyarázatát a következőkben találom. A zsidóság ősidők óta él kereskedelemből, közvetítésből, nyerészkedésből, uzsorából, részint mert maga sem igen vágyott egyéb foglalkozásokra, részint mert az eltartó társadalom is kirekesztette más kereseti ágakból. Ebben a parazita életmódban a zsidó egész életében rá volt utalva arra, hogy figyeljen, ítéljen, következtessen, embereket, helyzeteket, kilátásokat tanulmányozzon. Erre az állandó szellemi feszültségre nem is annyira a zsidó gyermek volt ráutalva, mint inkább a felnőtt, aki már családot tartott el spekulációinak a jövedelméből, küzdött a törvények kényszerével, az eltartó társadalom önzésével és könnyelműségével. A szellemi működésnek ez az évezredeken át tartó kényszere belerögzítette a zsidó fajiságba azt a faji jellemvonást, hogy az intellektuális fejlődés még a férfikorban is eleven, mint ahogy eleven volt az összes ősökben évezredekre visszamenőleg. Ugyanezen okokból kell magyaráznunk a zsidók nagy lélekismeretét, emberekkel való bánni tudását. Örökösen szemben állván az eltartó társadalom önző és ellenséges magatartásával, a kisebbségénél fogva rá volt utalva megbízhatóan figyelni az emberek gondolkodását, érzését és szándékait; számot kellett vetnie az emberi természet minden sajátosságával és folyományával; az emberek magatartásának minden tünetéből olvasnia kellett, hogy idejében elébe állhasson a fejleményeknek, hogy meglepetések ne érjék. Aki erre az állandó szellemi feszültségre elégtelen volt, az természetes szelekció útján többnyire el is bukott, és a kiválogatottak tenyésztek tovább. Mit látunk most már a nem-zsidók részéről? Ezek ősei nemesek, polgárok vagy jobbágyok voltak. A nemes úrfi, ha elvégezte iskoláit, hazatért testi és lelki erőfeszítés nélkül élni egy vagyon jövedelméből. Az ilyen élethez nem kellett értelmi erőfeszítés, mert a nemest maga a társadalmi rend tartotta el automatikusan. Viszont ugyanaz a társadalmi rend a jobbágyot kalodába törte, százszorta sanyarúbb sorba, mint a zsidót. Ez a helyzet nemcsak hogy nem fejlesztette a jobbágyosztály értelmi készségeit, de még akadályozta is. Társadalmi osztályhelyzete a jobbágyot örökös testi munkára kárhoztatta s még annak tökéletesítésére sem volt meg az inger, mert a gyümölcsözőbb munka csak a földesúr hasznát szaporította. A törvény a jobbágy egész életét, minden akarását a nemesnek szolgáltatta ki, ebben az egyoldalú függésben nem nyílt alkalom az önálló lelki aktivitásra. Míg a félig kötött helyzet a zsidónak az intellektusát felfokozta, a teljes gúzsbakötés a jobbágyelem értelmiségét mélyen süllyesztette a normális alá. A fejlődéstan sarkalatos törvénye, hogy az egyéni és törzsfejlődés folyamán tökéletesednek mindazok a szervek, képességek és aktivitások, amelyeket folytonosan használtak, ellenben visszafejlődnek, elcsökevényesednek azon szervek, képességek és aktivitások, amelyeket a létküzdelemben nem gyakoroltak. Sem a nemesi, sem a jobbágyi élet a húsz éven

túl nem kínált további ingert az értelmi fejlődésre: akkorra a nemes tökéletesen elsajátította az úri élet minden cselekvésmódját, a jobbágy is belétört addig az ő egyforma, akarattalan, robotos életébe; életük azontúl egyformán folyt naptól napra. A törzsfejlődésnek e mozzanataira vezetem vissza azt a sajátos különbséget, amit a zsidó egyénnek egészen a férfikorba benyúló folytonos szellemi fejlődése mutat a fajmagyarságnak a huszadik év körül számos esetben megfeneklő értelmi fejlődésével szemben. A városi polgárság helyzete még a legkedvezőbb az általános intellektus kitenyésztéséhez, életmódja, jogi helyzete, cselekvési köre sokban hasonlítván a zsidóéhoz. Valóban a zsidóval szemben azok a fajok állják legnagyobb sikerrel a létharcot, amelyekben számottevő réteget képviselt a polgári elem. A magyar polgárság nagyon csekély számú volt, többnyire nem is régibb a török hódoltság megszüntetésénél, ezért is marad alatta az átlagos magyar intellektus az átlagos zsidó intellektusnak. A nő és férfi értelmi fejlődése is ugyanazon viszonyt mutatja, mint a magyar és zsidó egyéneké általában. A nő 16-18 éves koráig nemcsak hogy versenyez a férfival az értelmi haladás tekintetében de sokszor előtte is jár. Ekkor a nő fejlődése többnyire megállapodik, és hirtelen elmarad az átlagférfi további fejlődése mellett. Ebben a korban ugyanis a nő évezredek óta kitartottá lesz és nincs meg az inger a további fejlődésre. A néger és indián iskolás gyermekeknél is általánosan tapasztalták, hogy 10-13 éves korukig átlag jobb tanulók a fehér gyermekeknél. Itt az értelmi fejlődésük megakad, a fehér gyermekek intellektusa pedig még csak ezután kezd teljes pompájában kifejlődni. A filogenetikus magyarázat itt is azonos a fentiekkel: az erdőben kóborló, nomád élet nem igényel nagyobb értelmiséget, mint amit a 10-13 éves kor is tud már nyújtani.

Már mondottam, hogy a zsidók boldogulása attól függött kétezer éven át, hogy miként tudtak bánni az eltartó társadalom egészével és egyéneivel. Az emberek gyöngesége, könnyelműsége, megszorultsága bizonyos intézmények, szokások között ki volt nekik szolgáltatva, de állandóan fenyegette őket az eltartó társadalom haragja is. Állandóan emberek között sürgölődvén, folyton az üzletkötés sikerére ügyelve; ezer alkalmuk volt kitapasztalni, milyen szuggesztív fogások miképp befolyásolják az embereket, miképp lehet a bűnt beállítani tetszetősen, milyen furfanggal lehet megkerülni a törvényt, milyen áldozatra kész a megszorultság, mi fegyverezi le az önkényt, mivel lehet kedveskedni a hiúságnak: egyszóval, hogyan befolyásolhatók az emberek. Ez a kétezer éves gyakorlat egy sajátságos értelmi vonást fejlesztett ki a zsidó fajiságban; ami különben az érzelmi és akarati tulajdonságokkal is rokon: a befolyásoló ösztönt. A zsidónak minden szava, arcjátéka, cselekedete állandó feszültséggel arra irányul, hogy befolyásoljon rajta kívül állókat, egyest vagy tömeget. Ez a sajátságos magatartás szakadatlan szellemi éberséget, ernyedetlen akarati nekifeszülést követel és erre semmiféle más faj nem képes annyira, mint a zsidó. Folyton figyeli önmagát, szavainak, mozdulatainak hatását, a vele szemben álló egyén vagy csoport lelkiállapotát, hogy a vezetést, a kezdeményezést soha ki ne engedje a kezéből. Az üzlet sikere mindig a két üzletkötő fél lelki kapcsolatának minőségétől függ: aki befolyásol, nyer, akit befolyásolnak, veszít. Azért a zsidó minden körülmények közt hatni, irányítani, befolyásolni törekszik. Ezt a befolyásoló ösztönt támogatja a zsidó szellem elevensége, kezdeményes volta. Bármit csinál a zsidó, az ő lelki tevékenységének mindig a befolyásoló ösztön teszi az alaptónusát: üzletben, politikában, irodalomban, művészetben. Ezt a tüneményes befolyásoló erőt az igazolja legjobban, hogy mi magyarok mit sem tudunk róla.

A szuggesztív állapotnak az a sajátossága, hogy a lelki kapcsolatot az egyik fél a maga részéről előidézettnek, befolyásoltnak tudja, a másik, a befolyásolt fél, kölcsönösnek hiszi. A magyar, mint lassú szellemű, elernyedő akaratú faj, par excellence befolyásolható, engedékeny típus. A magyar kitűnő nyájegyed, mert a vezetettség szellemi lassúságának, kezdeményezés nélküli akaratának nagy a kényelme; mert a vezetettséghez tizedrész annyi lelki aktivitás sem szükséges, mint a vezetéshez. A vezetettségtől nem szenved, mert nincs indítása mást tenni az előtte hordott szuggesztív gondolat helyébe. Kitűnő csendőr, pénzügyőr, postás, katona és rendőr. Mert fegyelmezhető, a kapott utasítást okosan és híven követi. A zsidó ellenben nagyon rossz nyájegyed, az idegen részről jött gondolatot bizalmatlanul fogadja; irányítást nem elfogadni, hanem adni szeret. Kiemelem, hogy a zsidó befolyásolás alakja sohasem parancs vagy rendelkezés, hanem rábírás, rábeszélés, útmutatás, meggyőzés, terelgetés, uszítás, izgatás, buzdítás: egyszóval a befolyásolásnak mindazon formái, amelyek a befolyásoltat meghagyják abban a szubjektív hiedelemben, hogy a saját akaratából, saját kezdeményezésére cselekszik. A zsidó politikus vagy demagóg így beszél: „Látjátok, hogy a dolog így és így áll, a helyzet ez meg ez, tovább nem várhatunk, ezt kell cselekednünk; aki nem így tesz, az gaz vagy buta”. Szóval a zsidó megdöbbent, elragad és tuszkol. Tökéletes ellentéte ennek a magyar természet. A magyar lélek, minthogy őszinte, egyenes és inaktív, még a politikusban is csak arra törekszik, hogy magát kinyilvánítsa, hallgatói elé lépjen s magamilyenségével tetszést arasson: „Itt vagyok, ilyen vagyok, most is azt vallom becsületesen, amit ezelőtt ötven esztendővel, én nem változtam; most is az igazságot hirdetem. Mit szóltok hozzá?” Elképzelhető, milyen óriási különbség van e két típusnak a befolyásoló ereje között. De a zsidó nemcsak a politikában, hanem az irodalomban is szüntelen befolyásolni akar. A tárgy csak arravaló neki, hogy annak segítségével terjessze a zsidó morált, a zsidó világnézetet, a zsidó törekvést. Ezért nem kell a zsidó írónak a természet, mert annak feldolgozásával senkit sem lehet befolyásolni. A természetfestés hiányzik is minden zsidó irodalmi termékből, de műveli a szatirikus lírát, az irányregényt, az iránynovellát, a drámai műfajokat, mert ezek mind alkalmasak a zsidó morál, a zsidó életelvek terjesztésére. A zsidónak a tudományban is a befolyásolás a kenyere. Botanikus, vagy zoológus zsidó épp oly ritkaság, mint az anyaggyűjtő historikus, mert ezekkel nem lehet befolyásolni. Ellenben a feldolgozó történetíró, jogász, közgazda, pszichológus, szociológus bőven van közöttük, legtöbb persze abban a szakmában, amely a vagyongyűjtésnek is kedvez. Eszményi hivatottsága van a zsidónak az újságírásra, a tudománynépszerűsítésre: megannyi eszközök a tömegek leigázására.

A zsidó fajiság érzelmi természetű jellemvonásai között leghamarább a féktelen zsidó faji önérzet ötlik szemünkbe. Nincs nép amely annyira tisztelné a múltját, annyira becsülné a faját, oly exkluzív féltékenységgel munkálná a jövőjét, mint a zsidó. A faji önérzet segíti a zsidót abban, hogy faji sajátosságairól ne mondjon le, a zsidó szokásokat, életelvet, erkölcsöt utódaiba is belenevelje. Szóval a faji önérzet szolgálja a faji konzervativizmust, a faji állhatatosságot; de következik is abból: fajának hosszú, változatlan, következetes múltja miatt oly büszke a zsidó. A zsidó faji önérzettel kapcsolatos a faji ingerlékenység, ami azonnal felfortyan a zsidóban, mihelyt saját fajának hibáit és visszaéléseit hallja emlegetni. Ilyesmit a zsidó még célzásokban sem tűr meg. Akármelyik népfajt lehet Magyarországon bírálni, ócsárolni, de a zsidót senki sem meri szájára venni. Beszélhetünk szerb bosszúállásról, oláh alattomosságról, tót máléságról, magyar zsarnokságról nyíltan, bármelyik újságban, de zsidó csalást még nem igen hallottunk emlegetni. A zsidó faji önérzet bosszúját mindenki tanácsosnak tartja kikerülni. Ez az ingerlékeny faji önérzet észreveszi a legcsekélyebb tartalmat, mely közvetve vagy közvetlenül, szóban vagy tettben a zsidóság boldogulása ellen irányul. Féktelen haraggal minden oldalról rárohan a vakmerő kezdeményre s gúnnyal, rágalommal, anyagi károsítással, jogi furfanggal addig ostromolja, míg el nem tiporta. Gondolni lehet, hogy milyen megfélemlítő szuggesztív ereje van ennek a szörnyű faji önérzetnek éppen a fajmagyarsággal szemben, amikor annak meg a fajtunyaság a fő jellemvonása. Miként a zsidó faji önérzet kapcsolatos a zsidó faji állhatatossággal, a magyar fajtunyaság édestestvére a magyar fajiság változékonyságának. A magyarnak nemhogy faji önérzete nincs, de még faji öntudata is alig. Nem érti, mit tesz fajnak lenni, föl sem foghatja faji hivatását, faji érdekét, faji jövőjét. A fajiság és fajtatestvériség a magyarnak olyan elvontságok, amelyeknek megértéséig máig sem emelkedett föl. Bizonyosan része van ebben nagymértékű felekezeti, társadalmi és politikai széttagoltságunknak is, de azzal a helyzet nem válik vigasztalóbbá, hogy magyarázatát tudjuk adni. Bármiként van is, a magyarság faji önérzete olyan csekély, hogy a mai magyar közéletben, gazdasági életben, politikában és irodalomban nyomot se hagy. A zsidó még annyit sem tűr meg, hogy általában a csalást, a front mögötti bujkálást, vagy mondjuk: a pesti nyelvet szidja valaki. Érzi, hogy ezek a vádak az ő fajiságát is érintik; tehát rögtön fölfortyan és ezer argumentummal támad ellene a bírálatnak. A magyar előtt ugyan akárki ócsárolhatja a magyar fajiságot, szidalmazhatják nyíltan az ő legszebb faji erényeit, föl se veszi, sőt még maga is beáll az ócsárlók közé. A magyar nem olyan büszke erényeire, mint a zsidóság a bűneire. Ebből magyarázható, hogy a magyar végtelen könnyen kivetkőzik faji sajátosságaiból, nyelvéből, szokásaiból, erkölcséből és kap rajta, ha másokhoz, idegenekhez hasonló lehet. Száz magyar se tudná megváltoztatni egy zsidó gondolkodását, szokását, erkölcsét. De egy zsidó száz magyarét is megváltoztatja. Példa erre a zsidó fajiság térfoglalása a magyar társadalmi erkölcsben, irodalmi ízlésben, társalgási nyelvben és politikában. A magyar fajtunyaság és a zsidó faji önérzet viszonyára vet világot az is, hogy a zsidó szatócs a miniszterben, a zsidómilliomos a pájeszes galíciaiban is elsősorban a zsidót látja és támogatja; ellenben a magyar paraszt egy kalap alá fogva szidja az urat és zsidót, még pedig „az urak” címen, s nem lát a kettő közt különbséget, viszont a magyar parasztfiú, ha úrrá cseperedik, a zsidóval versenyezve nézi le a parasztot, a saját vérét, s még örül, hogy ebben a zsidó segít neki.

A zsidó bujaság szintén az évezredes zsidó sorsnak a szüleménye. A zsidó mindig emberek között élt, távol a természettől, kényelemben, testi munkától nem fáradva. Az örökös szellemi élet idegrendszerét ingerlékennyé nevelte; asszonyainak puha, dologtalan élete, amelyben a társas élet örömei sohasem foglalták le más irányban a figyelmét, mindenkor kész melegágya volt a buja ingereknek. A szaporodástól való félelem a zsidóság nemi életét nem mérsékelte, mert nem kellett tartania vagyonmegosztástól az ivadékok között, minthogy a zsidó ivadék vagyona elméjében, neveltetésében és erkölcsi elveiben volt. A bujaság olyan feltétlen tulajdonsága a zsidó fajiságnak, hogy mindent beszennyez vele, amihez hozzányúl. Szépirodalmat, művészetet, társalgási nyelvet, sőt még a tudományt is (pedagógia, lélektan, jogtudomány, esztétika). A bujaság korlátalt, a szemérmet, a mértékletességet a zsidó lépten-nyomon gúnyolja és üldözi. Minthogy a bujálkodás tulajdonképpen a test önzése, szépen összefér a zsidó fajiság általános önző jellegével. Az élvezet a zsidó szerint az élet legnagyobb értéke, olyan pozitívum, amit más érték nem múlhat felül, ellenben minden más érték felett uralkodik. Vele szemben a szenvedés, pusztulás és siralom, mint az élet negatív oldalai nem jöhetnek számításba. Innen van az, hogy a bujálkodásra uszító zsidó író csak az élvezet szent jogát magasztalja, de észre sem veszi a kihűlt családi fészket, legföljebb kineveti az elhanyagolt otthon erkölcsi és anyagi nyomorát. Ezt annál inkább teheti, minthogy a saját fajtájának nem árt vele, mivel a zsidó családi életnek egyik fél részéről sem posztulátuma a nemi erkölcs. A zsidó bujálkodással szembe kell állítanunk a magyar szemérmességet. A fajmagyar családi élet tisztasága és szemérmessége olyan, mint a fajmagyar irodalomé: illemes, mértékletes, szigorú egészen az ünnepiességig. De itt mindjárt ki kell emelni azt is, hogy semmi más téren nem végzett a zsidó fajiság terjeszkedése pusztítóbb munkát, mint a magyar nemi erkölcs terén. Nem a nagyvárosok nemi erkölcséről szólunk itten, mert az minden világrészen egyforma, hanem a kisváros, a falu züllésérõl. Förtelmes erkölcsű zsidó napilapok, képes folyóiratok százezer számra lepték el különösen a színmagyar vidéket már a háború előtt s öt-hat év alatt undok botrányfészkekké szennyezték a tiszta kisvárosok társadalmát. Az utolsó évtized erkölcsi felfordulása, amit persze a háború egészen tető alá juttatott; mindenkor a legérdekesebb korszaka lesz a magyar erkölcs történetének és sok értékes kutatnivalót kínál annak, aki valaha vállalkozik a földolgozására.

A jezsuitákat azzal vádolják, hogy cselekedetük maximája volt: a cél szentesíti az eszközt. Illetékes forrásból ennek a maximának az érvényét sehol sem lehetett kimutatni. Ellenben a zsidó szellemi termékek özöne, tudományban és szépirodalomban terjeszti a zsidó faji és egyéni élet maximáját: a siker szentesíti a cselekedetet. A célnál legalább posztulátum volt, hogy erkölcsös, vallásos, vagy szent legyen, de a sikernél nincs kikötve semmi. Nem kell magyarázni, hogy ez az életelv egyszerre kizár minden igazságérzést, kötelességérzést és felelősségérzést, de matematikai bizonyossággá teszi a megbízhatatlanságot. Minden cselekedetnek ítélkezési mértéke: a föltett szándék sikerrel járt-e? Ha igen, akkor becsülnivaló, „fényes” cselekedet volt, ha felsüléssel járt: hülyeség. Nincs értelmes ember, ki ne látott volna zsidókat nyíltan lelkesedni, rajongással magasztalni egy pompásan végrehajtott házasságtörést, csalást vagy sikkasztást. Ámde látott-e már valaki zsidót, kit valamely csalás könyörtelensége, körmönfontsága fölháborított volna? Mindennapi tünet, hogy nyíltan, napilapokban dicsőítik a jogászi lángelmét, ki a cégéres gazembert kihámozta az igazságszolgáltatás kezeiből. Még a hadseregcsalók pokoli gazságainak oltalmára is vállalkoztak: gúnnyal, fenyegetéssel, botrányos meghurcolással terrorizálták az erkölcsi felháborodás hangját vagy tetteit; ordítoztak a büntetés szigorúsága, a bíróság elfogultsága, a törvények kegyetlensége ellen mindaddig, míg a terrort el nem ültették kényük szerint. Egész fajtánk anyagi és erkölcsi pusztulása mutatja, milyen eredményeket hozott a zsidóságnak a sikerszentség maximája, szemben a mi fajunk tunyaságával. Látjuk már, mit jelent: akármi hasznosat szívósan akarni, ezzel szemben: megengedett célt tisztességesen munkálni. A zsidó sikerimádattal szemben a magyar faj igazságszeretete, méltányossága, kötelességérzése és felelősségérzése mind olyan érzelmek, amik fajunk boldogulásának voltak ártalmára. Nyilvánvaló, hogy ezek az érzelmek iszonyúan nem megfelelő értékek a létharcban a zsidó sikerimádat ellen. Ilyen érzelmű fajisággal csak biztos pusztulás lehetett osztályrészünk. A sikerimádat zsidó részéről, az igazságosság részünkről voltak azok a létküzdelmi ▶

▶ fegyverek, melyek a zsidó uralmi harcot győzelemhez juttatták. Ezen föltételek mellett sikerült a zsidóságnak ötven év alatt mindent eltávolítani, ami útjába került. Legelőször elgázolta a magyar nemességet, amelyet elpuhított az ezeresztendős rendi kényelem. Aztán anyagilag és szellemileg leigázta a gyámoltalan és váratlanul meglepett polgári elemet, most aknázza alá az eddig nem is értékelt magyar parasztságot. De még a törzsökös kalmárfajoknak is bukniuk kellett e testi erkölcstelen faji jellemvonás előtt: az emancipáció előtti hazai örmény, görög és német kereskedelem úgy eltűnt egy pár évtized alatt, hogy a mai nemzedék már hírből sem ismeri.

A zsidócsalásokkal szemben mindennap halljuk az ellenvetést, hogy a keresztény kereskedő épp úgy csal. Hozzátehetjük, hogy ebben ma sok igazság van. De csak nálunk, mert aki már valaha közvetlen kapcsolatban volt bármely európai kultúrállam kereskedőivel, jól tudja, hogy a német, francia vagy angol kereskedővilágban nyoma sincs annak a fékezhetetlen csalódühnek, ami a modern magyar kereskedelmet megbélyegzi. Nálunk a csalásoknak, rászedéseknek, befolyásoknak oly mérhetetlen özöne árad napról napra, hogy már emlegetése is csömör. Való az is, hogy a nem-zsidó kereskedők közt is szép számmal akadnak, kik beleilleszkedtek a korba. Éppen ezért eszünkben sincs a mai nem-zsidó kereskedelmet valami élesen szembeállítani a zsidó kereskedelemmel: a mi mai magyar kereskedőink a zsidó kereskedelem tanítványai. Nem-zsidó kereskedőink kilencven százaléka e zsidó üzletben töltötte tanuló- és segédéveit, ugyan honnan sajátíthatta volna el a kereskedői elveket, ha nem saját főnökétől? A magyar éppen nem az a faj, amely kereskedőnek születik, de nem is az, amely igen keményen ragaszkodna faji erényeihez. A kereskedőpályára, csakúgy, mint másra, nevelődni kell. A zsidó üzletben nevelődött, fajilag anélkül is tunya magyar fajtestvérünk honnan tanulhatna megbízhatóbb üzleti elveket, mint saját nevelőjétől. Azt csak nem várhatjuk tőle, hogy éppen magyar létére egytől-egyig üzleti teremtő zseni legyen, és új elveket, új szellemet támasszon a kereskedelmi életben. Nem is teszi, nem is teheti, hanem követi azt, amit lát maga körül. Annál inkább, mert kereskedő fajtestvéreink felnőtt korukban is szüntelenül zsidó környezetben forognak: üzlethelyiségekben, üzleti bürókban, kereskedelmi körökben, szakegyesületekben, testületekben egy nem-zsidó üzletemberre tíz zsidó is esik. Itt sem az egy fogja megváltoztatni a tizet, hanem fordítva. Azt a keresztény kereskedelmet, amit mi a zsidó kereskedelmi morállal szembeállítunk, nem a mai világban fogjuk keresni, mert azt a megbízható és derekas kereskedelmet a zsidóterjeszkedés egypár évtized alatt fölégette az emancipáció után. Az igazi nem-zsidó kereskedelem nem akadályozta meg a magyar fajt abban, hogy lovagias, nemes magyar hírnévre tegyen szert, de a mai zsidó szellemű kereskedelem a csalók és szédelgők nemzetévé avatott bennünket a művelt nemzetek köztudatában. Valóban megérdemelné, hogy valaki néhány esztendőt ráfordítson, kitanulmányozni, hogy a zsidó faji erkölcsnek mi része van abban, hogy a Balkán-államokba való bevitelünk néhány évtized óta oly szédületesen hanyatlik, hogy még a távoli Belgium, sőt Angliának a bevitele is tízszeresen fölülmúlta már a háború előtt; holott azelőtt ezeknek az államoknak mi voltunk legfőbb beszerzőpiacuk. Az nem lehet érv, hogy a víziút olcsóbb a szárazföldi útnál, mert a Német Birodalom szárazföldi úton szállít, a monarchián keresztül még tranzitóvámot is fizet, mégis annak a bevitele a legnagyobb az egész Balkánon. Viszont a magyar zsidó kereskedelemnek úgyszólván csak a határon kell átraknia az árút, árúinak a reklámozására a Magyar Kereskedelmi Múzeum meg az állam évente milliókat áldoz, idehaza adómentességgel és állami szubvenciókkal termel, fuvardíjkedvezményeket élvez. Miért nem kell tehát a zsidó-magyar árú a Balkánnak, nem is szólva a művelt Nyugatról; miért hanyatlott évről évre balkáni exportunk, miért emelkedett ugyanolyan arányban Franciaországé, Belgiumé, Angliáé, Németországé? Az nem lehet ok, hogy ezek az államok megharagudtak ránk, inkább csak okozat. Különben is Marx szépen kimutatta, hogy a történelem mozgatóerői mindig materiális tényezők, és még a népek érzelmi hullámzásait is gazdasági okok hordozzák: ebben az egy esetben Marxnak föltétlenül igaza van! A balkáni államokat az a zsidó kereskedelmi morál bőszítette ellenünk, ami a saját erkölcsünket is romlásba döntötte, ami bennünket is kiforgatott anyagi javainkból, amely keresztülvitte, hogy Magyarország az egyetlen állam, hol a csalás kísérlete nem büntethető, a csalás gyakorlatára pedig apró büntetésekkel elő lehet fizetni. Nem probléma-e az, hogy az egyetlen balkáni állam, amely ebben a nagy világégésben pártunkra állott, barátságot tudott érezni, Bulgária, azzal tündöklik a többiek között, hogy neki már a világháború előtt úgyszólván semmi kereskedelmi összeköttetése nem volt Magyarországgal… Ezért a bulgár népnek nem volt már oka ránk haragudni! Ellenben a többieknek, kereskedelmi kapcsolatunk mértéke szerint, még mindig volt oka bőségesen. Külkereskedelmünkben kétségtelenül csak olyan gyakoriak a csalások, mint a belkereskedelemben. A megtorlás lehetősége azonban a mi büntetőtörvényeink fogyatékossága mellett a minimumra csökken. Mennyi gyűlöletet, mennyi undort hintett el ez a kereskedelmi erkölcs ellenünk azon államok népei között, amelyekkel kereskedelmi kapcsolatunk volt? Mindenki emlékszik még a világháborút megelőző évtizedek végeszakadatlan vámháborúira. Ha a történelemnek mozgató okai materiális erők, könnyen meglehet, hogy azok az okok, amelyek a népek bosszúvágyát ellenünk tüzelték, amelyekkel ma a szegény magyar baka négy világtáján viaskodik, ma és itthon a saját zsidóságunk trezorjaiban kamatoznak.

Szégyenérzés akkor fogja el az embert, ha magát valamely vonatkozásban gyarlóbbnak ítéli környezeténél. Ilyen baleset nem érheti a zsidót, mert az, mint született individualista, magát mindig többre becsüli, mint a környezetét. Ebből magyarázható a zsidó szégyentelenség, szemtelenség, tolakodás, nyilvánosságkeresés. A magyar ember általában rettegi a nyilvánosságot. A közérdeklődést csak addig állja, míg nem kerülheti. Ha dolgát végezte, keresi az otthont, az elvonulást. A zsidó merő ellentéte ennek. Imádja a közszereplést, minden személyes dolgát fórumra viszi. A magyar ember már azért is féli a tömeg fölösleges érdeklődését, mert úgy érzi, hogy sok szem sokat lát, sok fej sokféleképp ítél s nem akar megítéltetni. A zsidó meg azért keresi a nyilvánosságot, mert vágya mások befolyásolására, hatásra ösztökéli. A tömeget vezetni hivatást érez, mert azt hitványabbnak érzi, mint magát. Annyit jár a fórumon, hogy csak ott érzi magát jól. A magyar népnyelvben a vad jelző olyan embert vagy gyereket illet, aki keveset jár emberek között, ezért félénk, szégyenlős, bátortalan. Nos, vad zsidót még senki sem látott. A zsidó mindig emberek között forog, nem is szégyenlős, nem is bátortalan. A falusi zsidó szatócsok általánosan ismert függönyözetlen ablaka ugyanazon faji alapvonásra vall, mint a zsidó milliomosoknak céda fórumkeresése, hírlapi magánélete. A magyar faj szégyenlős, nyilvánosság előtt félénk, a zsidó szégyentelen és tolakodó. Szemérmes koldusnak üres a tarisznyája: a zsidó se nem szemérmes, se nem koldus. A zsidó szégyentelenség kifejlesztésében nagy része lehet a zsidóság évszázados megbélyegzett életének, minthogy az európai népek törvénye a zsidókat egészen a legutolsó évszázadig a megkülönböztető sárga folt viselésére kötelezte, a magyar nemzetet kivéve. Az is igaz, hogy a mi zsidóságunk túlnyomó többsége külföIdről vándorolt be hozzánk. A szervezetnek alaptörvénye, hogy a kellemetlen behatásokat kikerülni, a kellemetlen érzelmeket kiküszöbölni törekszik. A szégyen is ilyen kellemetlen érzés; ezért az organizmus igyekszik tőle megszabadulni azáltal, hogy a szégyenkeltő behatások iránt érzéketlenné válik, eltompul. Az a nevelő, aki sűrűn szégyenbe hozza, ütlegeli a növendékét, azt éri el, hogy a gyerek utóbb nem szégyelli, hanem kineveti a büntetést. Ami törvény az egyénre az ontogenezis folyamán, ugyanaz törvény a fajra a filogenezis folyamán. Az évezredes megszégyenítés így nevelte a zsidókat a világ legszégyentelenebb fajtájává.

Kant azt tanítja, hogy szép az, ami érdek nélkül tetszik, rút az, ami érdek nélkül nem tetszik. Minthogy a zsidó fajiságnak alapvonása az önzés, azért a zsidónak minden közömbös, ami érdektelen: az érdektelen szépen nem érez gyönyörűséget, az érdektelen rúton undorodást. A zsidó a természetet nemcsak hogy nem szereti, de kerüli is. Ennek filogenetikus oka a zsidóság évezredes városban lakása és parazita élete. Elhidegült a természettől, mert sohasem volt vele érintkezésben.

Ezen a ponton távolodott el legmesszebb a zsidó fajiság az összes európai nép fajiságától, legfőképpen a magyarétól, amely múltjánál és ősfoglalkozásainál fogva úgyszólván összenőtt a természettel. Fajmagyar íróink és művészeink – mindaddig, amíg át nem gyúrta közszellemünket a zsidó fajiság óriási lenyűgöző ereje – szinte kivétel nélkül imádattal kapcsolódtak a természethez; tárgyat, ihletet, lelkesedést, motívumokat, cselekményi környezetet kerestek és találtak benne. Fű, fa, virág, erdő, mező, patak, nádas, csakúgy ihlette és gerjesztette íróink és költőink alkotóerejét, mint ahogyan megtöltötte a lelkét a nemes földesúrnak, a szántóvető parasztnak, a pusztai pásztornak, a havasi székelynek, a lápvidéki halásznak vagy legvégül a turáni nomád ősnek. Mi maradt meg ebből? Amikor a század fordulóján uralomra vergődött a zsidó közszellem, amióta a teremtésben és a kritikában a zsidó vette át a döntő szót, a zsidó-magyar irodalom egyszerre elfordult a természettől, témáit azóta az emberi viszonylatokban keresi a természet abszolút kizárásával. Az irodalomból száműzetett a magyar nyelvkincsnek az az óriási kontingense, amely a természet tárgyainak és jelenségeinek megnevezésére szolgál; irodalmivá lett a zsidólélek, a zsidóerkölcs mellett a zsidó-magyar újságnyelv a maga 5-6000 szavú nyomorult szókészletével. Akadnak irodalomtanáraink és esztétikusaink, akik restelkedés nélkül póriasságnak, provincializmusnak ócsárolják a czakómadár, a szécs, a petrence, a sutnya stb. stb. emlegetését, minthogy az effélék hiányoznak a zsidó-magyar irodalmi nyelvből. A zsidólélek természetiszonya szépen kifejeződik a festészetben is. Mint művész kerüli, mint műkritikus nem érti és nem méltányolja a természeti tárgyat. Inkább fest arcképet, aktot, interieurt, nagyvárosi témákat. Ha már ráfanyalodik a tájképfestésre, részlet helyett maszatot nyújt, a természeti tárgy helyett a maga tolakodó egyéniségét erőszakolja. Képtelenség elgondolni olyan zsidó festőt, akinek természetismerete és természetimádata olyan mértékű legyen, hogy a természeti tárgyban elmerüljön s azt híven feldolgozza. A széles ecsetkezelés, a nagyvonalúság, a folttechnika a zsidóművészetnél nem festészeti irány, hanem fajiságának szükséglete, kényszerű segédeszköz tudatlansága leplezésére. A zsidó nemt azért híve a túlzó impresszionizmusnak, futurizmusnak, szimbolizmusnak meg hangulatfestésnek, mert most az a divat. A zsidónak mindenkor szüksége lesz olyan irányokra és kap is azokon, amik módot nyújtanak neki befolyásra törekvő egyénisége erőszakolásához, a lelkétől idegen természeti téma lekicsinyléséhez és elnyomásához. Viszont szembeszökő, hogy festéssel foglalkozó fajtestvéreinkben minden irányzat mellett előtör a természeti téma ismerete és megbecsülése, bármilyen nagyra tartják is az egyéniséget.

Az akarati élet olyan bensőségesen szövődött össze az értelmi és érzelmi élettel, hogy emezek taglalása után már nem kell külön foglalkoznunk a zsidó fajiság akarati jelenségeivel. Annyit megemlíthetünk, amit különben mindenki tud és már az eddigiekből is következik, hogy a zsidó kezdeményező, szívós, ernyedetlen akaratú. Bátran mondhatjuk, hogy a zsidó fajiságban az akarati élet az uralkodó. Már az a tulajdonság, hogy a zsidó mindenben és mindenkivel szemben befolyásolásra törekszik, akarati elemet visz a zsidó minden lelki aktivitásába. Ugyanezért hiányzik a zsidó fajiságból mindaz a pszichikai vonás, ami ellentétes az impulzív akarati élettel, mint a magyar fajt jellemző igazságszeretet, méltányosság; tisztelettudás, szégyenérzés, erkölcsi érzék. A zsidó mindig akar, s mivel természete az egyéni és faji önzés, minden lelki aktivitásával boldogulni akar egyénileg és fajilag. Nem szemlélődve vagy tépelődve gondolkodik, hanem spekulál, nem befelé érez, hanem inpulzíve. Magánbeszédben, szépirodalomban, tudományban ostorozza, üldözi az akarat minden korlátját: illemet, erkölcsöt, rendet, törvényt. A zsidó akaratnak nem is lehet más akadálya, mint a külső materiális kényszer. Ezzel szemben a magyar akarati jellem lassú, gyenge és ingadozó. Ez megint kapcsolatban van a magyar lélek gazdag érzelemvilágával. A magyar lélek rendkívül érzékeny érzelmi reagens; sokféle külső körülmény hozhatja hullámzásba és minden újabb érzelem hullámsírjává válik egy korábbi akaratnak, termőtalajává egy újabbnak. A szégyenérzés, az igazságosság, a felelősségérzés stb. nagyon sokszor lefékezik a kifelé való akarást és tétlenségre szorítják az egyént vagy arra, hogy újat akarjon. Mindezek az érzelmi elemek a zsidóakarást nem korlátozzák, mert a zsidó fajiságban ezek az érzelmek hiányzanak. Azért a zsidó temérdek olyan időt megnyer a maga akarása számára, amit a magyar érzelmiségének hullámzásai folytán elveszít.

Jellemeztük nagy vonásokban a zsidó és magyar fajiságot. A tárgy kimerítésére nem volna sok egy egész élet. Csak a főbb vonások kiemelésére szorítkoztunk, azokra, amelyeknek különös jelentősége van a faji létküzdelemben. Láttuk, hogy a zsidó fajiság főbb vonásai: erős értelem, befolyásoló ösztön, kriticizmus, faji és egyéni önzés, faji önérzet, faji állhatatosság, bujaság, sikerimádat, szégyentelenség, erkölcsi érzék hiánya, szívós akarat. A magyar fajiság elemei befolyásolhatóság, faji és egyéni önzetlenség, faji változékonyság, faji önérzet hiánya, szemérmesség, igazságszeretet, erkölcsi és esztétikai szépérzék, ingadozó akarat. Hogy a két fajiság közül melyik az életrevalóbb, mutatja a faji létküzdelem eredménye. Ötven esztendő elég volt ahhoz, hogy az egymilliónyi zsidóság a húszmilliós magyar nemzet vagyonának körülbelül 70%-át, szellemi élete irányításának 90%-át kisajátítsa. Nyilvánvaló, hogy a zsidó fajiság eddig biológiai szempontból értékesebbnek bizonyult, mint a magyar. De a biológia nemcsak azt tanítja, hogy az erősebb győz, hanem azt is, hogy aki élni akar, az győzzön, tehát ha élni akarunk, harcolnunk kell, mert aki nem küzd, az nem győzhet. Eddig nem harcoltunk istenigazában, hát alul maradtunk; de itt az ideje, hogy felvegyük a küzdelmet, mert nemsokára késő lesz. A magyar fajiság oly becses elemekben gazdag, hogy pusztulásra hagyni bűn volna az emberiség egyetemes érdekei ellen. Különben is a zsidó fajtól tanultuk meg a legobjektívebb élettörvényt, hogy az erősnek természeti joga van a sikerhez. Meg kell próbálnunk, hogy erősek vagyunk-e?

„VILÁGOSSÁG A NEMZETEK SZÁMÁRA”: A ZSIDÓK TÖRTÉNETE A MODERN VILÁGBAN – RÖVIDEN

2. Befejező rész

Az ENSZ alapítása

Az ENSZ 1945-ös alapításában a legfontosabb szerepet játszó személyek sorában olyan zsidó kommunisták voltak találhatók, mint Victor Perlo, Harry Dexter White és Solomon Adler. Az ENSZ jelentős hatalommal rendelkező globális szervezet, amely számos nyugati ország kultúráját befolyásolja. Az 1940-es évek végén pl. az USA néhány oktatási eszmét magáévá tett, amelyeket az ENSZ UNESCO-nak nevezett részlege fogalmazott meg. Ezek az eszmék az amerikai iskolák könyveinek tartalmát érintették. Truman elnök Felsőoktatási Bizottsága támogatta ezeket az eszméket, amelyek között az is szerepelt, hogy tanítani kell a gyermekeknek „a nemzetközi kormányzás” jótéteményeit (vagyis azt, hogy „az országotok autonómiájának nagy részét át kell adni egy globális szervezetnek”).

Az UNESCO 1951-es, sok vitát kiváltó, „Nyilatkozat a faj és a faji különbségek természetéről” kiáltványa tagadta az emberi fajok közötti különbségeket és módosította az emberek magatartását a fajjal kapcsolatban. Ez a kiáltvány nagyrészt a hírhedt zsidó antropológusnak, Ashley Montagu-nak a kitalálása volt. Úgy látszott, hogy ez a nyilatkozat a fajjal kapcsolatos további zsidó teendőknek a rögzítése. Ennek a gondolatnak egy másik példája 1935-re visszamenőleg: Franz Boas, a fajok tagadásának „keresztapja”, aki Montagu erőfeszítéseit ösztönözte: megkörnyékezett két vezető tudóst, és azt kérte tőlük, hogy szerkesszenek egy fajellenes/fajtagadó nyilatkozatot, amelyet aláírna sok más tudós, és azután tegyék közzé. Mindkét tudós, akiket Boas megkörnyékezett, az antropológus és a pszichológus Livingston Farrand és a biológus Raymond Pearl kikosarazta Boast, aki ezután nem adta fel, hanem megkörnyékezett egy újabb faji szakértőt, az antropológus Ernest Hooton-t, aki beleegyezett, hogy szerkeszt egy ilyen faji nyilatkozatot (elküldte hét vezető tudósnak, de csak egyikük írta alá).

Az UNESCO faji nyilatkozata meglepő módon azt állította, hogy a zsidók nem alkotnak fajt vagy etnikai csoportot, még annak ellenére sem, hogy könnyen elkapnak „zsidó betegségeket”, mint például a Tay-Sachs betegséget.

Más vezető tudósok, akik fajt tagadó/ a fajt háttérbe szorító anyagot szerkesztettek az ENSZ, illetve az UNESCO számára, szintén zsidók voltak, közöttük Melville Herskovitz, Otto Klineberg és Harry Shapiro. Ténylegesen zsidók voltak az úttörői annak a hamis, de mindenütt jelenlévő „hivatalos” elméletnek, miszerint a fehérek és a nem-fehérek között valójában nincsenek faji különbségek. Az említett zsidók tanításait arra használták, hogy alapvetően megváltoztassák a nyugati kultúrát, vagyis érvnek szánták a polgári jogok törvénybe iktatása mellett.

Kelet-Európa irányítása a második világháború után

Nemcsak Oroszországot irányították a zsidók számos éven át, hanem a háború utáni Kelet-Európát is. Például a kommunista Lengyelországot olyan zsidó személyek irányították, mint Jacob Berman, Boleslav Bierut és Jozef Rozanski ezredes. A kommunista Romániát olyan személyek, mint Anna Pauker, Avram Bunaciu és Valter Roman. Magyarország kommunista kormányát színtiszta zsidók alkották, például Rákosi Mátyás, Gerő Ernő és Farkas Mihály. E zsidók vezetése alatt az emberek százezreit –zömével a gojokat – gyilkolták, ill. kínozták meg, vagy börtönözték be Kelet-Európában.

Az Amerika-ellenes Tevékenységet Vizsgáló Bizottság vizsgálatai

Az USA Kongresszusa 1947-ben az Amerika-ellenes Tevékenységeket vizsgáló Bizottságon (HUAC) keresztül vizsgálni kezdte a hollywoodi filmipart, azon vád miatt, hogy Hollywoodba beszivárgott a kommunizmus (ez tényleg úgy is volt). A színészek, igazgatók és szövegkönyvírók nagy része a Kommunista Párt tagja volt, és mint ilyenek, parancsaikat a Szovjetunióból kapták. Ebben az időszakban a Hollywoodi Tizek néven ismert személyek nem voltak hajlandók a HUAC-Bizottság előtt a kérdésekre válaszolni. Őket azután megvádolták a Kongresszus megvetésével. A Hollywoodi Tizek túlnyomó többsége zsidó volt, köztük Herbert Biberman, Samuel Ornitz, ifj. Ring Lardner és Albert Maltz. „Feketelistára” tették őket ebben az időszakban (ami azt jelentette, hogy politikai tevékenységeik miatt nem dolgozhattak Hollywoodban).

A HUAC-Bizottsággal és a későbbi, hasonló McCarthy-Bizottsággal kapcsolatban fontos megjegyezni, hogy miként ábrázolta azt a média és Hollywood. A HUAC-Bizottság azonosította azokat az embereket, akik megkísérelték Amerika kommunistává tételét a Szovjetunió érdekében. Ennek a Bizottságnak a munkáját az amerikai média „boszorkányüldözésnek” nevezte. A titkosság alól feloldott, nyilvánosságra hozott USA- és szovjet kormányzati jelentések azt mutatják, hogy ezek a „boszorkányüldözések” megalapozottak voltak: a kommunisták beszivárogtak az amerikai társadalom számos területére.

Jelentős tény, hogy az amerikai kommunista vezetők többsége zsidó volt, közöttük Herbert Aptheker, Victor Perlo, Jay Lovestone és Benjamin Gitlow.

Izrael alapítása

Óriási, összehangolt nyomás nehezedett Harry Truman elnökre, hogy támogassa Izrael Állam alapítását Palesztinában. Természetesen ennek a nyomásnak nagy része zsidóktól származott. Egy zsidó kongresszusi képviselő, Emanuel Celler egy zsidó csoportot vitt be a Fehér Házba. Ott, Truman-nal tárgyalva, Celler az elnök asztalára ütött és azt mondta, hogy ha Truman nem adja áldását a zsidó népre, „kikergetjük Önt a városból”. Ténylegesen Truman az esetről annyit mondott, hogy „szélsőséges cionisták” megfenyegették. Az a tény is említésre érdemes, hogy Truman zsidó barátja, Eddie Jacobson azért tartott kapcsolatot Truman-nal, hogy sürgesse: támogassa a zsidó állam létrejöttét. De mielőtt kapcsolatba került Truman-nal, Dewy Stone, egy cionista vezér eligazította őt a palesztin témákkal kapcsolatban (nem tudni viszont, hogyan került kapcsolatba Jacobson Truman-nal, és kinek a megbízásából tevékenykedhetett).

Jelenleg a cionista lobby Washingtonban óriási hatalommal rendelkezik a Kongresszus felett. Ezért a kongresszusi képviselők nem merik nyíltan bírálni Izraelt; azokat, akik mégis megteszik, általában nem választják meg újra. A washingtoni cionista hatalom másik következménye, hogy Izrael Állama egyre több pénzt kap az USA adófizetőinek dollárjaiból.

További jelentős kérdés Izraelnek mint Államnak a legitimitása. Ha megengedték a zsidóknak, hogy „visszatérjenek” arra a földre, amelyet – állításaik szerint – az őseik 2000 évvel ezelőtt birtokoltak Palesztinában, akkor az amerikai indiánoknak is joguk van visszakövetelni azt a földet, amely 200 évvel ezelőtt az őseiké volt?

A hidegháború

Az Amerika és a Szovjetunó közötti „hidegháború”, amely rögtön a második világháború után kezdődött, és amelynek középpontjában a két ország nukleáris arzenálja állt, kifinomultabbá és költségesebbé vált, amikor Amerika az 1950-es évekbe lépett. Az USA adókból származó dollármilliárdjait költötték atomfegyverekre és különféle biztonsági speciális eszközökre az USA területén belül és azon kívül.

Jelentős az a tény, hogy a hidegháború sohasem következett volna be, ha a zsidók nem hozzák létre a Szovjetuniót. Ironikus módon, a zsidók a) első számú személyek voltak az első amerikai atomfegyverek létrehozásának programjában, aminek „Manhattan Project” volt a neve; és b) kulcsszereplők voltak azokban a hálózatokban is, amelyek titokban kiszolgáltatták az USA atomfegyvereinek technológiáját a Szovjetuniónak; ezt tette például a Rosenberg-házaspár, Harry Gold és Robert Soblen.

Az amerikai polgárjogi mozgalom

Az 1950-es és az 1960-as évek polgárjogi mozgalma sok fehér polgár számára ismeretlen maradhatna, ha nem lenne tény, hogy ezt a mozgalmat zsidók hozták létre és zsidók irányították, nem feketék. A valós helyzet az, hogy az NAACP-t (a Színesbőrű Emberek Előrejutásáért Küzdő Országos Társaságot) olyan zsidók hozták létre és működtették számos éven keresztül, mint a Spingarn testvérek. Más fontos zsidók az NAACP-ben: Henry Moskowitz, Lillian Wald, Jack Greenberg és Kivie Kaplan.

Az 1954-es Brown-perben, amely Brown és a Közoktatásügyi Minisztérium között zajlott, úttörő jellegű bírósági döntést hoztak, amely majdnem teljesen az NAACP-hez tartozó zsidó ügyvédek és aktivisták (például Jack Greenberg) munkájának eredménye volt. A Brown-nak adott jogi eligazítást szinte kizárólag zsidók szignálták. Esther Swirk Brown zsidó aktivista is fontos szerepet játszott a Brown-ügyben. Ténylegesen maga Swirk Brown indította el a Brown-ügyet.

Továbbá, az alkotmányjogilag kérdéses 1964-es amerikai Polgárjogi Törvény egy zsidótól, E. Celler kongresszusi képviselő H. R. 7152. sz. törvényjavaslatából származik. Ez a törvény eredményezte – többek között – [a színesbőrűek pozitív diszkriminációját jelentő] affirmatív akciót. Ez véget vetett annak a gyakorlatnak, hogy a munkaadók maguk döntik el, hogy kiket szerződtetnek, és kiket bocsátanak el. Ténylegesen az amerikai fehérek jogfosztását nagyrészt a zsidók által létrehozott és vezetett polgárjogi mozgalmak okozták.

Esetleg érdekes lehet az olvasó számára, hogy az 1964-es Polgárjogi Törvény hozta létre az országos Egyenlő Foglalkoztatási Alkalom Bizottságát – az EEOC-t –, amely felelős annak biztosításáért, hogy a magán munkaadók a Polgárjogi Törvény VII. cikkelye rendelkezéseinek engedelmeskedjenek. Talán nem meglepő, hogy két zsidó, Alfred és Ruth Blumrosen voltak a kulcsszemélyek az EEOC létrehozásában, és Alfred volt a Bizottság egyeztető tanácsának elnöke is. Mr. Blumrosen fogalmazta meg a faji kvóta irányvonalait, amelyeket az EEOC követett a következő évtizedekben. Ténylegesen Blumrosen tekinthető az amerikai faji kvóták „keresztapjának”, legalábbis amennyiben a faji kvótáknak a foglalkoztatásban történő, országos szintű erőszakolásáról van szó. Ezenkívül, Sonia Pressman, az EEOC-hoz tartozó zsidó ügyvédnő volt az első számú személy abban a mozgalomban, amely azt célozta, hogy a nők nagyobb arányban vehessenek részt a különböző munkakörökben. Pressman együttműködött a NOW-val, egy feminista női csoporttal, amelynek számos zsidó tagja volt. Ez a csoport arra törekedett, hogy az EEOC foglalkozzon többet a pozitív nemi diszkriminációval kapcsolatos témákkal.

A polgárjogi mozgalom átalakította az amerikai feketék magatartását is: a polgárjogi mozgalom előtt a feketék nagyrészt tisztelték a fehéreket. Ma a feketék nyíltan befeketítik a fehér kultúrát és ellenszegülnek a fehérek jogi hatalmának. Azt követelik, hogy most a fehérek tanúsítsanak tiszteletet irántuk, akár rászolgáltak arra, akár nem.

A Vatikán 1965-ös „Nostra Aetate” nyilatkozata

Amint a Look magazin 1966 januárjában a „Hogyan változtatták meg a zsidók a katolikus gondolkodást?” című cikkében megjegyezte, egy Jules Issac nevű zsidó környékezte meg a Vatikánt annak érdekében, hogy lehetőleg ítélje el az „antiszemitizmust”. Az ő kezdeményezése eredményezte a híres, hivatalos 1965-ös vatikáni nyilatkozatot, miszerint a zsidók nem felelősök Jézus Krisztus haláláért. A nyilatkozat nagyon jelentős győzelem volt minden zsidó számára az egész világon. Fontos megjegyezni, hogy miután a Vatikán kiadta ezt a nyilatkozatot, a zsidók nem adtak ki hasonló deklarációt, amely elítélte volna a zsidóság történelmi, durva, gojellenes magatartását, azt a magatartást, amely régebbi eredetű, mint a kereszténység.

Az USA módosított Bevándorlási Törvénye

A zsidók vezették azt a mozgalmat is az USA Kongresszusában, amely célul tűzte ki Amerika megnyitását a nem-európai bevándorlók előtt. Ennek legjobb példája az 1965-ös Bevándorlási Törvény (vagy más néven a Hart-Celler-törvény), amely forradalmi változást eredményezett az USA bevándorlási jogszabályaiban. Celler volt ennek a törvénynek a kulcsembere. A Kongresszusban más zsidók, mint például Jacob Javitz és Herbert Lehman is élharcosai voltak annak a mozgalomnak, amely az eddigieknél több nem-európai Amerikába való bevándorlását célozta. Egy Edward Dubroff nevű, befolyásos zsidó bevándorlási ügyvéd rendszeres tanácsadója volt Celler kongresszusi képviselőnek a bevándorlási problémákkal kapcsolatban.

Ezenkívül, nagyhatalmú zsidó szervezetek intenzív, folyamatos kampányt folytattak annak érdekében, hogy nyomást gyakoroljanak egyes kongresszusi képviselőkre avégett, hogy szavazzák meg az USA bevándorlási jogszabályainak lazítását. Az USA bevándorlási jogszabályainak módosításáért folytatott kampány majdnem minden lépésénél zsidók voltak az élvonalban.

Az amerikai baloldaliság és ellenkultúra felemelkedése

Nem meglepő, hogy az amerikai politikai baloldalt nagyrészt szintén zsidók építették ki. Például, a Frankfurti Iskola ikonja, Herbert Marcuse fektette le az alapelveit az amerikai „hippi” ellenkultúrának, az „Egydimenziós ember” című, 1964-ben megjelent népszerű könyvével. Az 1960-as évek ▶

hippi-mozgalmának vezetői között híres zsidók játszottak szerepet: Abbie Hoffman, Jerry Rubin és Paul Krassner. Kisebb zsidók az ellenkultúra-mozgalmat a háttérből könyvkiadással, írásokkal, baloldali újságok és magazinok kiadásával támogatták. A háborúellenes egyetemista csoportokban szintén aránytalanul sok zsidó volt. Például az Egyetemisták egy Demokratikus Társadalomért mozgalom (az SDS) csúcsvezetői zsidók voltak, például Todd Gitlin, Mike Spiegel, Al Haber és Mike Klonsky.

Hasonlóképpen a feminista mozgalom több vezetője is zsidó volt, például Betty Frieden, Letty Cottin Pogrebin, Lucy Komisar és Gloria Steinem. A homoszexuális jogokért küzdő mozgalom legtöbb vezetője is zsidó volt, mint Larry Kramer, Alan Klein és Arnie Kantrowitz. Az USA Kongresszusában a fegyverkorlátozási program vezetői olyan zsidók voltak, mint Charles Schumer, Diana Feinstein és Howard Metzenbaum. Valójában zsidók alkották meg a 1990-es években a két korszakalkotó fegyverkorlátozó törvényt: a Brady-törvényt, amely Howard Metzenbaum-tól és Charles Schumer-től származott, és a támadó fegyver tilalmát, amelynek megfogalmazói Diana Feinstein és Schumer voltak. Amerika első jelentős fegyverzetkorlátozó törvénye, az 1968-as Fegyverzetkorlátozó Törvény valójában Celler H. R. 17735. törvényjavaslatából származott.

Még a híres, 1968-es rock and roll koncertet is zsidók szervezték: Michael Lang, Artie Kornfeld, Joel Rosenman és John Roberts.

Az amerikai ellenkultúra-mozgalom majdnem minden lépését zsidók irányították.

Hollywood és az amerikai média növekedése

Az amerikai kultúra számára félelmetes jelentőségű, hogy a hollywoodi filmtársaságokat és az amerikai médiát zsidók uralják. Valójában zsidók alapították a nagyobb hollywoodi filmstúdiókat, pl. Carl Laemmie (Universal Pictures), William Fox (Fox Film Corp.), Louis B. Mayer (Metro-Goldwyn-Mayer) és Adolph Zukor (Paramount Pictures).

A modern Hollywoodban és a médiában közismert zsidók közül néhányan: Steven Spielberg és Woody Allen filmrendezők, a Disney Részvénytársaságból Michael Eisner, Dustin Hoffman és Kirk Douglas színészek, Milton Betle és Don Rickles komikusok, valamint Mike Wallace, Barbara Walters és Ted Koppel újságírók.

Az 1960-as hippi-forradalommal egyidejűleg Hollywoodban valójában egy másik forradalom zajlott. A zsidó filmstúdió-igazgatók kezdtek bemutatni olyan mozifilmeket és tv-játékokat, amelyekben fekete színészek játszották a főszerepeket. Hollywood bemutatott egy olyan híres filmet is, amely fehér-fekete szerelmi kapcsolatot ábrázolt, ami még tabu volt abban az időben.

Amikor Amerika az 1970-es évekbe lépett, általánossá vált, hogy a fehér amerikaiak feketéket, zsidókat, sőt ázsiaiakat láthattak tekintélyes foglalkozásokban a filmekben és a tv-darabokban. Ezeket a kisebbségieket bíró, rendőrnyomozó és ügyvéd szerepekben lehetett látni nagy- és kisfilmekben az USA-ban.

A nem-hollywoodi média is virágzott az 1960-as évektől kezdve Amerikában. A rádiótársaságok hírrészlegét többnyire zsidók irányították. A nagyobb amerikai újságok zsidó irányítás alatt állnak, és a kis újságokat megvásárolták a zsidó vezetésű nagy média-konglomerátumok. Ezenkívül, ahogy az amerikai kultúra társadalmilag elzsidósodott, más nyugati országok kultúrája hasonlóképpen elzsidósodott az amerikai filmek és tv-játékok sugallatára, amelyek népszerűvé váltak számos országban. Amerikából számos zsidó által alkotott, baloldali és politikailag korrekt üzenetet hordozó filmet és tv-játékot exportáltak. Ezek különböző zsidó társadalmi célokat szolgáltak.

A nagykapitalizmus felemelkedése

A kapitalizmus lehet „teljesen amerikai", de a kolosszális típusú kapitalizmus, amely csődbe viszi a családi tulajdonban lévő kis üzletet, nem. A nagykapitalizmus a sarki fűszereseket a harmadik világ országaiba űzi el. Ez a materializmust bátorítja, és az olcsó áruk importjához vezet, ami az amerikai állások eltűnését okozza.

Jóllehet a zsidók a baloldali magatartásukról ismeretesek, ennek ellenére a nagykapitalizmus és a korporációk úttörői is ők. A zsidók különösen a konglomerátumokat támogatják, amelyekben egy nagy társaság tulajdona egy tucat kisebb társaság.

Összefoglalás

A fenti információ azt mutatja, hogy a zsidók hatása a világra – különösen a Nyugatra – az utóbbi 200 évben lett jelentős. A zsidók hatásáról fontos kérdések merülnek fel: az ő akcióik nélkül bekövetkezett volna-e a második világháború? Lett volna-e Amerikának 50 éves hidegháborúja a Szovjetunióval? Létezett volna-e egyáltalán a Szovjetunió? Bekövetkezett volna-e a vietnámi háború? Lenne-e Amerika politikailag anynyira liberális, mint amilyen ma? Belebonyolódott volna-e Amerika a közel-keleti háborúkba? Ezeken a kérdéseken a nyugati emberek hosszasan eltűnődhetnek.

Még jelentősebb, hogy a nyugati közvélemény sohasem hall a zsidók befolyásáról a kultúrájukra. Ilyen szavakat, mint „baloldali", vagy „szocialista", a zsidók nyugati szociális tevékenységeinek leírására használják, de nem ejtik ki sohasem ezt a szót: „zsidó". Mi azt állítjuk, hogy a nyugati társadalmakban a zsidók említésének hiánya maga is néma tanúságtétel a félelmetes hatalmukról: a) a holocaust gyakori emlegetésével; b) a média alkalmazásával; c) Hollywood-dal; d) nagy mennyiségű pénzzel; és e) jelentős politikai befolyásukkal a zsidók a végsőkig átalakították a Nyugatot. Azokat a gojokat, akik panaszkodnak a zsidók ezen átalakító tevékenysége – és ennek következtében a maguk kisemmizése miatt – „antiszemitának" bélyegzik és tehetetlenségre kárhoztatva a társadalom és az egyéni érvényesülés peremére sodorják.

Végezetül érdekes megjegyezni, hogy a zsidók gyorsan véghajtották Amerikának, a zsidók nyugati hatalmi bázisának átalakítását, nagyjából 50 év alatt. Mielőtt Roosevelt 1933-ban hivatalba lépett, a zsidóknak a maguk egészében véve csekély befolyásuk volt az amerikai kultúrára. De 1983-ra már a zsidók uralták az amerikai kultúrát a televízión, a filmeken, az újságokon, a magazinokon és más kulturális csatornákon keresztül. Az, hogy egy nép, amely csupán 2,5%-át alkotja az USA népességének, ilyen rövid idő alatt képes megmásítani a világ leghatalmasabb országának kultúráját, nagyon jelentős tény, aminthogy az is nagy mértékben figyelemre méltó, hogy az USA-ban nincs egyetlen olyan oktatási intézmény sem, ahol a zsidókkal kapcsolatos tényeket és érdekeket, összegyűjtve és logikai összefüggésben előadva bemutatnák.

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

Steve Brady:

INTELLIGENCIA – GÉNEK VAGY KÖRNYEZET?

(A Burt-ügy – távlatosan)

Az alapvető kérdés, amely elválasztja a faji alapon álló nacionalista világnézetet az egyéb világnézetektől – pl. a liberális vagy a marxista világnézettől – gyökerében nem politikai természetű, hanem az ember alapvető természetéről vallott felfogással függ össze. A mi meggyőződésünk az, hogy az emberi természet (kollektív és egyéni értelemben) lényegében véve genetikailag meghatározott, átöröklött, és ezért lényegileg rögzített – legalábbis a történelmi távlatokat tekintve.

Ellenfeleink – mindennemű különbözőségeik ellenére – egységesek abban a meggyőződésben, hogy az emberi természetet a környezet határozza meg: az emberi természet a társadalmi, gazdasági és hasonló tényezők terméke, és így bizonyos mértékű társadalmi és gazdasági változások hatására alapvetően megváltozhat.

Ez az utóbbi felfogás rendkívül fontos egész ideológiájuk szempontjából, mivel eszményeik eléréséhez, miként azt ők maguk kinyilvánítják, szükségük van az emberi természet drasztikus megváltoztatására. Ez az eszmény a fajok és a kultúrák közötti keveredésre épülő, az egyetemes liberalizmus vagy kommunizmus elterjesztésére orientált nemzetközi Világállam létrehozása.

A mi eszményeink és azok a politikai irányvonalak, amelyek ezeket az eszményeket akarják megvalósítani és amelyeket támogatunk, annak tudomásulvételén alapulnak, hogy az emberi természet lényegileg változtathatatlan. Az emberi természet változtathatatlanságának tudomásulvételével tudjuk kifejteni a lehető legjobbat az emberiség érdekében.

Objektív érvényesség

Ha ellenfeleink nézete a környezet által meghatározott és változni képes emberi természetről helyesnek bizonyulna, akkor az nekünk semmit sem ártana: eszményeinket úgy hirdetjük, hogy az emberi természetet úgy hagyjuk, ahogyan létezik. De ha bebizonyítjuk, hogy az emberi természet genetikailag meghatározott és lényegében változthatatlan, akkor ez a bizonyítás teljesen lerontaná ellenfeleink ideológiáját.

Mert ekkor bizonyságot nyerne, hogy ők sohasem érhetik el céljaikat, hiszen mindazok az alapvető változások az emberi természetben, amelyekre szükség van bármilyen fajta egalitariánus, tartósan sok fajból kevert, nemzetközi társadalom létrehozásához – nem is szólva a kommunista globális, vagy akár szubglobális emberi hangyatelepről – mindörökre lehetetlenek. S ami még rosszabb a számukra: ez esetben kizárólag a népi-faji alapon álló nacionalizmus maradna meg mint olyan ideológia és világnézet, amelynek komoly igénye van az objektív tudományos érvényességre.

Már annak bebizonyítása is, hogy az emberi természetnek olyan fontos megnyilvánulása, mint pl. az intelligencia, genetikailag (vagy főként genetikailag) meghatározott adottság, végzetes lenne ellenfeleink ideológiái számára. Ha az intelligencia – vagy pontosabban szólva: az intelligenciában megfigyelt különbözőségek – elsődlegesen öröklött genetikai tényezők eredői, akkor az emberek és az emberi fajok alapvetően és mindörökké egyenlőtlenek. Ebben a felismerésben a liberalizmus és a marxizmus egész kidolgozott ideológiái szuperstruktúrája romba dől, és egyedül mi nyilváníthatjuk magunkat győztesnek.

A kiváló brit pszichológus, Sir Cyril Burt munkájával kapcsolatos vitát az ideológiai küzdelemnek ebben a tágabb összefüggésében kell elhelyezni.

Sir Cyril egészen 1971-ben bekövetkezett haláláig a világ egyik vezető tekintélyének számított az emberi intelligencia mérése és öröklődése témájában. Burtot, aki a Londoni Egyetemen 1931-től 1950-ig a pszichológia professzora és sok éven át a tudományos British Journal of Statistical Psychology főszerkesztője volt és aki mint a széleskörűen használt Binet-Burt IQ teszt kigondolója vált ismertté, Nagy-Britannia legkiválóbb nevelési pszichológusának tartották.

„Ikervizsgálatok"

Az intelligenciával kapcsolatban közzétett munkája középpontjában az „ikervizsgálatok", közelebbről: főként az egypetéjű ikrek vizsgálatai állnak. Ez az emberi intelligenciában mutatkozó különbségek genetikai és környezeti eredete megkülönböztetésének módszere. Ilyen megkülönböztetésre a legegyszerűbben úgy juthatnánk, ha összehasonlítanánk két, azonos génekkel rendelkező, különböző körülmények között felnevelt ember intelligenciáját két, különböző génekkel rendelkező, azonos körülmények között felnevelt ember intelligenciájával.

Ha az intelligenciakülönbségek genetikai különbségeket tükröznek, akkor az várható, hogy az előbbi, „azonos gének/ különböző környezet" pároknak hasonlóbbak az IQ-ik, mint az utóbbi, „különböző gének/ azonos környezet" pároknak. Az ellenkező eredmény azt jelentené, hogy a megmért IQ-különbségek a környezeti különbségek következményei.

Még több információ nyerhető a kísérleti eredményekből. Bármilyen különbség található két olyan ember megmért IQ-i között, akik bármiben osztoznak, a fő intelligenciakülönbséget okozó faktort a másik, kisebb faktornak kell tulajdonítani, mihelyt az öröklést vizsgálva a tévedéseket és a hasonmást számításba vettük.

Ha például az eredmények azt mutatták, hogy a mért IQ-különbségek főként genetikai eredetűek, akkor bármilyen különbségnek – noha az szükségszerűen kicsi – a genetikailag azonos ikrek között környezeti eredetűnek kell lennie.

Így lehetségessé válik nemcsak annak megállapítása, hogy a génekben vagy a környezetben rejlik a megfigyelt intelligenciakülönbségek fő felelőse, hanem mindkét tényező viszonylagos hozzájárulását is pontosan meg lehet állapítani. Senki sem vitatja, hogy bármi is a fő oka az emberek intelligenciája közötti különbségnek, a másik tényezőnek is valamilyen – bár kicsi – szerepet kell játszania.

Szerencsére a természet az ilyen vizsgálatokra a genetikailag azonos emberpárok alkalmas készletét szolgáltatja. A mi népességünkben minden háromszázadik szülés esetén, amikor a megtermékenyült sejt két leánysejtre osztódik, ahelyett, hogy ezek a sejtek együtt maradnának és osztódnának újra és újra, és egy embrióvá válnának, különválnak, és mindegyikből 1-1 embrió és végső soron 1-1 csecsemő keletkezik. Ezek az ikrek, amelyek egy sejtből keletkeztek, genetikailag azonosak.

Minden különbség a felnőtt korban a megjelenésben, a karakterben és az intelligenciában az ilyen genetikai „indigómásolatok" alkotta párok között, nyilvánvalóan csak a környezeti hatásoknak lehet a következménye. Ha – ami néha előfordul – az ikreket csecsemőkorukban különválasztják (mert például a szüleik meghaltak) és különböző otthonokban nevelik őket, a tökéletes „azonos gének / különböző környezet" mintával rendelkezünk.

A „különböző gének / azonos környezet" esetet nehezebb ilyen tisztán szemlélni. Az egyedüli módja annak, hogy két ember pontosan ugyanazon környezetben osztozzon, az, ha egész életüket egyidejűleg azonos helyen töltik! De rendesen azok az ikertestvérek, amelyek két különböző, de ugyanazon időben megtermékenyített petesejtből erednek (tehát kétpetéjűek), nagyon hasonló környezetben osztoznak, ha azonos neműek és együtt nevelkednek, jóllehet csak 50%-ban azonos a genetikai örökségük. Az örökbe fogadott gyermeknek azonos a környezete az örökbefogadott „testvérükkel", de nincs közös genetikai örökségük, azon a népességen túl, amelyből mindannyian származnak. Hasonló a helyzet az árvaházban nevelkedett gyermekek esetében is.

Genetikai tényezők

Sir Cyril Burt egy cikksorozatában, amelynek zömét 1966-ban írta, közzétette 30 éves ikervizsgálatairól szóló beszámolóit. 53 olyan ikerpárt vizsgált, amelyek tagjai külön, egymástól elválasztva nevelkedtek, majd megvizsgálta olyan, egymással rokonságban nem lévő gyermekek IQ-it, akik azonos árvaházban stb. nevelkedtek. Azt a következtetést vonta le, hogy az emberi intelligenciában megfigyelt különbségek 80%-a genetikai eredetű volt, és csak 20%-a volt a környezeti tényezők következménye. Úgy látszott, hogy a közzétett számadatai erőteljesen alátámasztották e megállapítást.

Ha ezt nem vitatják, akkor ez az eredmény végzetes lett volna a liberális/ marxista „környezeti" világnézet számára. Egyszerűen szólva: ha Burt-nek igaza van, Marx és a liberálisok alapvetően tévedtek. E terhelő eredmények vitatására irányuló próbálkozások (például, megkérdőjelezése annak, hogy vajon létezik-e egyáltalán intelligencia, illetve mérhető-e) ügyefogyottan hangzanak és nem meggyőzőek. Burt eredményei a marxista-liberális ideológiák szívébe hatoló tőrnek tűntek. Szerencséjükre látszott egy kiút, mivel Cyril Burt eredményeit – még a halála előtt – bizonyos kételkedéssel fogadták bizonyos pszichológusok. Közülük sokan elfogadták az öröklés alaptételét, de gyanakodtak a számadatokat illetően, amelyek statisztikailag igen valószínűtlenül, három tizedes pontossággal egyeztek az elméleti előrejelzésekkel.

De csak Burt halála után három évvel hangzott el először, hogy ez a kiváló akadémikus „költött adatokkal fűszerezte" könyveit és meghamisította a számadatait.

Ez először a „Pszichológusok a szociális akcióért" nevű sötét neo-kommunista szekta akadémikus ködének sötét mélységében bukkant fel, közelebbről: Leon Kamin, baloldali PSA-tag könyvében (a szerző akkor jelentéktelen helyettes előadó volt az akadémiailag jelentéktelen New York City Egyetemen, más szóval: alig több, mint egy politechnikai oktató Nagy-Britanniában).

De 1976 októberében a Sunday Times magasabb szintre emelte Kamin állításait, mint amilyen szintűek azok eredetileg voltak. Az újság orvosi levelezője, Oliver Gillie, közismert ellenfele az intelligenciára vonatkozó genetikai álláspontnak, közzétette Kamin vádjait, miszerint Burt kitalálta az eredményeit, nem létező munkatársakkal együtt tette közzé cikkeit, meghamisította számadatait, és az állítólagos „egypetéjű ikerpárok" sohasem léteztek.

Először számos tudós döbbenten, haragosan reagált erre a vad támadásra egy kiváló tudós hírneve ellen a halála után, megfosztva őt attól a lehetőségtől, hogy az megvédje magát. Kamin bohóckodásai és politikailag visszataszító társasága olyan sakáloknak látszottak, amelyek a rejtekhelyükből előjőve akkor üvöltenek, amikor az oroszlán már biztonságos távolságban van. Olyan vezető pszichológusok, mint Hans Eysenck a Maudsley kórházból, Arthur Jensen professzor a Berkeley egyetemről (Kalifornia) és John Cohen professzor a Manchesteri Egyetemről, Burt védelmére siettek.

Bebizonyították, hogy Burt állítólagos fiktív munkatársainak legalább egyike, egy bizonyos Dr. Margaret Howard valóban létezett, noha sem ő, sem a többiek közül egyik sem mutatkozott. A média Sir Cyril képzeletének termékeiből habozás nélkül Sir Cyril állítólagos csalásának összeesküvő társaivá léptette elő őket!

Mindazonáltal az összecsapás hatására tekintélyes tudósok vizsgálták meg Sir Cyril közzétett eredményeit, és a vizsgálatok meggyőzték támogatóinak zömét, olyanokat, mint Eyseneck professzort, továbbá Burt hivatalos életrajzíróját, Leslie Hearnshaw professzort. Ugyanakkor a Brit Pszichológiai Társaság azt hirdette meg, hogy Sir Cyril Burt valóban „meghamisította a számadatait", ami azután gyanússá tette az általa közzétett adatok összességét.

Vágyálmokkal teli gondolkodás

A liberálisok és a marxisták – azt gondolván, hogy ily módon szorult helyzetéből kimentették számtalan olyan hazugságuk egyikét, amelyen ideológiájuk kígyószerűen tekereg – gyorsan felhasználták a Burt-ügyet az intelligencia örökletes jellegének bemocskolására. Gillie-nek a Sunday Times-ban megjelent cikkét követő hónapban egy bizonyos Dr. Joseph Schwartz (mellesleg Kamin kollégája a New York City Egyetemen), úgy érvelt a New Scientist 1976. november 11-i számában, hogy az intelligencia örökletes jellegét bizonyító minden vizsgálat érvénytelen, nemcsak Burté. Ezt az érvelést ugyanezen magazin következő számában Eysenck professzor elutasította, „gondatlannak és bizarrnak" nevezve.

Kamin (aki nagy hasznot húzott az egész összecsapásból, minthogy a Princeton Egyetemen professzor lett) az összes többi (nem Burt által végzett) olyan vizsgálat eredményeit kívánta újraértékelni, ahol a kutatások az egypetéjű ikerpárokra irányultak. Sok ilyen (nem hamis) vizsgálatot igyekezett „górcső" alá venni – nyilván abban a reményben, hogy eredményeiket megcáfolja.

Azt állítja, hogy (az ő „mindentudó", elfogult szemlélete szerint) ezek a vizsgálatok nem mutatják azt, amit mindenki szerint mutatnak, és valójában „nincs bizonyíték amellett, hogy az IQ-különbözőségeknek egyáltalán van valamilyen örökletes összetevője".

A marxista Kamin vágyálmokkal teli gondolkodásának ezt a példányát mint „kőkemény tényt" 50 000 brit oktató számára terjesztették a marxista elvtársak a Kommunista Párt vezetőségéből. Hasonlóan az SWP által működtetett Tanárok Országos Uniója (NUT) a „Faj, intelligencia és nevelés: egy tanár útmutatója a tényekhez és a problémákhoz" című brosúra lapjain is ismertették a Kamin-féle vágyálmokat.

Ezt a brosúrát, amelyet mint pontatlan, rosszul alátámasztott propagandát és epikus méretű marxista ostobaságot csakis elutasítani lehetett, Steven Rose professzor írta, aki a Nyílt Egyetem Biológiai Tanszékének feje (ahol a „gondatlan és bizarr" Dr. Schwartz óraadó szenior kutató kollégа is tanít). (1975 februárjában Rose jelen sorok íróját arról tájékoztatta, hogy őt „nem izgatná", ha Nagy-Britannia egész lakosságát agyon kellene lőni egy itteni kínai stílusú „munkásparadicsom" megteremtése érdekében!)

Annak ellenére, hogy gyakran írt terjedelmes fejtegetéseket az emberi intelligencia és a faji különbségek környezeti eredetének témájáról, Rose professzor a saját kísérleti munkáját a patkány agya működésmódjának vitatható, nem helyénvaló témájára korlátozta.

Az ellenfeleink általános, diadalittas benyomása az (amelyet most az egyszerű vörösök, liberálisok és a közvélemény számos átlagembere oszt), hogy Sir Cyril Burt eredményei hitelének lerontása megsemmisítette, vagy legalábbis komolyan kétségessé tette az emberi intelligencia örökletes voltának egész ügyét. De – számukra sajnálatos módon – ez távolról sem volt igaz.

A következtetések nem vesztették el hitelüket

Először is a bizonyos számadatokkal való mesterkedések semmiképpen sem változtatják meg azt a tényt, hogy Cyril Burt kiváló pszichológus volt, akinek az 50 év alatt elvégzett vizsgálatai alapján az volt a meggyőződése, hogy az intelligencia elsődlegesen örökletes adottság.

Azt állították, hogy meghamisította a számadatait, miután az igazi eredményeit, munkás éveinek termékeit megsemmisítette egy légitámadás a háború alatt. Akár így volt, akár nem, nem Burt lett volna az első nagy tudós, aki „kozmetikázta" eredményeit a helyes konklúzió érdekében. Napjainkban ismeretes, hogy Sir Isaac Newton és Gregor Mendel ezt tette: közzétettek olyan eredményeket, amik „túl szépek voltak ahhoz, hogy igazak legyenek", de amelyek pontosan megegyeztek elméleti előrejelzéseikkel. Mégis, mindezek ellenére, ma senki sem kérdőjelezi meg következtetéseik érvényességét, a gravitációt, az optikát és a genetikát illetően, noha gyanúsnak tartják közzétett adataikat. Ha az eredmények kozmetikázása (habár sajnálatos) nem rontotta le Newton és Mendel hitelét, miért tenné hiteltelenné Burt-öt?

De – ami fontosabb – Burt hozzájárulása, bár monumentálisnak látszott, csupán kis része volt azoknak a nagy súlyú tudományos bizonyítékoknak, amelyek azt mutatják, hogy az intelligencia örökletes. Teljesen különálló, független, megvádolhatatlanul hiteles ikervizsgálatokat végeztek brit és amerikai tudósok.

Ezek közé tartozik: Newman, Freeman, Hobzinger, 1937; Erlenmeyer-Kimling és Jarvik, 1963; Huntley, 1966; Bulmer, 1970; és az 1960-as években az American National Merit Scholarship Corporation vizsgálata, amelyről Loehlin és Nichols számolt be 1976-ban. (Ez az utoljára említett mű több, mint 2000 egypetéjű ikerpár vizsgálatát tartalmazza – Burt 53 ikerpárjához viszonyítva – és sokkal több kétpetéjű ikerpárokat vizsgáló kutatás eredményeit.)

Mindezek a vizsgálatok megerősítik azt a nézetet, hogy az intelligenciában mutatkozó egyéni különbségeknek elsődlegesen genetikai okai vannak.

Christopher Jencks harwardi professzor, aki Burt adatait mindig „gyanúsnak" tekintette, saját kutatásai alapján azt a konklúziót vonta le, hogy az intelligenciát „legalább 60%-ban" örökletes tényezők határozzák meg, és Burt (adatainak érvényességétől függetlenül) következtetései lényegileg helyénvalók. Ugyanez az eredmény mutatkozott azon vizsgálatok alapján is, amelyeket másmilyen rokonokon végeztek, mint a külön-, illetve együtt nevelt ikrek.

Arthur Jensen professzor 1969-es klasszikus cikkében („Hogyan fokozhatjuk az IQ-t és a tudományos teljesítményt?", Harvard Educational Review) összefoglalja több mint 100 különálló vizsgálat eredményét. Mind azt mutatja, hogy az intelligencia elsődlegesen átöröklött.

Henry Munsinger, a Kaliforniai Egyetem professzora, miután kritikailag áttekinti az örökbefogadott gyermekekkel kapcsolatos összes munkát, közöttük bizonyos ikervizsgálatokat („Az örökbefogadott gyermekek IQ-ja: kritikai áttekintés, Psychological Bulletin of the American Pscychological Association, 1975. szeptember), ezt a következtetést vonja le: „Az elérhető adatok azt mutatják, hogy a létező körülmények között az átöröklés sokkal fontosabb, mint a környezet, az IQ-ban mutatkozó egyéni különbségek kialakulása szempontjából."

Az is nyilvánvaló, hogy ha egyszerűen eltervezzük, hogy milyen lenne az IQ eloszlása a népességben, ha az intelligencia teljesen genetikailag meghatározott lenne, vagy ha teljesen környezet által meghatározott volna, majd ezt a két görbét összehasonlítjuk azzal, ami az IQ tényleges eloszlása, akkor a hasonlóság a megfigyelt görbe és a 100%-os öröklési IQ-görbe között megfelel egy 75-80%-os IQ-következtetésnek.

Alapelvek

Pontosan ez az, ami az alapvető biológiai alapelvek alapján mindenképpen várható. Ha nem lenne az emberi intelligencia elsődlegesen genetikailag meghatározott, nehéz lenne megérteni, hogyan tudott valaha is az első helyre fejlődni. A természetes kiválogatódás mechanizmusa, amely az evolúciós folyamat energiáját biztosítja, csak azokra a változatokra képes a fogaskerekeit működtetni, amelyeket a genetikai örökség irányít.

Az egyedek és a csoportok szelektív fennmaradása pusztán a szervezet életideje alatt végbemenő változások alapján – ahogyan azt a liberálisok és a marxisták akarják velünk elhitetni az emberi intelligenciáról – az evolúció szempontjából haszontalan, mivel a szülők gyarapodása ebben a tekintetben, nem megy át az utódaikra. Ha elfogadjuk, hogy az emberi intelligencia (az emberi organizmus összes kellékéhez hasonlóan) az evolúció terméke, akkor ebből az következik, hogy az intelligenciának olyan sajátosságnak kell lennie, amit elsődlegesen a gének határoznak meg, vagyis azok az egységek, amelyeket a természet ténylegesen kiválaszt és amelyek „mozgatják a fejlődést".

A jelek szerint az emberi intelligencia rendkívül gyorsan fejlődött ki. A lónak 60 millió évre volt szüksége, hogy kifejlődjön a futóképessége, de elődeink esetében az agyuk kapacitása mindössze 3 millió év alatt megnégyszereződött. Csak akkor volt képes fejlődni az intelligencia, ha örökletes, s ez egy talány elé állítja a liberálisokat és a marxistákat, mivel ők nem fogadhatják el semmivel sem jobban a teremtést, vagy bármely más nem-természettudományos alternatíváját az evolúciónak az ember eredetének magyarázatára, mint ahogy elfogadhatnák az intelligencia örökletes jellegét, ami előzetes követelménye annak, hogy az emberi evolúció lehetséges legyen!

S ha az intelligenciában való eltérések elsődlegesen genetikai különbségeket tükröztek a múltban, ahogy történnie kellett a magasabb szintű intelligencia szelekciójához, és ennek tükröződnie kell az emberi intelligenciában való fokozatos genetikai növekedésben, amit az ásatási leletek mutatnak (még a marxisták is elismerik, hogy egy modern ember és egy előember [„majomember"] eltérő értelmi képességei elsődlegesen genetikai eredetűek), akkor annak így kell lennie még most is. Annál inkább, mivel az olyan környezeti tényezők, mint az oktatás, táplálkozás és egészség az intelligenciát egyöntetűbbé tenné a nyugati társadalmakban, mint amilyen volt évszázadokon keresztül. Ám a különbségek az intelligenciában éppen olyan mértékben fennállnak ma is, mint valaha.

Így, a Burt-vita ellenére, az emberi intelligencia túlnyomóan örökletesen meghatározott marad, mind a tudósok megállapításai, mind az alapvető biológiai elveken nyugvó a priori elvárások alapján. Nem szabad engedni, hogy egy ember kérdéses számadataival kapcsolatos egész propagandisztikus cirkusz elterelјen minket a ténytől, minthogy világosan ezt akarják tenni. Ez valójában kommentár azoknak a kétségbeeséséről, akiknek ideológiai életben maradásuk attól függ, hogy az emberi természet környezettől függő szemléletét az emberek tudatában fenntartsák. Megfosztva a tudományos támogatástól, arra kényszerültek, hogy keressék: milyen módon lehet tetszetősen bemocskolni a tudományos vizsgálatok százainak eredményeit egy állítólagos hibás gyakorlat alapján.

A tudomány egyre jobban megerősíti a mi faji alapon álló nacionalista világnézetünket, aláaknázva az összes alternatívánkat. Légvárakká változtatja őket, megfosztva minden reális alaptól.

Csak annyi marad ránk: biztosítani, hogy a világ megtudja ezt, beleverni a fejekbe a tényt, hogy a mi politikánk, a mi eszméink nem csupán azt jelentik, amit rajtunk kívül több millió honfitársunk hisz, hanem azt is, hogy eszméink az emberi valóság igazi, tudományos, objektíve helyes értékelésének egyedül logikus termékei.

(Ford: *Tudós-Takács János*)

Germar Rudolf:

HOLDRASZÁLLÁS: TÉNY VAGY KOHOLMÁNY?

Az egyre több ellentmondó érv elemzése

Épp csak négy éves voltam, amikor 1969 nyarán az Apollo Holdprogram keretében az első ember holdraszállt. Emlékszem szüleim izgatottságára, ahogy a közelben a televíziókészülék előtt ültek. Minthogy az elkövetkező években öt egymást követő holdraszállás következett, számomra mint gyermek számára teljesen normális volt a tény, hogy ember volt a Holdon. Amikor a hetvenes évek közepén a további holdraszállásokat törölték, kíváncsi lettem, miért. Néhány év múlva az iskolában azt tanították, hogy a holdraszállás gigászi programjával az egyre tornyosuló bírálatok miatt hagytak fel, miszerint mérhetetlenül költséges és teljesen haszontalan.

Az évek folyamán egyre többen érveltek azzal az Egyesült Államokban, hogy a NASA teljes Holdprogramja kacsa volt. Ember sohasem tette lábát a Holdra; az összes bizonyítékot szándékosan hamisították vagy félremagyarázták. Nem volt más, mint az amerikai kormány nagyszabású összeesküvése többezer tudóssal ama kizárólagos célból, hogy feltámassza az amerikaiak sérült önbecsülését a „szputnyik-sokkot" követően. A kormány mindenáron be akarta bizonyítani, hogy az USA gazdasága és tudománya olyan csúcsteljesítményeket tud felmutatni, amiről az oroszok még csak nem is álmodnak.

Az elkövetkezendő érvek ezzel az összeesküvéssel foglalkoznak, és kritikai elemzés tárgyát képezik.

A hatóságokkal szembeni bizalmatlanság

Németországgal ellentétben, ahol a lakosság nagy része elvből megbízik a hatóságokban, az Egyesült Államok népe nagyon kritikus és bizalmatlan, olykor üldözési mániás a kormányával és annak teljes személyzetével. A közéletnek vagy a történelmi múltnak gyakorlatilag nincs olyan része, amelyet ne elemeznének olyan, többé-kevésbé lármás csoportok, amelyek burkolt célzásokat vagy a népesség ellen irányuló összeesküvéseket szeretnének bizonyítani. Nem szabad elfeledni, hogy az amerikaiak többsége olyan bevándorlóktól származik, akik vagy a kormánnyal, vagy a politikai-társadalmi rendszerrel szembeni ellenszenv miatt hagyták el szülőföldjüket. Az Egyesült Államok valójában éppen a hatóságokkal, közelebbről az Egyesült Királysággal szembeni akkori lázadásuknak köszönheti létét.

Annak kétségbe vonása, hogy technikailag kivitelezhető az ember Holdra repülése, régebbi, mint az Apollo Holdprogram. Az, hogy a semmiből meg tud valósítani egy ilyen programot az az Amerika, amely az ötvenes évek végén képtelen volt létrehozni egy megbízható rakétarendszert, nagyon is valószínűtlennek látszott. Maga a holdraszállási program nem volt más, mint a hidegháború gyermeke. Ha az Egyesült Államok nem bonyolódott volna technológiai versengésbe a Szovjetunióval, akkor nem jött volna létre egy ilyen nagyratörő és az első pillantásra is nevetségesnek tűnő terv. Mi értelme volt 380 000 km-t repülni, hogy leszálljanak valami sziklán és felverjék a port?

A legtöbb amerikai számára manapság nem titok, hogy a hidegháború alatt kormányuk kőkemény trükkökhöz folyamodott a Szovjetunióval való versengésben. Az akkori idők egyik legnagyobb lelki törését a John F. Kennedy elleni merénylet jelentette, amelyről az amerikaiak többsége azt gondolta, hogy saját „rendszerük" rendezte meg.

Egy másik tényező, ami az akkori Amerikának a holdraszállással kapcsolatos kétkedését alátámasztja, az, hogy az Apollo Program szinte mindegyik vezető technikusa és tudósa német származású volt, akiket az „Iratkapocs-művelet" keretében hoztak Amerikába a második világháború után. Felfogásuk, valamint a jelenkori, előítéletes fiatalság felfogása szerint e német technikusok és mérnökök „nácik" és „háborús bűnösök" voltak.

Egyedül ez a tény mind az amerikai kormányba, mind az egész Apollo-programba vetett bizalmukat csökkentette.

Interjúk a kétkedőkkel

2001. február 15-én, csütörtökön (ismétlés március 19-én) az amerikai hírhálózat, a Fox TV a következő címmel adott le egy műsort: „Összeesküvés-elmélet: leszálltunk-e a Holdra?" Michael Pileggi vezette a műsort, aki ismertebb az X-aktákbeli szerepéből. Egy óra műsoridő alatt különböző interjúkat játszottak le számos emberrel, akik azt állították, hogy a hatvanas évek végén és a hetvenes évek elején az Apollo-holdraszállások ámítások voltak. Megkülönböztetett figyelemben részesült Bill Kaysing, aki azt állította, hogy minden lehetséges bizonyíték a kezében van-e kacsára vonatkozóan, valamint képek az űrhajósoktól, technikai részletek, fizikai bizonyítékok, sőt az űrhajósok nyilatkozatai is. A riport arra a következtetésre jutott, hogy az egész Apollo holdraszállási programot a nevadai sivatagban hamisították – természetesen a nevezetes „51-es területen", ami az amerikai légierő kiképzőterepe, és ami a második világháború óta az UFO-összeesküvéselmélet híveinek bázisterülete.

A Fox TV nem egy televíziós program a sok közül; ez az egyik legsikeresebb és legnagyobb hírhálózat az Egyesült Államokban. Ez mutatja, hogy a nyilvánosság mily nagymértékben elfogadta ezeket az elméleteket, vagyis azt, hogy 1969 és 1973 között a hat Apollo Holdraszállás egyáltalán nem történt meg. A múltban ugyan a kormányzat kinevette ezeket a kétkedőket vagy tudomást sem vett róluk, az elmúlt esztendőkben küzdelmük növekvő lendülete mára megváltoztatta ebbéli nézetét. Csillagászok, űrhajósok, NASA-szakértők és rakétamérnökök kényszerülnek most arra, hogy ne pusztán eljelentéktelenítsék a kétkedők érveit, hanem nyíltan válaszoljanak, komolyan vegyék és cáfolják ezeket.

A szembenálló felek közötti vita legnagyobb része megtalálható az interneten, ahol egyre többen csatlakoznak vagy az egyik, vagy a másik félhez. E cikk szerzője először akkor találkozott a holdraszállást kacsának tartók érveivel, amikor Jürgen Graf megkérte, hogy véleményezzen egy fordítás előtt álló kéziratot. Minthogy akkor én az alabamai Huntsville-ben laktam – ami Rocket Cityként vagy Wernher von Braun Cityként is ismert – semmi sem volt könnyebb, mint megvizsgálni az összeesküvés-elmélet híveinek érveit. Nem a német rakétacsapat dolgozott éppen itt Huntsville-ben? Nem Amerika legnagyobb Űr- és Rakétamúzeuma van szintén itt? Nem haszontalan ellátogatni a múzeumba, mert van itt egy könyv, ami a holdraszállási összeesküvéssel foglalkozik. Ugyanakkor létezik egy videoklip is a tárgykörről.

Érdekes párhuzamok

Az egyik első tudós, aki vitába szállt a holdraszállásban kétkedőkkel, Michael Shermer volt, *Why People Believe Weird Things* [Miért hisznek az emberek különös dolgokat?] c. könyvében. Ugyanez a könyv három fejezetben a holocaust-tagadókkal is foglalkozik. Nem jelent meglepetést, hogy Shermer, rosszallását fejezi ki a revizionizmussal és a koholt holdraszállásokkal, mint „elmebeteg" eszmékkel kapcsolatban. Shermer szerint a holocaust-revizionizmusnak és a holdraszállás bírálatának rejtett oka ideológiai fanatizmusban rejlik, valamint annak tudomásul nem vételében, amit ő „a bizonyítékok egybetartozásának" nevez.

Ami engem illet, szerintem a holocaust-revizionizmusnak és a holdraszállással kapcsolatos kétkedésnek egyetlen közös vonása van, ti. az a tény, hogy a többség (még mindig) a fejét rázza és őrült eszméknek tartja ezeket. Minden párhuzam itt végződik. A holdraszállásban kétkedők egyikét sem szigetelték el vagy közösítették ki társadalmilag, ahogy a főbb televíziós hálózatok sem engednek ellentmondás nélkül a revizionistáknak egyórás műsoridőt, hogy megvitassák érveiket.



Egy német második világháborús V1 rakéta makettje az Űr- és Rakétamúzeumban – Huntsville, Alabama. Talán nincs a földön még egy hely, ahol ennyire csodálják és tisztelik a német mérnöki munkát

Míg a holdraszállással kapcsolatos vitában a bevett mód a technikai érvek fensőbbségének hangoztatása, a helyzet megfordul, amikor a revizionizmusról van szó: a hivatalos oldal itt vagy nem veszi figyelembe vagy visszautasítja a technikai bizonyítékokat, törvényes, sőt törvénytelen eszközöket használva azok szőnyeg alá söprésére. Továbbá bárkit, aki a revizionizmus érvei iránt érdeklődik vagy él azokkal, társadalmilag elszigetelnek és üldöznek. Ezért a revizionizmus és a holdraszállásban kétkedők összevetése igen gyenge dolog; olyan, mintha feketét és fehéret hasonlítanánk össze.

Tétel és ellentétel

Tétel: A holdraszállás elleni egyik legnépszerűbb és nem könnyen cáfolt érv az a helyes megfigyelés, hogy az Apollo űrhajósai által készített fényképekről hiányoznak a csillagok, még ha a Hold légkörének hiánya miatt a világűr teljesen fekete is. Ez azt bizonyítaná, hogy a háttérben nem a világűr van, hanem valami stúdió-hamisítás.

Ellentétel: Az űrhajósok minden képet nappal készítettek, ragyogó napsütésben. Ezért az űrhajósok kameráit úgy kellett beállítani, hogy a fotózott objektumok ne legyenek teljesen túlexponálva. A rekesznyílás minimális volt, az expozíciós idő pedig rendkívül rövid. Nem volt elegendő idő arra, hogy a csillagok halvány fénye nyomot hagyjon a filmen. Ha bárki az éjszaka sötétjében ugyanezekkel a kamerabeállításokkal fényképezne, az eredmény ugyanaz lenne: sehol egy csillag.

Tétel: A holdkomp leszállómotorjának el kellett volna távolítania minden port és törmeléket a leszállóhelyről és környékéről, egy krátert alkotva. Azonban egyik képen sincs ilyen kráter, azt jelezvén, hogy a holdkomp nem magától szállt le, hanem egy daru tette azt le.

Ellentétel: A leszállófázis legelején az amerikai tudósok valóban aggódtak, hogy a holdkomp hajtóereje porvihart kelt a Holdon. Ez az aggodalom azonban alaptalannak bizonyult. A tisztánlátás érdekében néhány számítás szükséges.

Az Apollo-küldetés holdkompja mintegy 14,5 tonnát nyomott. Minthogy a Hold gravitációja egyhatoda a Földének, a Holdon egy 14,5 tonnás tömeg 2,4 tonnának felel meg a Földön. A Holdon való sima leszállás érdekében így a holdkompnak olyan tolóerővel kell rendelkeznie, ami 2,4 tonnának felel meg a Földön (2,400 kp = 23,500 N). A holdkomp fúvókájának átmérője 137cm volt, ami $1.47m^2$-es területnek felel meg. A távozó gázok nyomása így mintegy 160 g/cm^2 (kb. 1.6 N/cm^2), ami durván a földfelszíni légköri nyomás 16%-a (1 bar = 100,000 N/m^2 = 10 N/cm^2). Ez a nyomás testvérek között is igen gyenge.

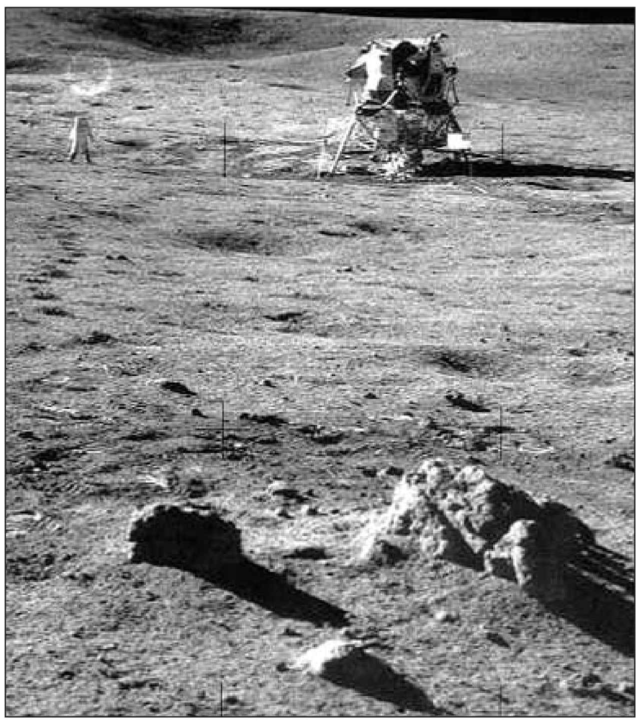
Továbbá számításba kell venni, hogy a holdfelszínen van egy vákuum; a kiáramló gázok igen gyorsan minden irányba szétterjednének. Így hát, amikor a fúvókagáz elérte a holdfelszínt, a nyomása jóval a földi légköri nyomás tíz százaléka alatt volt. Ez elegendő ahhoz, hogy felkavarja a port, de ahhoz nem, hogy egy nagyobb krátert alakítson ki, ahonnan minden por és kőtörmelék eltávozott.

Tétel: Közvetlenül a holdkomp mellett látható az űrhajós lábnyoma a porban, ami további bizonyítéka annak, hogy a leszállómotor nem fújta el a port, ahogyan azt egy tényleges holdraszállás esetén várná az ember. Magát a holdkompot is az általa felkavart pornak kellett volna belepnie.

Ellentétel: Az előző kérdésre adott válaszra hivatkozunk, amelyből kiderül, hogy a fúvóka tolóerejét túlbecsülik. Jegyezzük meg, hogy a por felkavarásának a Holdon egészen más hatása van, mint a Földön. Míg a Földön a légkörbe került por egy távoli helyen rakódik le, a Holdon szigorúan engedelmeskedik Newton gravitációs törvényének: egy

parabola alakú ívben visszahullik a felszínre. A holdkomp fúvókájának viszonylag alacsony gáznyomása miatt a felvert por közvetlenül a fúvóka mellett hullna vissza a felszínre. Valójában az a valószerű, hogy a fúvóka környékén a porréteg vastagabb volt, mint a leszállás előtt. Kétségtelen tehát, hogy a holdkompról készült fényképeken az űrhajósok lábnyomait láthatjuk.

Tétel: Egy másik érv az űrhajósoknak a Holdon készített fényképeivel kapcsolatos. Ha, mint azt sugallják, ezek a fotók a Holdon készültek, amelynek nincs légköre, ami szétszórja a napfényt, miért nem vet minden tárgy teljesen fekete árnyékot? Ha a Nap az egyetlen fényforrás, minden árnyéknak feketének kellene lennie.



Az Apollo fényképe nem-párhuzamos árnyékokkal

Ellentétel: Természetesen nem a Nap az egyetlen fényforrás a Holdon! Maga a holdfelszín rengeteg napfényt ver vissza, ahogy azt a Földön is láthatjuk. Ha valaki megfigyeli az űrhajósok által a Holdon készített fényképeket, a napfény visszaverődik a holdfelszínről, ami önmagában elég erős fényforrás a tárgyak árnyékainak megvilágítására.

Tétel: Egy másik érv az Apollo árnyékaira vonatkozik. Ha a Nap az egyetlen fényforrás, minden árnyéknak párhuzamosnak kell lennie. Azonban tisztán láthatjuk, hogy nem azok, ami a hamisítást jelzi.

Ellentétel: Ez az érv nyilvánvalóan nélkülöz minden következetes gondolkozást. Ha több fényforrás van, a tárgyaknak több árnyékot kell vetniük. Úgy tűnik, itt nem erről van szó. Egy másik lehetőség, hogy a fényforrás viszonylag közel van a tárgyhoz, így az árnyékok szétszóródnak a távolban. Nem mindig erről van szó. A probléma a háromdimenziós tárgyak két dimenzióban való látványainak és vetületeinek meg nem értéséből származik. Az eltérések elkerülhetetlenek. A tárgyak árnyékai csak akkor látszanak párhuzamosnak, ha maga a beárnyékolt terület sík, és ha ezeket az árnyékokat nagy távolságból nézzük, így minimalizálva a vetületi eltéréseket.

Tétel: Néhány képen a különböző előterek mögött ugyanaz a háttér. A NASA szerint a fényképek különböző helyeken készültek. Ez esetben a háttérnek más-más szögekből kell látszania, ami itt nem igaz. Ez azt mutatja, hogy a képek nem természetes háttérrel, hanem egy rögzített stúdióháttérrel készültek.

Ellentétel: A Földön megszoktuk, hogy a hegyláncok annál inkább a homályba vesznek, minél távolabb megyünk tőlük. Az emberi térlátás jó része ezen a jelenségen alapul. Ezért tűnnek a távoli tárgyak különösen közelinek egy tiszta napon, ellentétben egy párás nappal. A Holdnak nincs légköre. Egy távoli hegylánc, amely a valóságban több kilométernyire van, az emberi szem számára közelinek látszik. Az összes kétkedőt megtéveszti ez az optikai csalódás, mert a kérdéses hegylánc olyan messze van, hogy puszta szemmel alig lehet észrevenni a távlati eltéréseket. Két kép egymásra helyezése apró eltérést mutat. Az Apollo holdraszállásának filmsora mutatja annak nehézségét, hogy megítéljük a Holdon levő objektumok távolságát és méretét. Egy néhány méternyire levő szikladarab nagy sziklatömbbé „nő”, ha a holdkomppal megközelítjük.

Tétel: Az Apollo-16 egy filmsorán egy dombon van egy űrhajós, míg egy másik filmsoron két űrhajós van ugyanazon a dombon. Amikor a filmet közzétették, a NASA azt állította, hogy a két domb négy kilométerre volt egymástól. Nyilvánvaló, hogy a két domb azonos, és a NASA hazudott.

Ellentétel: A két filmsor valójában három perc eltéréssel ugyanazon a helyen készült. Amikor a filmet sugározták, a NASA egyszerűen csak tévedett, ahogy azt Eric Jones, az *Apollo Lunar Surface Journal* c. NASA-kiadvány kiadója megerősítette.

Tétel: Az űrhajósok mozogtak a holdkompban, így annak folyamatosan változott a gravitációs középpontja, ezért lehetetlen volt azt irányítani, nemhogy letenni a holdfelszínre.

Ellentétel: Egy lökhajtásos gép irányítása (legyen az leszállás vagy felszállás) egy pálca ujjhegyen való egyensúlyozásának felel meg. (A helikopterpilóták jól ismerik ezt a jelenséget.) A tolóerőt állandóan szabályozni kell, még akkor is, ha a gravitációs középpont nem változik. Egy pilóta nélküli rakétában is állandóan változik a gravitáció, a folyamatos üzemanyag-fogyasztás következtében. Az elmúlt évtizedek rakétákkal kapcsolatos sikerei teljesen megcáfolják ezt az érvet. A mozgó űrhajósok (egy holdkompban) kissé megnehezíthetik a problémát, ám az egyensúlyban tartás nem jelent gondot, és a fúvókák apró mozgatásával oldható meg.

Tétel: Egy távirányítású kamera, amelyet a holdfelszínen hagytak, lefilmezte a holdutazás végét. Ezen a képsoron nem láthatók a holdkomp fúvókáiból kiáramló gázok, tehát a film biztosan hamisítvány.

Ellentétel: Fontos megjegyeznünk, hogy a holdkomp motorja jóval kisebb volt, mint amiket a drámai Apollo és Space Shuttle startoknál láthattunk. A földről induló rakétákkal ellentétben a holdkomp üzemanyagából nem keletkezett látható láng, füst vagy pára. Továbbá a fúvókából kiáramló gázok olyan gyorsan terjedtek szét, hogy a vákuumban a láng eloszlásának gyorsasága miatt sohasem lesz olyan fényes és sűrű, mint a Földön.

Tétel: Ha megkétszerezzük a holdkompot vezető űrhajósokról készült film lejátszási sebességét, a képsornak földi jellege lesz. Így a film bizonyosan csalás.

Ellentétel: A mozgó holdkompról készült filmek valójában azt bizonyítják, hogy a képek a Holdon készültek, és sehol másutt. Elég csak azt a jellegzetes módot figyelembe venni, ahogyan a holdkomp réteges abroncsai által felkavart por viselkedik. Ha ez egy légkörben történt volna, a por úgy kavarodott volna fel, hogy egy nagy porfelhőt alkot a jármű mögött, mint minden esetben a Földön, ha poros területen hajtanak át. A Hold pora azonban egy tökéletes parabolaívben tér vissza a felszínre, ahogyan a holdkomp által felkavart por esetében is történt. Ha egy nagy területen akarják hamisítani ezeket a képeket, a NASA-nak hatalmas vákuumépületeket kellett volna emelnie. Ilyen épületek sohasem léteztek, sem tegnap, sem ma. Ez tehát nemcsak cáfolja a „holdraszállás-tagadók” (ezt nem tudtam kihagyni) érveit, hanem valójában pozitív módon bizonyítja, hogy a holdraszállások megtörténtek.

Tétel: Amikor az űrhajósok felállították az amerikai zászlót, az lobogott. Ez azért van, mert a képek a Földön készültek; a zászló egy légáramlatba került. A zászlók vákuumban nem lobognak. Más képeken összecsukódó zászlót láthatunk, ami azt bizonyítja, hogy a stúdiókban huzat volt.

Ellentétel: A zászlók igenis lengenek a vákuumban, különösen miután a zászlórudat rögzítették, és ez történt az űrhajósok esetében is. Mivel a vákuumban nincs súrlódás, amely csillapítaná egy zászló lengését vagy lobogását, egy így mozgásba hozott lobogó még tovább leng, mint egy nyugodt atmoszférában. Csak mert felhajlik egy lobogó, ez nem bizonyítja azt, hogy mozog; egy lógó függöny sem bizonyítja, hogy a szobában huzat van.

Amerikában szokás a szélben lobogó zászlót ábrázolni. Éppen ezért az űrhajósok úgy helyezték el a zászlót, hogy azon ráncok keletkezzenek, az amerikaiaknak kedves képet mutatván. Ha azt állítjuk, hogy a zászlót a szél mozgatta, feltehetjük a kérdést, hogy az igen könnyű port miért nem kavarta fel. Mivel a por nem volt mozgásban, ez azt bizonyítja, hogy a képek szélcsendes területen készültek.

Tétel: Az űrhajósok kamerái lencséinek optikai szálkeresztjei voltak. Néhány fotón a tárgyak a szálkeresztek előtt vannak, ami lehetetlen, ha ezek ténylegesen bele vannak metszve a lencsébe. Ezek a képek bizonyosan hamisítványok.

Ellentétel: Ez az érv azt sugallja, hogy a szálkereszteket a NASA rakta a fényképekre, miután azokat többé-kevésbé hanyagul kidolgozta. Mivel szálkeresztes kamerák már régóta léteztek, hajlamosak lehetünk feltenni a kérdést, vajon a NASA miért nem ilyen kamerát használt a hamisító stúdiójában, ahelyett hogy hanyag retusáláshoz folyamodott. Valójában azokon a területeken hiányoznak a szálkeresztek, ahol helyi túlexponálás történt, ahol a fényes tárgyak besugározták a közvetlenül mellettük levő kicsi, sötét tárgyakat. Eme jelenség ismerete alapvető a fényképezésben.

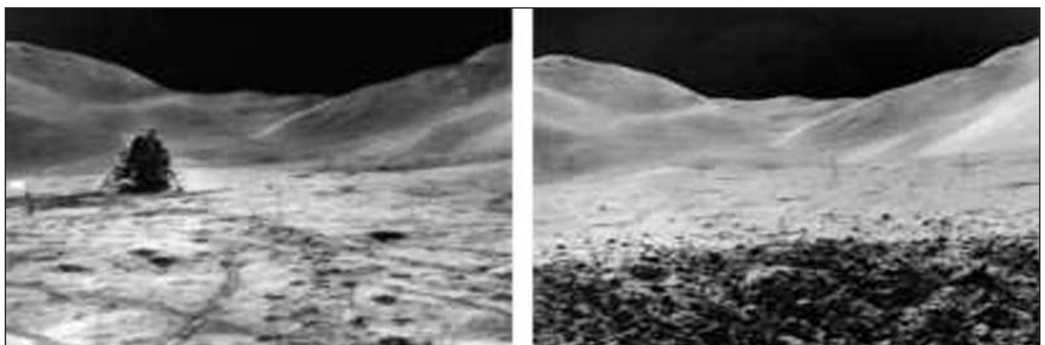
Tétel: A holdraszállás elleni egyik leggyakoribb érv a Van Allen-övezet és az azon túli területek sugárzása, amely néhány perc alatt megölte volna az űrhajósokat.

Ellentétel: A Van Allen-öv egy régió a Föld körül, amelynek a mágneses mezeje szabja meg a napszél elektromosan töltött részecskéinek (elektronok és protonok) mozgásirányát. A napszél egy töredéke csak a pólusokon keresztül tud a Földre jutni, előidézve az északi fény (aurora borealis) jelenségét. Egy védtelen emberi lény bizonyosan meghalna a sugárzástól a Van Allen-övben, ha egy bizonyos ideig ki lenne téve annak. Az Apollo-rakéták azonban egy óra alatt haladtak át a Van Allen-övön. Továbbá a napszél túlnyomó része egyáltalán nem tud áthatolni a rakéta fémpajzsán. Ha a napszél részecskesugárzása valóban halálos lenne, mégpedig a többmilliméteres acélon való átjutást követően is, akkor fel kell tennünk, hogy bármely rakéta fedélzetén levő érzékeny elektronikus műszerek szintén tönkremennének a Van Allen-övön való áthaladás során. Azonban a számos orosz, európai, japán vagy kínai – a Holdra, üstökösökhöz vagy a távolabbi világűrbe történő – küldetés egyike sem hiúsult meg azért, mert a Van Allen-övben tönkrementek volna az igen érzékeny elektronikus műszerek.

Következtetések

A holdraszállásban kétkedők által összegyűjtött érvek mindegyike a technikai vagy tudományos tények ismeretének hiányából fakad, és meglehetősen könnyen cáfolható. Öröm megjegyezni, hogy a szakértők és az amatőr csillagászok nem fordítanak hátat, ha ilyen érveket intéznek hozzájuk, hanem készséggel elfogadják a kihívást, és nyilvánosan megvitatják azokat, a legtöbbször a témához méltó tárgyilagossággal.

Bár jómagam intenzív beszélgetést folytattam egy vezető német rakétamérnök, Wernher von Braun jobbkezével, vonakodtam tanúként alkalmazni őt, mert egy tudósnak egyáltalán nem szabad ilyen gyenge érvekkel foglalkoznia. Ha csak néhány, a múltjára visszaemlékező nyugalmazott úriember lenne az egyetlen bizonyítéka a holdraszállásoknak, akkor a NASA ügye valóban gyengén állna.



Ugyanaz a háttér különböző előterekkel: baloldalt a holdkomppal, jobboldalt anélkül. Azonban ha gondosan megvizsgáljuk, kiderül, hogy a háttér nem ugyanaz, hanem egy kissé el van mozdítva, a különböző látószög miatt (lásd a dombtető helyzetét)

A csillagászati tudományos irodalom kutatása jobb eredményeket hoz. Például találtam egy nemrég írt cikket, amely bemutatja, hogyan lehet pontosan megmérni a Hold és a Föld távolságát: a hat Apollo-küldetés közül három lézertükröt hagyott a Holdon, pontosan e célból, valamint azért is, hogy mérhetők legyenek a holdrengések és egyéb nem-szokványos mozgások a Hold felszínén.

Hogyan tudnának a jelenkor tudósai ilyen méréseket végezni erős lézersugárral, ha az Apollo-küldetések nem szálltak volna le a Holdon?

Forrás: The Revisionist, 2003

(Ford.: *Virág László*)

Tudós-Takács János:

TRÓNFOSZTÁS ÉS „KOSSUTH-CÍMER"

Vannak történelmi tévedések, amelyek annyira rögzülnek az emberek tudatában, hogy ha százszor feltárják előttük a történelmi igazságot, százegyedszer is a téves nézetet szajkózzák, főként akkor, ha a média mindent elkövet, hogy megerősítse a tévedést. Ez a helyzet az úgynevezett „Kossuth-címerrel" kapcsolatban is.

A Szent Korona nélküli címerünkről van szó, amely 1946–1949 között hivatalos magyar állami címer volt, és 1956. október 23. november 4. között a magyar forradalom és szabadságharc a saját címerének tekintette. Az elnevezés téves voltának felismerését nehezíti, hogy az úgynevezett „jobboldali" média nagy része állandóan „Kossuth-címerként" emlegeti, arra utalva, mintha az 1849. április 14-i debreceni trónfosztást követően Kossuth Lajos kormányzósága alatt ez lett volna Magyarország hivatalos címere.

A tisztánlátás végett érdemes felidézni a trónfosztás előzményeit, mert azok hiányos vagy torz ismerete okozza a tévedést e címerrel kapcsolatban.

1849 márciusában Ferenc József osztrák császár kiadta az olmützi deklarációt, amelyben kinyilvánította – többek között – azt, hogy Magyarország Ausztria „örökös tartományai" közé tartozik. Ez azt jelentette, hogy a császár Magyarország szuverenitását megszűntnek nyilvánította, hazánkat Ausztriának alárendelt tartománnyá fokozta le, és ezzel párhuzamosan elrendelte, hogy Magyarország címere a Szent Koronától megfosztva, csonkított formában legyen hivatalosan ábrázolva. Vagyis *nem Kossuth Lajos, hanem Ferenc József csonkította meg Magyarország ősi címerét!*

Ez a császári intézkedés természetesen a magyar nép körében óriási felháborodást váltott ki. Népünkre egész történelme során jellemző volt, hogy soha más országtól egy négyzetméternyi területet sem akart elvenni, a magyarságtól távol állt minden imperialista tendencia, de mindig féltékenyen ragaszkodott az ország területi épségéhez (integritásához) az ország szabadságához és függetlenségéhez. Nem kívánt más országok fölött uralkodni, de – teljes joggal – egyenrangúnak tekintette magát minden nemzettel, és elvárta, hogy ezt az egyenrangúságot más nemzetek, a kicsik és a nagyhatalmak is ismerjék el és tartsák tiszteletben. Éppen ezért mélyen sértette a magyar lelket és önérzetet az olmützi deklaráció, amellyel betelt a pohár, a Bécs okozta sérelmek pohara.

Az V. Ferdinánd király által 1848. április 11-én szentesített úgynevezett áprilisi törvényeket az utód, Ferenc József egyszerűen hatályon kívül helyezte és 1848 szeptembere óta háborút folytatott a magyar nemzet ellen. Mivel nem koronáztatta meg magát a Szent Koronával, valójában nem volt semmilyen jogcíme arra, hogy beleavatkozzék a nemzet életébe, nem volt törvényes uralkodó, csak bitorolta a hatalmat. Az olmützi deklaráció nyilvánvalóvá tette, hogy egyáltalán nem akarja magát magyar királlyá koronáztatni, még a harcok befejezése után sem. Életének ebben a szakaszában úgy tekintett Magyarországra és a Szent Koronára, mint II. József, aki szintén nem koronáztatta meg magát magyar királlyá, és a Szent Koronát, mint valami régiséget helyeztette el Bécsben.

Ferenc József és II. József magatartásában az is hasonlóság, hogy mindketten szoros kapcsolatot láttak a Szent Korona és a magyar szuverenitás között. Tehát a magyar szuverenitás megtagadása mindkettőjüknél azzal az irányzattal párosult, hogy igyekezzenek a Szent Koronától megszabadulni. II. József elvitette az országból, régiséggé, a múlt emlékévé fokozva le azt, Ferenc József pedig, minthogy a szabadságharcra való tekintettel nem fért hozzá a Szent Koronához, a szimbolika szintjén akart megszabadulni tőle: megcsonkította országunk ősi címerét, levette róla a Szent Koronát.

A Habsburg-ház tagjai általában nem ismerték el a mi Szentkorona-tanunkat, amely szerint Magyarország a Szent Korona tulajdona, a Szent Korona a magyar szuverenitás hordozó alanya, és ezért minden törvényt és minden bírósági ítéletet a Szent Korona nevében kell kimondani, hogy érvényes jogkövetkezménye legyen. Az uralkodónak és a kormánynak a Szent Koronára kell tennie az esküt, ennek elmulasztása esetén szó sem lehet legitim hatalomról. A Habsburgok ezzel szemben úgy gondolták, hogy az, aki az 1723-as Pragmatica Sanctio értelmében legitim trónörökös, annak legitimitását nem a Szent Koronával való megkoronázás, hanem a törvény által meghatározott leszármazási viszony adja meg, ezért az előző uralkodó halála vagy lemondása esetén automatikusan teljes jogú uralkodó, és a koronázás csak külső, esetleges formalitás. Ez a felfogás a Verbőczi által nagyrészt tételes jogi formát öltött Szentkorona-tannal teljesen összeegyeztethetetlen.

A csonka címer betetőzése volt azoknak a sorozatos jogfosztásoknak, amelyeket a Habsburg-ház követett el a magyar szuverenitás ellen. E sérelmeknek volt logikus következménye a Habsburg-ház egy hónappal később bekövetkező trónfosztása, amelyet a magyar nemzetet képviselő Országgyűlés 1849. április 14-én Debrecenben, az ország ideiglenes fővárosában megszavazott.

Ez természetesen Magyarország ősi államformáját, a királyságot nem változtatta meg. A trónfosztás azt jelentette, hogy a király koronázásának joga visszaszállt a nemzetre: a nemzet joga alkalmas időben nemzeti királyt választani, ahogy ugyanezen jog alapján választotta meg 1458-ban és koronázta meg magyar királlyá 1463-ban utolsó nemzeti királyunkat, Hunyadi Mátyást. A szabadságharc körülményei nem voltak alkalmasak nemzeti király választására és a koronázásra, ezért átmeneti jelleggel kormányzóvá („kormányzó elnökké") választották Kossuth Lajost, mint ideiglenes államfőt. Azt, hogy az Országgyűlés és maga Kossuth Lajos is Magyarországot továbbra is királyságnak, és az ország címerének a teljes, a Szent Koronát is magában foglaló címert tekintette, az is bizonyítja, hogy a Kossuth által kibocsátott Kossuth-bankókon (az akkori bankjegyeken) az ősi címerünk szerepelt, a Szent Koronával együtt. Ez az ősi címer a trónfosztással együtt erőteljes és méltó válasz volt az olmützi deklarációra.

Az úgynevezett „Kossuth-címer" tehát nem Kossuth címere, és helyesen – a történelemhamisítást elkerülendő – csonka címernek kellene nevezni.

E címer mesterséges csonkasága jól tükröződött az 1945–1949 közötti időszakban, amikor Magyarország szuverenitása a szovjet megszállás következtében drasztikusan meg lett csonkítva. A köztársaság 1946. február 1-i kikiáltása jogilag érvénytelen, teljesen illegitim aktus volt, több okból is.

Az akkori, 1945. novemberében megválasztott Országgyűlés nem volt legitim Országgyűlés, tehát nem volt törvényalkotási joga, hiszen a választásokon csak azok a pártok indulhattak, amelyeket a szovjet által vezetett Szövetséges Ellenőrző Bizottság engedélyezett, így ezek a pártok együttesen sem adtak lehetőséget a nemzet akarata kifejezésének. Továbbá, nem nyilváníthatta az akaratát a teljes nemzet, hiszen nem szavazhattak az elszakított országrészeken tartózkodó magyar testvéreink, és nem szavazhatott a nyugatra menekült 1 millió (!) magyar sem; nem szavazhattak továbbá a „málenkij robotra", vagyis a Gulágra hurcolt szerencsétlenek és a kommunisták politikai foglyai sem, valamint azok, akiket a kommunisták a szavazati joguktól megfosztottak.

De a köztársaság kikiáltása és ezáltal az államforma megváltoztatása azért is volt jogilag érvénytelen, mert ebben a nemzet sorsát érintő kérdésben népszavazás keretében közvetlenül a nemzetnek, a szuverenitás végső letéteményesének kellett volna döntenie, amire a rendszer akkori urai nem adtak módot. (1956-ban az 1949-es szovjetesített címert vetette el a nemzet a csonka címer alkalmazásával; az államforma kérdésének eldöntésére a forradalom konszolidálása után került volna sor.)

Magyarország jogilag (de jure) ma is apostoli királyság, bár ténylegesen (de facto) nem fejtheti ki funkcióit. S mivel a Szentkorona-tan szerint a király és a nemzet együttesen uralkodik, a köztársaság kikiáltása nemcsak a mindenkori király, hanem a nemzet fejéről is levette a koronát. S ami a heraldika szimbolikus nyelvén a csonka címerrel kifejeződött, az a nemzetünk erkölcsi lezüllesztésével évtizedek alatt a valóságban is végbement. De bennünk van a feltámadáshoz szükséges erő is: Zrínyi tanácsát követve „jobbítsuk magunkat, szabjunk új rendet a dolgainknak", és akkor újra „egy népnél sem vagyunk alábbvalók". Ne feledjük soha szent örökségünket: mi jogilag mindörökké megkoronázott nemzet vagyunk!

MAGYAR TESTVÉR!

NE MAJMOLD AZ ANGOL NYELVET!

NE UTÁNOZD A ZSIDÓKAT!

NEKED IS VAN SAJÁT ANYANYELVED, BESZÉLJ MAGYARUL!

Michael Collins Piper:

SZEPTEMBER 11-ÉNEK EGY ÚJABB IZRAELI KAPCSOLATÁRA DERÜLT FÉNY

A közelmúltban 2001. szeptember 11-e tragikus eseményeinek egy új izraeli kapcsolata lepleződött le. A The New York Times február 9-i egyik történetében rejtőzött az a megvilágosító felfedezés, hogy egy libanoni mohamedán arab, akit őrizetbe vettek Libanonban – azzal vádolva, hogy 25 éven át az Izraeli Titkosszolgálat kéme volt –, történetesen unokabátyja annak az egyik mohamedánnak, aki állítólag egyike volt szeptember 11-e géprablóinak.

Noha Ali al-Jarrah – a nyilvánosság előtt – a palesztin ügy szókimondó védelmezője volt, a valóságban több, mint két évtizeden át mint a Moszad fizetett ügynöke tevékenykedett, elárulva saját népét, kémtevékenységeket folytatva a palesztin csoportok és a Hezbollah ellen.

A New York Times, az al-Jarrah ügyről beszámolva, ezt közölte: „Ez a családnak nem az első érintkezése a nyilvánossággal. Mr. Jarrah egyik unokaöccse, Ziad al-Jarrah azon 19 géprabló egyike, akik a 2001. szeptember 11-i terrortámadásokat végrehajtották." A Times hozzátette, hogy a férfiak között 20 év korkülönbség van, és „valószínűnek tűnik, hogy nem ismerték jól egymást".

A Times bizonyítás nélküli állítása, miszerint a két unokatestvér „valószínűleg nem ismerte jól egymást", fondorlatos, amennyiben beismerése annak, hogy ők ténylegesen ismerték egymást. És ez igaz állítás lehet, mert vannak olyanok, akik most azt állítják, hogy az idősebb unokatestvér valószínűleg beszervezte unokaöccsét izraeli hírszerzőnek.

A Times körültekintő hozzáállása nem meglepő, figyelembe véve a tényt, hogy a Times teljes mértékben tudatában van annak, hogy van sok forrás – közöttük az American Free Press –, amely azt állította, hogy a szeptember 11-i összeesküvésbe beszivárgott az Izraeli Titkosszolgálat, ha ugyan közvetlenül nem irányította azt kezdettől fogva.

Ha a fiatalabb al-Jarrah tényleg mint izraeli ügynök vett részt a szeptember 11-i összeesküvésben, akkor nem ez lenne az első eset, hogy egy mohamedán arab Moszad-ügynökként tevékenykedik a Kereskedelmi Világközpont elleni támadásban.

Robert I. Friedman nyomozó riporter 1993. augusztus 3-án feltárta a New York-i Village Voice-ban, hogy Ahmad Ajaj, egy 27 éves Nyugati Part-i palesztin, akit a Kereskedelmi Világközpont elleni első, 1993-as támadással kapcsolatos összeesküvésben való részvétele címén tartanak őrizetben, Friedman forrásai szerint valószínűleg Moszad-ügynök volt.

Ajaj-t 1992. szeptember 1-jén vették őrizetbe a Kennedy repülőtéren, miután megérkezett egy pakisztáni nemzetközi repülőn Peshawar-ból. Hamisított svéd útlevelet és bombakészítési kézikönyvet találtak nála. Őrizetbe vették, és a későbbiek során bűnösnek találták abban, hogy illegálisan lépett be az országba. Ajaj útitársa volt Ramzi Ahmed Juszef, egy iraki személy, aki a jogalkalmazási források szerint „kulcsszereplő" volt a Kereskedelmi Világközpont elleni első támadásban.

Meg kell jegyezni, hogy Ajaj volt a forrása annak a hírhedt „Al Kaida terrorista kézikönyvnek", amelyet széleskörűen megvizsgált az FBI a Kereskedelmi Világközpont elleni második, 2001-es támadás után nyomozva. Továbbá, Ajaj kollégája – Ramzi Juszef –unokaöccse annak a Khalid Mohamed sejknek, akiről az USA kormánya azt mondta, hogy irányítója volt a szeptember 11-i támadásnak.

Ebből a szempontból arra is fontos rámutatni, hogy már sok évvel a Kereskedelmi Világközpont elleni első támadás előtt az iszlám körök számos alakja úgy hitte, hogy Khalid Mohamed és Juszef titkos izraeli kém.

Noha az FBI Ajaj-t, mint rangidős intifáda terroristát azonosította, aki kapcsolatban áll a Hamas-szal, a Kol Ha'ir, a Jeruzsálemben megjelenő, héber nyelvű, köztisztetletben álló hetilap azt állította, hogy Ajaj sohasem vett részt az intifáda-tevékenységekben, és nem állt kapcsolatban sem a Hamas-szal, sem a Palesztin Felszabadítási Szervezettel.

Ezzel szemben, a Kol Ha'ir szerint Ajaj valójában pitiáner szélhámos volt, akit 1988-ban dollárhamisítás miatt tartóztattak le Kelet-Jeruzsálemben. Ajaj-t elítélték pénzhamisítás vádjával két és fél év börtönre.

Friedman-nek a The Village Voice-ben megjelent írása szerint: „Nyilvánvalóan a börtönben szervezte be a Moszad. Ez izraeli titkosszolgálati forrásokból tudható. Akkor mindösszе 1 év letöltése után elengedték a börtönből. Láthatóan radikális átalakuláson ment keresztül." Friedman beszámolója szerint Ajaj hirtelen odaadó mohamedán és szókimondó, kemény vonalas nacionalista lett. Azután Ajaj-t a Nyugati Parton letartóztatták. A vád ellene fegyvercsempészés volt, a Fatah-al Iszlámnak, a Palesztin Felszabadítási Szervezet egyik frakciójának a számára végzett fegyvercsempészés volt.

De Friedman azt állítja, hogy ez valójában színlelés volt. Friedman izraeli titkosszolgálati forrásai szerint Ajaj ezt követő deportálása „a Moszad színjátéka volt, hogy hiteles legyen az ő intifáda aktivista mivolta. A Moszad állítólag azt a 'feladatot' adta Ajaj-nak, hogy épüljön be az Izraelen kívül tevékenykedő palesztin csoportokba, és számoljon be Tel Aviv-nak. Izraeli titkosszolgálati források szerint nem szokatlan, hogy a Moszad köztörvényes bűnözők közül szervez be ügynököket."

Miután Ajaj-t „deportálták" Izraelből, Pakisztánban tűnt fel, afganisztáni szovjetellenes mudzsahed felkelők társaságában mutatkozott.

Ez azt jelezhette, hogy Ajaj a Moszad számára dolgozott, mivel – a Covert Action Information Bulletin 1987. szeptemberi száma szerint – a gyűjtési és szállítási vonalak a mudzsahedek felé nemcsak „a második legnagyobb fedett akció" volt a CIA történetében, hanem – Victor Ostrovsky egykori Moszad-ügynök szerint ez az akció a Moszad közvetlen felügyelete alatt állt. Ostrovsky ezt írta:

„Ez összetett szállítási vonal volt, mivel a mudzsahed fegyverek nagy része amerikai gyártmányú volt, és azokat közvetlenül Izraelből szállították a Mohamedán Testvériség részére, szállítónak felhasználván a nomád beduinokat, akik a Sinai-félsziget demilitarizált zónáiban kóboroltak."

A mudzsahed felkelőkkel folytatott ügyletek után Ajaj New Yorkban bukkant fel, azzal a céllal, hogy barátkozzon egy úgynevezett „radikális" klikkel, amely a vak Abdel-Rahman sejket vette körül, akit azzal vádoltak, hogy értelmi szerzője a Kereskedelmi Világközpont elleni támadásnak.

1993. február 26-án, a Kereskedelmi Világközpont elleni támadás tényleges napján Ajaj „biztos" alibivel rendelkezett: 6 hónapos börtönbüntetését töltötte, amit azért szabtak ki rá, mert hamisított útlevéllel lépett az országba. Később vádolták meg a támadással kapcsolatos összeesküvésben való részvétellel.

Robert Friedman szerint „ha Ajaj-t beszervezte a Moszad, nem ismeretes, hogy folytatta-e a munkáját az Izraeli Titkosszolgálat számára, miután deportálták. Természetesen az egyik lehetőség az, hogy miután elhagyta Izraelt és találkozott a vak egyiptomi sejkhez közelálló radikális mohamedánokkal, a lojalitását új alapra helyezte.

De Friedman beszámolt egy másik, megdöbbentő lehetőségről is. „Egy másik forgatókönyv az, hogy Ajaj előzetesen tudott a Kereskedelmi Világközpont elleni támadásról, ezt a tudását megosztotta a Moszad-dal, és a Moszad valamilyen oknál fogva megtartotta ezt a titkot magának. Ha ez igaz, az USA titkosszolgálati forrásai úgy gondolják, hogy a Moszad azért dönthetett úgy, hogy megtartja magának szorosan őrizve az információt, hogy ne kompromittálja a titkos ügynökét."

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

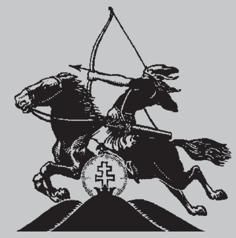
F I G Y E L E M !

Felhívjuk tisztelt előfizetőink és megrendelőink figyelmét, hogy a borítékban küldött pénzküldeményekért, sem a POSTA, sem a KIADÓ nem vállal felelősséget. Az előfizetést rózsaszínű postai csekken szíveskedjenek küldeni.

Köszönettel: a Kiadó

Hungária Szabadságharcos Mozgalom elérhetősége az Interneten:

http://www.szittya.com
e-mail: hszm@szittya.com



SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Megjelenik minden hó 15-én

Tiszteletbeli főszerkesztő: MAJOR TIBOR
Felelős szerkesztő: GEDE TIBOR
Főmunkatárs: TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS
Olvasószerkesztő: UNGVÁRI GYULA
A Szerkesztőség e-mail címe: szittyakurt@yahoo.com

A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényeget nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.

Kiadó: GEDE TESTVÉREK BT.
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
Telefon: (06-1) 349-4552
E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Előfizetés: Magyarországon egy évre 4000 Ft, Egyes szám ára: 280 Ft
Külföldre előfizetés: Egy évre 10 000 Ft
Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland, Ohio 44135, U.S.A.

ISSN 1215-5489

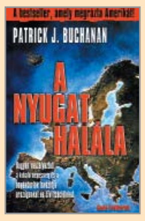
TILTOTT GYÜMÖLCS!

ELHALLGATOTT ÉS TILTOTT KÖNYVEK

Ksz. 59. PATRICK J. BUCHANAN

A NYUGAT HALÁLA

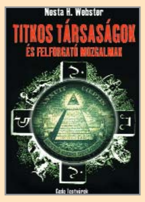
(Hogyan veszélyezteti a kihaló népesség és a bevándorlók inváziója országunkat és civilizációnkat.)



A Nyugat haldoklik. Európában és az Egyesült Államokban egyre csökkennek a születési mutatók, amely a bevándorlással párosulva a világhatalomban végbemenő kataklizma-szerű változáshoz vezet, minthogy a bevándorlás minden nyugati országot és nemzetet eláraszt. Feltárja annak részleteit, hogyan tűnik el a Földről egy civilizáció, kultúra és erkölcsi rend. Időszerű, provokatív tanulmány.
Kemény borító. 297 oldal. Ára: 3500 Ft

Ksz. 52. NESTA H. WEBSTER

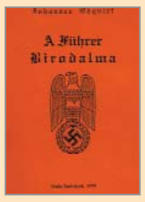
TITKOS TÁRSASÁGOK ÉS FELFORGATÓ MOZGALMAK



A titkos társaságok és felforgató mozgalmaknak nemzetközileg elismert legtekintélyesebb angol kutatójának alaposan dokumentált, tudományos igényű főműve a társadalmi és erkölcsi rend felforgatására törő baloldali mozgalmak és forradalmak folyamatát az első keresztény évszázadoktól nyomozza végig a Gnosztikusoktól az Orgyilkosok, a Templomosok, a zsidó kabbalisták és a Szabadkőművesek, ill. az Illuminátusok mozgalmain át a modern nyílt és titkos felforgató társaságokig.
Kemény borító. 506 oldal. Ár: 3200 Ft.

Ksz. 24. JOHANNES ÖHQUIST

A FÜHRER BIRODALMA



Végre! A Harmadik Birodalomról szóló tízezernyi zsidó kiadvány gyűlöletével, áltudományosságával, rágalmaival szemben ez a kötet pusztán csak a bizonyítható történelmi tényeket állítja. De ez is elég, hogy az olvasóban egy világ omoljon össze. Tények a hazugság ellen!
Kartonált. 342 oldal. Ár: 1800 Ft

Ksz. 50. DAVID IRVING

APOKALIPSZIS 1945. DREZDA ELPUSZTÍTÁSA

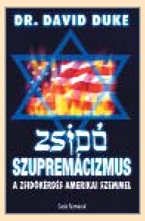


1945. február 13-áról virradó éjjel Sztálin demokrata szövetségesei Drezda bombázásával az európai történelem legnagyobb tömeggyilkosságát hajtották végre. Ez a barbár gonosztett még a Hirosimára ledobott atombomba borzalmait és áldozatai számát is felülmúlta. Irving beszámolója percről percre, óráról órára mondja el e páratlan tragédia borzalmait és tárja fel annak történelmi hátterét. Tényekkel bizonyítja, hogy a bombázás célja a civil lakosság körében elérhető legnagyobb pusztítás volt.
Kemény borító. 344 oldal. Ár: 3500 Ft.

Ksz. 58. DR. DAVID DUKE

ZSIDÓ SZUPREMÁCIZMUS

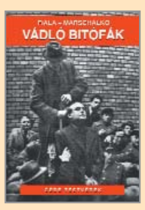
A ZSIDÓKÉRDÉS AMERIKAI SZEMMEL



A világ legolvasottabb anticionista könyve részletesen tárgyalja mindazokat a zsidókérdéssel kapcsolatos kérdéseket, amelyek a közvélemény érdeklődésének középpontjában állnak, és végzetesen uralják nemcsak korunk Amerikájának közéletét, de meghatározzák hazánk és a világpolitika alakulását is. A szerző az USA képviselőházának egykori tagja az európai népek és kultúrájuk fennmaradásáért küzdő politikusként vált világszerte ismertté. Az amerikai jobboldal meghatározó személyisége.
Kemény borító. 402 oldal. Ára: 3900 Ft

FIALA FERENC–MARSCHALKÓ LAJOS

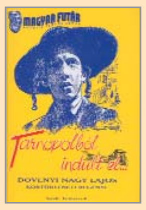
VÁDLÓ BITÓFÁK



1946. március 12. Emlékezetes napja a magyar történelemnek: magyarokat akasztani gyűlt össze a gettó népe. A féktelen bosszú, és a tragédiához vezető út megrázó története ez a kötet, melyben a bitófák igazságért kiáltanak Bárdosstól Szálasig, minden „háborús bűnösnek” hazudott, igaztalanul legyilkolt magyarnak. A jól ismert szerzők a Nemzet valóságos lefejezését ismertetik az amerikai fogságtól a zsidó-kommunista bitófáig.
Kartonált, 309 oldal. Ára: 1800 Ft.

Ksz. 41. DÖVÉNYI NAGY LAJOS

TARNOPOLBÓL INDULT EL...



Ez a legendás hírű regény bemutatja a zsidóság térfoglalását és viszonyát a magyarsághoz egy belopakodó, házaló galiciáner szédítő sikerein keresztül, a magyar történelem tragikus korának történetébe helyezve, kiváló irodalmi szinten. Az írót ezért a nagyszerű remekműért életfogytiglani börtönre ítélték.
Kemény borító. 867 oldal. Ár: 4800 Ft.

MARSCHALKÓ LAJOS

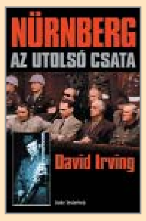
KIK ÁRULTÁK EL 1918-BAN MAGYARORSZÁGOT?



A kiváló jobboldali újságíró nagy sikerű műve a trianoni országrablást és az 1919-es patkánylázadást előkészítő hazaárulás történetét ismerteti, miközben a szerző megfeledkezik a hazaárulók tettének és másságának tiszteletéről és utódaik, elvtársaik érzékenységéről.
Ára: 850 Ft.

Ksz. 60. DAVID IRVING

NÜRNBERG AZ UTOLSÓ CSATA



A világtörténelem legvéresebb világnézeti háborújának utolsó aktusa az úgynevezett nürnbergi „háborús bűnösök” pere volt. A bécsi börtönből nemrég szabadult világhírű angol történész könyve első alkalommal ismerteti pártatlanul magyar nyelven a per lefolyását. A korábban még soha közzé nem tett naplókat és dokumentumokat felhasználva közvetlen közelről vizsgálja meg a huszadik század legjelentősebb perét, amely a történelmi tények alapján a jog és igazság szolgáltatás nyilvánvaló megcsúfolása volt.
Kemény borító. 407 oldal. Ára: 4300 Ft.

IZRAEL SAHAK

ZSIDÓ TÖRTÉNELEM, ZSIDÓ VALLÁS

ÚJ

(Háromezer év súlya)



A néhai izraeli professzor könyve valóságos bomba, amely szétrobbantja a liberális naiv hiedelmet a zsidók „tiszteletreméltó” vallásáról. Bemutatja az olvasónak, hogy miként alkalmazzák ma Izraelben a Talmud gyűlölettel telt tanítását. Elképesztő példákkal bizonyítja azon számos nem-zsidó kutató állítását, miszerint a Talmud gyűlöletét a nem-zsidók iránt a zsidók Izraelben ma is hiszik, nyíltan vallják és alkalmazzák a mindennapi életben, és ez a gyűlölet áthatja az egész zsidó társadalmat. E vallás lényege a zsidók szeretete és minden nem-zsidó végtelen megvetése és gyilkos gyűlölete.
Kartonált. 200 oldal. Ár: 1800 Ft.

EGON VAN WINGHENE:

HOVÁ TEGYÜK A ZSIDÓKAT?



Mind a zsidó és a nem-zsidó gondolkodók a bibliai idők óta teszik fel a kötet címében szereplő kérdést a megoldhatatlannak tűnő problémák problémájára keresve a választ. A holland szerző művében élesen és világosan tárja az olvasó elé a miértet és a hogyant. A nyílt, szókimondó tanulmány mellőzi a mai magyar politikusoktól, értelmiségiektől megszokott mellébeszélő hablatyolást.
Kartonált. 77 oldal. Ár: 750 Ft

MILOTAY ISTVÁN

EGY ÉLET MAGYARORSZÁGÉRT

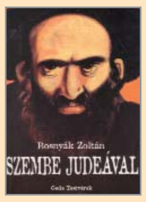
AMI HORTHY EMLÉKIRATAIBÓL KIMARADT



Milotay István a modern nemzeti sajtó megteremtője az emigrációban írt kiváló művében Horthy személyének és nevével jelzett korszak jobboldali kritikáját adja, a volt kormányzó emlékiratai kapcsán.
Ára: 1800 Ft

Ksz. 22. BOSNYÁK ZOLTÁN

SZEMBE JÚDEÁVAL!

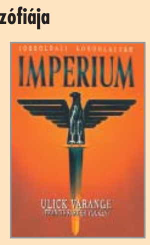


A híres Zsidókérdést Kutató Intézet egykori magyar vezetőjét nemcsak meggyilkolták, hanem már hatvan éve gyalázzák, műveit pedig elhallgatják, de félelemtől mentes átfogó munkáját még máig sem tudták megcáfolni. Egy biztos: a könyv ismerete után senki sem fogja úgy látni ezt a tabukérdést, mint eddig.
Kartonált, 374 oldal. Ár: 2100 Ft.

Ksz. 28. ULICK VARANGE

IMPERIUM

A történelem és a politika filozófiája



A szerző az amerikai születésű Francis Parker Yockey, Amerika és Nyugat-Európa radikális jobboldalának eszmeiségét máig meghatározó gondolkodó volt. 1948-ban Spengler nyomdokán, drámai hangvételű, profetikus művében a hanyatló európai ember és kultúra megmentését kísérelte meg. Ez a nagyszerű, lenyűgözően inspiráló könyv méltán a radikális jobboldal Bibliájaként ismert.
Kartonált. 611 oldal. Ár: 2700 Ft.

Ksz. 45. F. RODERICH-STOLTHEIM

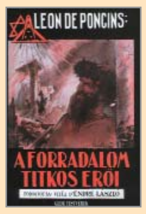
A ZSIDÓ SIKER TITKA



Egy parányi, de mégis a leghatalmasabb nép sikere egyedülálló a népek történetében és ez sokak számára érthetetlen jelenség. A híres szerző egy életet szentelt annak, hogy fellebbentse a fátylat az elképesztő sikertörténet gazdasági, morális és társadalmi okairól. A kötet részletesen ismerteti a héberek gazdasági módszereit, üzleti praktikáit, amely a visszataszító erkölcsi felfogásukkal együtt biztosítja számukra a sikert. Ez a híres munka most jelent meg először magyarul.
Kartonált. 296 oldal. Ár: 1700 Ft.

LEON DE PONCINS:

A FORRADALOM TITKOS ERŐI SZABADKŐMŰVESSÉG, ZSIDÓSÁG



A neves francia kutató megdöbbentő híres kötete a szabadkőművesség világfelforgató tevékenységét ismerteti eredeti dokumentumok alapján. Nemcsak állítja, de bizonyítja is a zsidók vezető, irányító szerepét valamennyi felforgató, titkos társaságban és mozgalomban.
Ára: 1400 Ft

FEHÉR MÁTYÁS JENŐ

KÖZÉPKORI MAGYAR INKVIZÍCIÓ

(TÁLTOS ÉS MÁGUS PEREK)

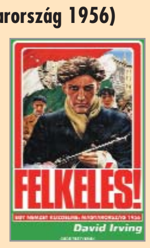


Az emigrációban elhunyt szerző a 40-es években talált rá a magyar táltosok és mágusok ellen lefolytatott perek anyagára az úgynevezett, és mára elveszett vagy eltüntetett kassai kódexben. Őseink műveltségére fényt vető felbecsülhetetlen anyagot dolgozta fel páratlan történelmi művében.
Ára: 2300 Ft

Ksz. 49. DAVID IRVING

FELKELÉS!

(Egy nemzet küzdelme: Magyarország 1956)



A szerző korunk legolvasottabb és legtöbb vitát keltő újraértékelő történésze. A több mint harminc, a valódi történelmet kutató, a tabutémákat is bátran tárgyaló művével világszerte kiérdemelte az olvasók tiszteletét. A magyar forradalomról írt korszakalkotó sikerkötete szenvedélyes vitákat váltott ki, külföldön és hazánkban egyaránt. Az első kiadás hatalmas sikere után ezek véleményét összegezve a legjobb könyv 56-ról.
Kemény borító. 661 oldal. Ár: 4000 Ft.

CHALDEUS SIMON

A ZSIDÓ VILÁGSZÖVETSÉG VESZEDELME AZ EMBERISÉGRE

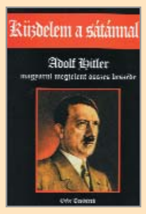


A világpolitika és a hazai politika rejtett céljait, módszereit, irányító erőit feltáró és bizonyító tanulmány több mint 70 évig a legféltettebb tiltott könyv volt. Ma ismét kapható.
Ára: 1700 Ft

ADOLF HITLER

KÜZDELEM A SÁTÁNNAL

(Összes magyarul megjelent beszédei)



Hitler mesterien felépített beszédei, nemcsak magával ragadják az olvasót, hanem elsőrangú forrásanyag Hitler egyéniségét és gondolatvilágát tanulmányozók számára. A beszédek jelentőségét csak fokozza, hogy a főbb politikai döntéseit meghatározó indítóokokról is beszámol.
Ára: 3500 Ft.

PROHÁSZKA OTTOKÁR

AZ ÉN ANTISZEMITIZMUSOM

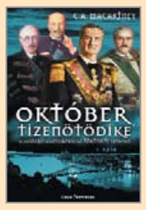


A néhai lánglelkű székesfehérvári püspök szobrát a liberális, kommunista erők a legelsők közt döntötték le 1945-ben. A ma is izzó gyűlöletet a püspök harcos nemzeti és jobboldali elkötelezettsége mellett hazánk legvitatottabb tabu kérdéséről hangoztatott nézeteivel váltotta ki. A kötet tartalmazza a püspök valamennyi megnyilatkozását, ebben a nemzeti kulcskérdésben.
Kartonált. 228 oldal. Ár: 1350 Ft.

Ksz. 57. C. A. MACARTNEY

OKTÓBER TIZENÖTÖDIKE

(A modern Magyarország története 1929–1945. I–II. Rész)



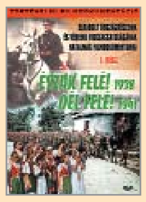


Közel ötven év után jelent meg először magyarul a kiváló brit történész hatalmas, két kötetes (közel 1300 old.) főműve a Horthy-korszakról. A szerző számos alkalommal volt Magyarországon hosszabb-rövidebb ideig. Személyesen ismerte a korszak legtöbb magyar közéleti személyiségét és kitűnően megtanult magyarul. Nincs részletesebb vagy pártatlanabb mű sem magyar, sem idegen nyelven, amely tárgyilagosabban, elfogulatlanabbul ismertetné a Horthy-korszak történetét. A magyar modern történetírásban ismeretlen pártatlansága miatt mára e nélkülözhetetlen könyv „politikailag inkorrektté” vált.
Kemény borító. 1288 oldal. Ár: 9000 Ft

ELRABOLT ORSZÁGRÉSZEINK ÉS VÉREINK VISSZACSATOLÁSÁNAK HATALMAS FILMDOKUMENTUMAI

Ksz. 2.

ÉSZAK FELÉ!



Készült: 1938-ban.
60 perc

DÉL FELÉ!

Készült: 1941-ben. 25 perc
Ez a két film együtt

Ksz. 3.

KELET FELÉ!



Készült: 1940-ben.
90 perc Fekete-fehér
Ez a dokumentumsorozat örök tanúbizonyság az elrabolt országrészek népének végtelenül boldog, önfeledt szabad akaratnyilvánításáról. Egyben felidézi azokat a felejthetetlenül örömkönnyekben úszó napokat, amelyek újra eljövetelére minden igaz magyar vár, melyről lemondani nem tud és nem is akar, mert őseink kihullt vére és emléke kötelez.
Ár: VHS 2350 Ft. darabja,
DVD 4000 Ft darabja.

LENI RIEFENSTAHL

OLIMPIA

Ksz. 5.
I. RÉSZ – A NÉPEK ÜNNEPE
Ksz. 6.
II. RÉSZ – A SZÉPSÉG ÜNNEPE



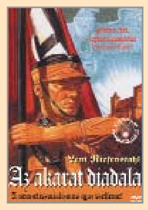


Ez a mély benyomást keltő film több mint félévszázad után is bámulatba ejti lélegzetelállító jeleneteivel a nézőt. Mindmáig ez a legjelentősebb sportfilm, amely az 1936-os berlini XI. Olimpiai Játékokat mutatja be, a világ ifjúságának tiszteletére és dicsőségére dedikálva.
Eredeti német hang, magyar felirat.
I. rész 115 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.
II. rész 89 perc.
Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

Ksz. 4. LENI RIEFENSTAHL

AZ AKARAT DIADALA

(A nemzetiszocializmus igaz szelleme)



A világhírű filmrendező dokumentumfilmje az 1934-es Nemzetiszocialista Pártnapokról világszerte elismert, mint a filmművészet utolérhetetlen, lenyűgöző remekműve. A művészet erejével sajátos, ragyogó technikával hűen tárja elénk Hitler történelmi egyénisége által meghatározott Mozgalom szellemiségét, amely megnyerte milliók tiszteletét, szeretetét és odaadását. A digitálisan felújított új DVD-kiadás minden korábbi változatnál kiválóbb minőségben nyűgözi le a nézőt.
Eredeti német hang, magyar felirat.
113 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.

LENI RIEFENSTAHL

A HIT GYŐZELME

Az 1933-as Birodalmi Pártnapok filmje

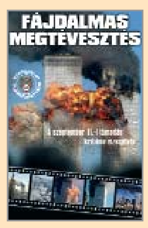


Leni Riefestahlt sokáig elveszettnek hitt első mesterműve, A hit győzelme volt az első, amelyben új eszközöket alkalmazott és sajátos eljárásokat fejlesztett ki, hogy a nézőt áthassa a milliókat lelkesítő mozgalom szellemisége. A film nagyban hasonló a későbbi Akarat diadala felépítéséhez. A hit győzelme mély bepillantást nyújt a nemzetiszocialista világnézetet átható hit és hősiesség ma már szinte ismeretlen, de ma is tiszteletet keltő és magával ragadó szellemébe.
Eredeti német hang, magyar felirat.
Fekete-fehér. 82 perc
Ár: VHS. 2350 Ft. DVD. 4000 Ft

FÁJDALMAS MEGTÉVESZTÉS

ÚJ

A szeptember 11.-i támadás kritikus vizsgálata



Az USA kormánya a szeptember 11.-i támadásért az Al Kaida-t és Oszama bin Laden-t tette felelőssé. Elfogásáért egy országot bombáztak szét, és ártatlanok tízezreit ölték meg. Az első döbbenet után az áldozatok hozzátartozói számos kérdést tettek fel, amelyekre az USA kormánya máig sem adott kielégítő választ. A hivatalos magyarázatok után, nincs itt az ideje, hogy Ön is megismerje a világtörténelem legnagyobb megtévesztését, a független kutatások eredményeit, melyek a támadásnál is sokkolóbbak?
Színes, 90 perc.
Ár: VHS. 2350 Ft, DVD. 4000 Ft

Ksz. 8. TED PIKE

MIÉRT VÉRZIK A KÖZEL-KELET?



Ez a monumentális 70 perces új videofilm adatokkal alátámasztja a közel-keleti cionista összeesküvés egész történetét, illetve ismerteti az arab-izraeli konfliktus valódi okait. Megrázó áttekintést ad a cionista gyilkosságokról, a palesztin nép minden képzeletet felülmúló, végtelen szenvedéséről, az egész világ által hallgatólagosan jóváhagyott cionista népirtásról.
Színes. Ár: VHS. 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

A könyvek és videók megrendelhetők postai utánvétellel: **GEDE TESTVÉREK BT.** 1385 Bp. 62, Pf. 849. Tel.: (36-1) 349-4552. E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Szintén beszerezhetők személyesen a kiadó telephelyén: Budapest, XIII. ker., Hollán Ernő u. 37. (földszint), valamint kaphatók minden jobb nemzeti könyvterjesztőnél.